4820006471071

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

К!А!С!®

АВТОКЛАС!

поряд з нами

легенди спорту

ВИГРАЙ ПРИЗ

Класний

ді-джей

Люби і знай

свій рідний край

страшилки

ДЖЕССІКА АЛЬБА

№9 ВЕРЕСЕНЬ 2006

І ЗНОВУ ГАРРІ ПОТТЕР

Якщо ти належиш до табору палких шанувальників творчості Джоан Ролінг і з нетерпінням чекаєш, коли на екрани вийде чергова серія про пригоди юного чарівника та його вірних друзів, то ця новина саме для тебе. Вже оголошено, що шостий фільм про пригоди Гаррі Поттера вийде в прокат 21 листопада 2008 року. Новина облетіла всі поважні видання, незважаючи навіть на той факт, що ще точно не визначено, хто ж буде режисером стрічки, і не затверджено склад акторів. Планується, що вихід фільму «Гаррі Поттер і напівкровний принц» буде присвячений Дню подяки. Нагадаю, що зараз знімається п'ята серія фільму, що має вийти на екрани в липні наступного року.

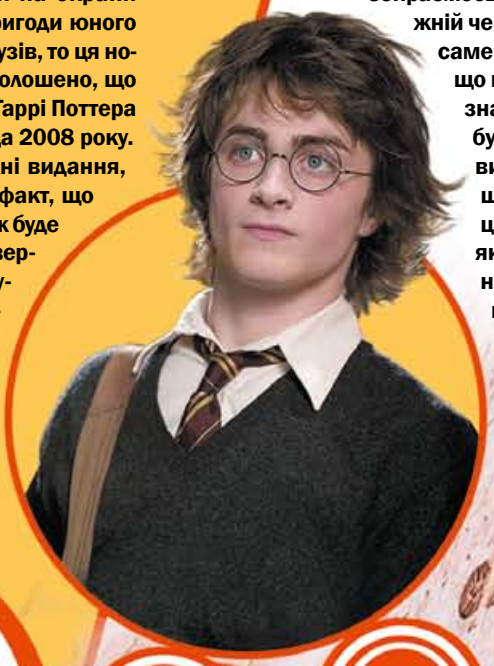

ПЕРШИЙ У СВІТІ «ЧЕРЕВИК»

Коли виник перший у світі черевик, «Клас» уже писав на своїх сторінках. І повторюватися ми не збираємось. Сьогодні мова піде не про справжній черевик, а лише про його слід. Втім, саме тут і криється загадка. Річ у тому, що нещодавно у каньйоні Фішер, що знаходиться у штаті Невада (США), був виявлений виразний слід черевика. Виднівся навіть подвійний шов, що на підошві. За визначенням геологів, цьому слідові 160-195 мільйонів років. Тобто якщо бути точним, мова йде про той час, коли на землі не тільки людей, а й людиноподібних мавп не існувало (нагадаю: перші людиномавпи з'явилися на землі лише 4 мільйони років тому). Звідки ж міг взятися отой черевик? Відповіді на це питання вчені поки що не мають...

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, ЩО...

- Під час грози найкраще ховатися під пірамідальною тополею. Вона не проводить електричного струму — можна не боятися блискавки.
- При зустрічі із незнайомим собакою не можна панікувати. Собака одразу відчуває твій страх.
- Коли бульби картоплі опромінити рентгенівськими променями, то вони майже рік не зморщуються, зберігають свою форму і якість. Рентгенівські промені затримують проростання вічок.
- В районі Панамського перешийка ростуть свічкові дерева. Таку назву вони дістали тому, що запалені плоди їх горять рівним, без кіптяви полум'ям. Плід свічкового дерева горітиме стільки ж, скільки і звичайна стеаринова свічка.
- Найдовший лист обсягом у 1402344 слова було почато 3 січня 1982 року і відправлено 25 січня 1984 року англійцем Еланом Форманом своїй дружині Дженет.
- Найстрашнішою твариною на землі (не за зовнішнім виглядом, а за шкодою, якої вона завдає людству) є комар.
- За десять днів нігті виростають приблизно на 5 міліметрів.

ДИВО ЧИ ЗАКОНОМІРНІСТЬ?

В індійському місті Бомбеї (нині місто Мумбаї), що є діловою столицею країни, сталося диво. Принаймні так стверджують місцеві мешканці. Тут, неподалік софійської святині, вода в морі стала солодкою. Віряни вже проголосили це знаменням божим та почали приводити до святині хворих та дітей, щоб вони скуштували солодкої води. Дехто навіть купається в морі біля храму та набирає пляшки для того, щоб захопити водички додому. Лікарі, утім, попереджають, щоб люди не пили воду, і вже взяли зразки на аналіз. Медики побоюються, що вона набула солодкого присмаку через хімічні викиди, які могли статися вище за течією.

НАВІЩО ОБІЗВАЛИ ІНДІАНЦІВ?

Ти, мабуть, не раз чув, що індіанців називають червоношкірими. Але це історично неправильно! Давай розберемося у цій плутанині разом.

Насправді шкіра корінних жителів Америки — смаглява, трохи маслинового відтінку. Але аж ніяк не червона. Тоді постає цілком логічне питання, звідки ж взялася така трохи образлива назва? Виявляється, саме так — червоношкірими (red-skines) — індіанців назвали перші поселенці-англійці через червону фарбу кіноварі, якою індіанці розфарбовували свої обличчя. І поступово, як це зазвичай трапляється, ця назва закріпилася за індіанцями.

СЕКРЕТ ДОВГОЛІТТЯ — В КАКАО

Тобі подобається «Несквік»? Чи, може, тобі більше смакує традиційне какао? Тоді ми тебе вітаємо, адже крім того, що цей напій смачний, він ще й дуже корисний. До такого висновку дійшли вчені-дієтологи і лікарі. Вони стверджують, що чашка какао в день допоможе зберегти здоров'я, оскільки в ньому міститься багато потужних антиоксидантів.

Якщо, наприклад, порівняти рівень тих самих антиоксидантів у чаї та какао, то найбільше їх виявиться в какао — майже втричі більше, аніж в зеленім чаї, і майже в п'ять разів більше, ніж у чорному.

Звісно, какао присутнє у багатьох продуктах, наприклад у тому ж самому шоколаді. Проте найкраще його пити. В шоколадних плитках багато насичених жирів: у плитці вагою 40 грамів — 8 грамів жирів, а в чашці какао — тільки 0,3 грама. Так що пийте какао і будьте здорові!

СВЯТА У ВЕРЕСНІ

1 вересня — Андрія Стратилата
3 вересня — Васси мучениці
4 вересня — Боголіпа
5 вересня — Луппа мученика
6 вересня — Євтихія священномученика
7 вересня — Варфоломея апостола
8 вересня — Наталії мучениці
11 вересня — Усікновення голови Іоанна Хрестителя
14 вересня — Семена
17 вересня — Купини неопалимої
19 вересня — Михайла Чудотворця
21 вересня — Друга Пречиста (Різдво Богородиці)
27 вересня — Воздвиження Хреста
28 вересня — Микити великомученика

НАРОДНІ ПРИКМЕТИ ПРО ВЕРЕСЕНЬ

- Буряки та морква мають мало сухої гички — чекайте сильних дощів.
- Павуки старанно працюють, переплітаючи павутиння — очікується сонячна погода.
- Доки цвіте трава, то ще зими нема.
- Дощ дрібно сіється, але довго тягнеться.
- Зірки яскраві — до хорошої погоди, тьмяні — до дощу або снігу.
- Іній восени рано вкрив верболіз — весна буде затяжна і холодна.
- Літо бабине холодне — зима холодна.
- Врожай на черемху — також і на жито.
- Плодів на горобині і дубі багато — чекай суворої зими.
- Листя на березі починає жовтіти з вершини — чекай ранньої осені, знизу — пізньої.
- Журавлі летять на південь — буде рання зима.
- Осінь багата на гриби — зима буде тепла.

Літературно-художній,
пізнавально-розважальний журнал
«КЛАС!» №9 (117) 2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., видане Міністерством України у справах преси та інформації
Періодичність виходу: 1 раз у місяць
Заснований 10 квітня 1996 р.
Журнал розрахований на дітей віком 8–15 років
Засновник і видавець: ТзОВ «W»
Адреса редакції, засновника і видавця:
46008, м. Тернопіль, вул. Живова, 11
тел./факс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «Мандарин»
ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5-а
тел. (0322) 97 47 68
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72
Ціна договірна **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія: Во Вік
duklas@schoolboy.com.ua ДуКлас
Тетяна Грисюк
Художники: Сергій Шемета, Андрій Урбан, Світлана Словотенко, Ліля Рейко, Наталя Гайда, Ольга Кулик, Надія Шеремет
Набір та коректура Олександра Вовк
Технічний супровід Андрій Зеленський
Верстка Олена Березовська
Директор Ольга Косович
Шеф-редактор Володимир Головач

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Анатолій Саган, Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич, Галина Коверко, Тетяна Лопушняк, Наталка Шостак

Підписано до друку 23.08.2006
Формат паперу 60×84 1/8
Обсяг видання 4 ум. друк. арк.
Тираж 20 000 примірників, замовлення № .....

Зміст

Люби і знай свій рідний край: Етнічні групи України
Книжка для Киці: Не створи собі кумира?
Поряд з нами: Кораблі великої прерії
Who is хто? Двічі фантастична Джессіка Альба
Страшилки від Класного: Прокляття Тамерлана
Класна проза: Юрій Сотник. Артилеристова онука
Ці цікаво! Пан Марципан із Сентендре
Бізнес-клас: «Swarovski» — казковий блиск успіху і достатку
Корисна сторінка + Звідкіля воно взялося?
Знову школа: Букви різнії писать не абияк, а на п'ять...
Автоклас: Квадрацикл — чотириколісний мотоцикл
Кухня, сповнена див: Хата — салатом багата
Цікавенькі були!
Джентльменклуб: Думи мої, думи мої...
Hi-Files + Web-планета
Класний спорт: Футбольні цікавинки
Легенди спорту: Зірки світового футболу
Класний ді-джей + Поп-урі
Музичні посиденьки: «Adiemus» — музика всесвіту + Ольга Богомолець — скарбниця талантів
Класний гіпертест + Klacword
Фокус-покус
Ігротека + Гра
Логічні задачки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди
Головоломки

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік
© W ltd, «КЛАС!» 2006

Етнічні групи України

Україна — одна з найбільших країн Європи, яка за чисельністю населення посідає шосте місце на континенті. Перші сліди перебування людини на сучасній території України належать до раннього палеоліту. У пізньому палеоліті (35-10 тис. років тому) вже була заселена вся територія сучасної України. Народи мігрували, об'єднувались між собою і, навпаки, воювали за кращі землі. Були й такі, які, осівши на певній території (так званій стоянці), із плином часу набували спільних рис. Насамперед це виявилось у зовнішності, ритуалах, артефактах (предметах побуту), одязі, світогляді загалом. Дослідники-етнографи об'єднали їх у так звані етнічні групи. Скажу більше: виникла ціла наука, яка вивчає психологію етносів — етнопсихологія.

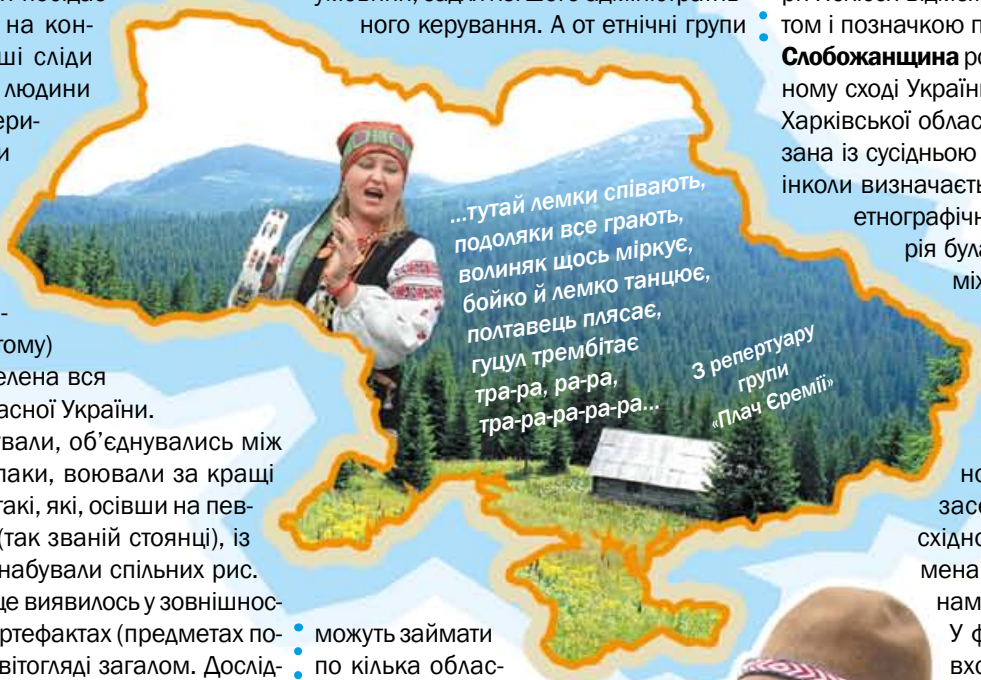

Отже, почнімо з етнічних груп українців. Сучасний поділ на області — доволі умовний, задля легшого адміністративного керування. А от етнічні групи можуть займати по кілька областей, навіть бути розсіяними про різних куточках України. І на це є не лише географічні, але й політичні причини.

Наддніпрянщина охоплює територію в середній течії Дніпра — це сучасні Київська, Черкаська, Дніпропетровська, східна частина Кіровоградської області, західна — Полтавської та Чернігівської. Фактично — центр формування української народності й нації, української мови.

Поділля займає басейн Південного Бугу і лівобережжя Дністра. Раніше цю територію називали Пониззя.

Полісся охоплює басейн Прип'яті та сусідні райони лісової смуги (звідси й назва — Полісся). Цей район чи не найкраще зберіг свою самобутність, однак постраждав від чорнобильської трагедії — ось уже 20 років як частина культури Полісся відмежована колючим дротом і позначкою підвищеної радіації.

Слобожанщина розташована на північному сході України (Сучасна територія Харківської області). Вона тісно пов'язана із сусідньою Полтавщиною і тому інколи визначається як спільна з нею етнографічна область. Ця територія була певним переходом між Лівобережжям і Півднем (Таврією).

Волинь охоплює територію на південь від Прип'яті та верхів'їв Західного Бугу, в минулому заселену стародавніми східнослов'янськими племенами — дулібами, бужанами, волинянами тощо. У феодальні часи вона входила до складу Володимир-Волинського, а згодом Галицько-Волинського князівств.

Кожен край має свій звичай!

Ми часто розповідаємо анекдоти про чукчів та бурятів, навіть не підозрюючи, що ці народи примудряються чудово орієнтуватися в тундрі, випасати величезні стада оленів і мандрувати на сотні кілометрів. Ми тільки трішки чули щось про тірольців та знаємо про їхню оригінальну манеру співу — так зване йодлювання. Ми також захоплюємося кельтськими, шотландськими, ірландськими співами й танцями, але не обізнані з побутом цих північних народів. А що вже казати про індіанців, котрими так зачитувались у дитинстві хлопчаки і уявляли себе у їхньому барвистому спорядженні із луком та стрілами за спиною! Ще менше нам відомо про народи, які заселяють територію сучасної України.

Я піду в далекі гори!

Надзвичайно своєрідне населення Карпат, у культурі якого зберігається багато специфічних рис, зумовлених гірським ландшафтом, ізольованістю побуту і певною мірою його консервативністю (застиглістю та строгістю). Тут варто розмежувати **Прикарпаття** і **Закарпаття**, які інколи виділяють в окремі історико-етнографічні райони — Буковину й Покуття. Як відомо, покутем називають місце

в хаті, підвищення, на якому зберігали образи і де мав право сидіти голова родини. Таким же «покутем» у географічному значенні є й територія Покуття.

Буковина — назву цю взято із грамот молдавських господарів XIV–XVII ст. у значенні «буковий ліс». Північна Буковина охоплює сучасну Чернівецьку область. У природно-географічному та господарсько-культурному плані вона поділяється на гірську, передгірську та рівнинну. **Покуття** охоплює рівнинну частину Івано-Франківської області між Дністром, Прутом і Карпатами, — це своєрідний «кут Галичини». На цій території живуть гуцули, лемки та бойки. Нині в межах України лемки переважно живуть на півдні Закарпатської області і у Польщі. Гніздо лемків, їхня самобутня культура і побут були зруйновані після примусового переселення 1947 року, одразу ж по закінченні другої світової війни. Свою назву лемки отримали від сусідніх народів, бо часто уживали в мові частку «лем» (у значенні «лише»).

Походження назви «бойків» (мешкають у межиріччі Сяну і Ломниці, між передгір'ями Карпат, південніше Дністра і на півдні — у верхів'ях Ужа і Тересьви) також пов'язане з їхньою лексикою: частка «бойє» (у значенні «так»).

Питання про походження гуцулів остаточно не з'ясоване. Деякі вчені пов'язують його з молдавським «гоц» або «гуц» (розбійник) і з масовим повстанським рухом народних месників — опришків у XVII–XVIII ст. На думку інших, слово це походить від «кочул» — пастух. Історико-етнографічна територія **Гуцульщини** за сучасним адміністративним поділом охоплює південні частини Надвірнянського, Косівського та Верховинського районів Івано-Франківщини, південну частину Вижницького району, Путильський район Чернівецької області та Рахівський район Закарпатської області. Споконвіку гуцули займалися скотарством, лісовими промислами, сплавом лісу по гірських річках.

У західноукраїнських областях, особливо за часів Австро-Угорщини, була поширена така назва українців, як русини, яка поєднувала їх із стародавньою Руссю; в іноземних джерелах вони мали назву рутени — від Рутенії, іноземної назви Русі.

ПОРУЧ З НАМИ

Окрім етнічних груп українців, на території сучасної України живуть інші нації й народності, які з плином історичних та політичних подій осіли тут і внесли більше кольорів у палітру українського етносу. Одна із найбільших груп — **росіяни**. Вони найбільше заселяють Харківську, Сумську та Луганську області та деякі південні райони України. **Поляки** осіли на Правобережжі та у Східній Галичині. Сучасне розселення **болгар** в Україні зумовлене болгарською колонізацією кінця XVIII — першої половини XIX ст. Найбільші поселення **чехів** в Україні були засновані в Дубенському, Рівненському, Луцькому і Острозькому повітах Волинської губернії. **Євреї** розселилися по всій території України. **Волохи** (**молдавани**) — один із найдавніших представників нацменшин, який сусідить із Одеською, Вінницькою та Чернівецькою областями. Близькі до них **румуни**, розселені у південно-західній частині Чернівецької області. У приазовських районах Донецької області живуть **греки** — ще із VI ст. до н. е. Перші колонії **вірмен** на території нашої держави виникли в Криму в X–XI ст. Більшість **циган** живуть змішано з українцями переважно у західних і південних областях України. Окремо слід згадати про **кримських татар**, які заселяють переважно Донецьку, Запорізьку області і Крим. Живуть у Криму й **караїми** — належать вони до тюркської групи, **гагаузи** — у минулому кочові племена, які осіли в Ізмаїльському, Кілійському та Белградському районах на півдні України. **Угорці** (**мадяри**) — представники Закарпаття (Берегівський, Мукачівський та Ужгородський райони). Вони прийшли сюди внаслідок міграції з Уралу і принесли свою мову.

Не створи собі кумира?

148 фотографій однієї і тої ж «зірки» у різних ракурсах, десяток вирізок з її інтерв'ю (через що усі твої журнали стали схожими на мамині мережки), недожована ЗІРКОЮ жуйка — скарб, виміняний за Барбиного Кена... Якщо у когось «завалялася» вдома така «колекція», спеціально для того (знаю, що ти, Кицю, — панночка поміркована, тож це не про тебе) я розповім, що таке фанатизм. А саме про нього свідчать вище описані симптоми.

Тут живе зірка зірківна

Газетні вирізки, фото і постери, клаптики з кривульками (у фанатів це називається автографами) та увесь мотлох, до якого торкалася рука кумира (включно з дверною ручкою від його під'їзду), — ось головний «харч» справжнього фаната. Його хлібом не годуй — дай потішитися цими «зірковими» атрибутами. Безперечно, захоплюватися чимось властиво всім. Природно й те, що в кожного з нас є свої ідеали. А звідки ж беруться кумири? Хто їх створює? Інтерес до життя «зірок» не сьогодні виник. Уяви, що ти йдеш вулицею і дізнаєшся, що в цьому ось будинку живе Зірка Зірківна. Ти ж розглядатимеш його довше, ніж під'їзд якогось там Васька Васьковича!..

Мені фанатизм нагадує поганський тотемізм. Давнє плем'я венків поклонялося тотему ведмедя, для них він був уособленням сили, плодючості. Венки вирощували ведмежа, а потім убивали його і з'їдали, нібито привласнюючи його силу. Щось схоже є у полюванні фанатів на автографи «зірок», коли на підсвідомому рівні намагаються привласнити собі могутність, силу кумира. Проте не слід забувати, що й у кумирів є безліч проблем. Нерозумно вважати, нібито їхнє життя прекрасне лише тому, що на рахунку в банку у них багато грошей і вони знамениті.

Психологи кажуть: якщо хтось обклеює стіни фотографіями кумира, колекціонує його інтерв'ю, цікавиться деталями його життя, але це захоплення не накриває особу, як хвиля, з головою, тобто не впливає на її психіку, — боятися нічого. Набагато гірше, якщо просте фанатіння переростає у фанатизм. Відокремити «мухи від борщу» дозволить нехитра класифікація.

Від фанатика до фаната

Фанати готові гори перевернути заради своїх кумирів. А вже якщо об'єкт пристрасті живе у їхньому місті, то про спокійне життя може забути назавжди. Безкінечні дзвінки, листи, писк під вікнами, сердечка-«графіті» помадою у під'їзді йому гарантовані. Не виключено, що ці фанати справді люблять своїх кумирів, але їх любов руйнівна — і для самих фанатів, і для об'єктів їх фанатіння.

У запропонованій класифікації окремий рядок відведено фанатам-«сталкерам», котрі переслідують відомих людей, перетворюючи їх життя на справжнісіньке пекло. Ти, Кицю, уже, мабуть, чула історію про закоханого фаната співачки Бйорк, котрий, дізнавшись, що голосиста краля не сохне за ним так, як він за нею, прислав їй прощальний подарунок у вигляді листа з... бомбою усередині. Співачці дивом вдалося врятуватися.

Фани більш поміркованi у своєму фанатизмі. Та кумирам все ж не позаздриш: їх завалюють «КамАЗами» м'яких іграшок, тоннами листівок і суцільними «цьом-цьом-цьом» у листах. Звісно, тих «зірочок», котрі ще кілька місяців тому дерли горлянки удома в рідній Великій Бобрівці, а увагу до їх персон виявляли лише сусіди, схожі знаки уваги спершу дуже тішать. Проте коли їхній будинок перетворюється на магазин іграшок, а кращими друзями стають збирачі макулатури, вони готові світ за очі тікати від чергового м'якенького ведмедика з листівкою в лапах.

І нарешті про звичайних прихильників. Це ті, хто, дивлячись на свого кумира у телепередачі, не залишає відбитків помади на телевізорі. На його концерті не розробляє хитромудрі плани за-

хоплення гримерки, порівняно з якими подвиги Джеймса Бонда здаються дитячими витівками. Не бігає по місту в надії виміняти свою багаторічну колекцію засушених жуків на фото кумира розміром 2×2 сантиметри. Прихильник — це перш за все однодумець. Тобто людина з уже сформованим світоглядом, котра знаходить підтвердження своїх міркувань в особі того чи іншого співака (композитора, художника, поета). Одне слово, особам породи «прихильник звичайний» просто подобається творчість кумира, та вони на ній не зациклюються.

А, ледь не забув, Кицю моя уважненька: є ще фани-одноденки. Їхня «любов» продиктована модою, коли всім подобається той чи інший виконавець, коли «фанатіти» від нього модно. Сьогодні їм здається, що без Юрка Юрченка життя неповноцінне, а уже наступного дня у моду входять «Жаби в дирижаблі». І фани перекидаються у колись «ворожий» табір.

У Стінга на розігріві

У фанатизму є свої плюси — факт неспростовний. На основі серйозного захоплення шанувальник може стати сильнішим, у нього з'явиться стимул, бажання чогось досягнути. Намагаючись у всьому бути схожим на свого кумира, можна навчитися забивати голи, як Роналдо, або накачати мускули й оволодіти мистецтвом бою, як Джекі Чан. Приміром, сучасна співачка Дайдо в юності захоплювалася творчістю Стінга. Заради нього вона почала займатися музикою. «Я з дитинства була його фанаткою, — прокоментувала в одному інтерв'ю співачка, — а коли й собі вирішила заспівати, зателефонував мій менеджер: «Через тиждень ти виступаєш на розігріві у Стінга». Я була щаслива уже від того, що змогла з ним познайомитися й перекинутися однією-двома фразами. Більшості шанувальників лише це й потрібно».

Так, іноді навіть короткочасне спілкування з кумиром дає сили, окрилює. Але, на жаль, буває і так, що дівчата зациклюються на своїх кумирах і, як наслідок, вирішують, що майбутні обранці мають бути саме такими, а не іншими. Тоді можна все життя прочекати на точну копію Тома Круза чи Емінема. Але не варто засмучуватися передчасно: фахівці зі справ психологічних запевняють, що почуття до кумира — свого роду репетиція справжніх пристрастей — адже навіть «ходячи» в запеклих прихильницях Діми Білана, ти вчишся думати про іншу людину, жити не лише своїми інтересами і вдосконалюватися заради неї. Хтозна, може, з часом ти зрозумієш, що навіть коли Білан не впаде від твоєї нової суперзачіски, сусідський Петрик — просто остовпіє! Хай у Петрика чубчик не такий кучерявий і голос не у три октави, зате так смішно засопіти носом, показуючи їжачка, Білан не зуміє. На «Євробачення» з таким послужним списком не беруть. Та тепер ти знаєш, що вартого симпатій хлопця можна шукати і поза екраном телевізора...

Розкумирюємо кумирів

Фахівці зі справ сердечних і психологічних знають випадки, коли, закохавшись у невідому особистість, котру знають тільки з телеефіру, фани просто наділяють її тими рисами та якостями, котрі хотіли би бачити у хлопця (чи дівчини) своєї мрії. При цьому забуваючи, що обрана «зірка» — збірний образ, який не має нічого спільного з реальністю. Навіть у Біблії написано: «Не сотвори собі кумира». Фани закохуються не в саму людину, а в те, чим вона є в їхній уяві. І коли захоплення минає, вони відчувають розчарування. А коли здійснить-ся мрія і ти зустрінеш довгоочікуваний об'єкт пристрасті, то він виявиться не тим ангелом, що посміхався з телеекрана.

Хай там як «зірка» засліпила тебе своїми променями, з часом ти прозрієш і зрозумієш, що це просто цікава людина... А в глибині душі навіть тепер хочеться, щоб додому проводжав та ніс твій наплічник симпатичний однокласник. Кажеш, я читаю твої думки, красунечко? І можливо, не лише твої.

Корабелі великої прерії

Прочитав я якось старовинну індіанську легенду про бізонів і багато чого про цих велетнів дізнався.

У давні часи, коли світ був молодим, головним серед усіх звірів вважався бізон. У нього, як і у всіх його родичів, горба не було. Виріс він згодом — як покарання. І ось як це сталося. Бізон понад усе любив гасати преріями. Але щоб не розтоптати когось ненароком, висилав щоразу поперед себе зграю лисиць: вони попереджали всю живність, що вожак іде гуляти. Та одного разу маленька пташка не встигла звільнити дорогу бізонові і він на шаленій швидкості збив гніздо, розтоптав птаху і її майбутніх діток. Не знав бізон, що про його вчинок дізнається син небесного духа Нанабозо, котрий, вважалося, і створив усе живе. «Як посмів ти знищити те, чому я дав життя?! — громом пролунали слова Нанабозо. — Хай тепер за кару у всіх бізонів виросте великий горб, а голову хай понурять у покорі». Так і сталося...

Повернуті з небуття

Перші білі мандрівники на Американському континенті чи не найбільше дивувалися бізонам. У XVIII столітті 60 мільйонів цих гігантських кораблів прерій розтинали зелені хвилі різнотрав'я на величезній території від озер Ері і Великого Невільничого на півночі до Техасу, Мексики і Луїзіани на півдні, від Скелястих гір на заході до узбережжя Атлантичного океану. Існування корінних мешканців Америки, індіанців, їх звичаї і життєвий уклад були тісно пов'язані з бізонами. Тоді ще ніхто не знав, як трагічно складуться подальші стосунки бізона і людини. Індіанців, озброєних луками, не порівняти було з професійними мисливцями, які прийшли їм на зміну і взялися винищувати бізонів.

З 1830 року починають говорити про масове винищення бізонів. А коли стали споруджувати трансконтинентальну залізницю, бізонячим м'ясом годували величезну армію робітників. У 70-х щорічно з людської примхи гинуло 2,5 мільйона цих велетнів. Людина знайшла у них ще один комерційний інтерес: бізонові кістки йшли на виготовлення добрив і чорної фарби. Хоча, припускають сучасні дослідники, посилене винищення бізонів мало ще одну мету: виморити голодом тубільців, які чинили гострий спротив білим окупантам. Зрештою, взимку 1886–1887 років на безкраїх просторах прерій залишилося 835 бізонів, включно з тими двомастами, що врятувалися у національних парках. Та, на щастя, було ще не пізно рятувати ситуацію. Американське товариство порятунку бізонів повернуло колесо фортуни. Заповідники, національні парки, закони про заборону винищення — все разом дало результат.

Травоїдні, допитливі

Говорити про первісний спосіб життя бізонів важко, бо тварин винищили швидше, ніж вивчили. Відомо лише, що на зиму вони йшли на південь, а навесні поверталися назад. Нині бізонів не пускають межі національних парків.

У тваринному світі бізони відомі своєю невибагливістю. Можуть жити

Від тварини до А

САЙГАК

Сучасник мамонтів, які жили 70-50 тисяч літ тому. Зумів вижити на відкритих ландшафтах Європи. Вирізняється носом: м'який рухливий хоботок нависає над нижньою губою. Він фільтрує та прогріває повітря. Коли біжить, низько згинає голову, щоб не вдихати хмари пилу чи снігу.

СЛОН

Найбільша із сучасних наземних тварин. На слонів полюють через їхні бивні, які використовують у виробництві прикрас і сувенірів. Занесені до Червоної книги. В джунґлях не знайдеш бивнів мертвих слонів: їх відразу з'їдають дикобрази, тамуючи мінеральний голод (у сезон дощів поживних речовин у ґрунті немає).

ТАРПАН

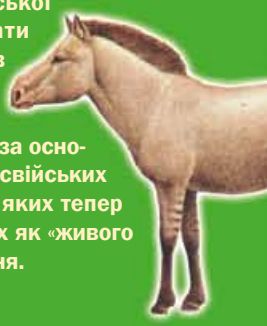

Або дикий кінь. В перекладі з тюркської — «мчати щодуху». Коли тарпанів повністю винищили, вчені спробували відтворити його. Взявши за основу нащадка тарпана і свійських коней, вивели коней, яких тепер показують у зоопарках як «живого предка» свійського коня.

просто неба на рівнинній прерії, можуть — на горбистій місцині чи у рідколіссі. Тримаються зазвичай невеликими табунами, бики і корови окремо. «Жіночі» компанії разом з дітьми нараховують 20–25 тварин. «Чоловічі» — трохи менше. Постійних вожаків нема, але при мандрівках керує всіма стара самка. Розумом і рухливістю ці гіганти не вирізняються: нерідко тонуть при переправах через річку. Якщо берег крутий, то ніколи не додумаються пересунутися трохи вбік. При переходах рідко долають більше 14 кілометрів на день.

Харчуються степові бізони травою, а лісові, окрім зеленого килимка, щипають листя, пагони, гілки кущів і дерев. Взимку вони спочатку розсувають сніг копитами, а далі риють яму головою. Раз на добу спраглі бізони навідуються до водопою, а коли крига скує водну гладінь, можуть обійтися і снігом. Пасуться велетні зранку і ввечері, вночі — тільки коли дуже голод дошкулить.

З органів чуття у бізонів найкраще розвинутий нюх, ворога здатні занюхати за 2 кілометри, воду — взагалі за 7–8. Слух і зір не надто гострі, але це не завадить бізону всюди встромляти свого цікавого носа. Бачиш бізона з радісно задертим хвостом — знай: його щось ду-у-же зацікавило. Для розваги купаються в пилюці і піску. Ще здалеку почуєш їх задоволене хрюкання. Під час шлюбного сезону бики грізно ревуть, лякаючи багатоголосими аріями всіх навкруги.

У будь-якому разі не помітити у преріях такого красеня — нереально. Ховатися йому ні від кого, бо природних ворогів не має. Тільки малі телята і старі бики потрапляють у зуби вовка. Незважаючи на могутню тілобудову (півторраметровий зріст, 2,5-2,8 метра довжини), бізони рухливі. Їх густа шерсть сіро-бурого кольору, довкола голови — «посилена патлатість». Голова масивна, короткі роги розходяться в боки, а кінці загинаються досередини. Вуха короткі, вузькі. З витрішкуватими очима гармонує коротка шия. За загривком — горб. Хвіст короткий, з густою китичкою на кінці. Рідко яка бізониця встоїть перед таким! До речі, самки — точне відображення самців, тільки трохи менші.

Зубр — скромний бізон

Зубр — це той же бізон, але просто живе у Європі. У зоопарках найчастіше можна побачити зубробізона — суміш зубра і бізона. Чистокровні бізони надто свободолюбні, щоб змиритися з утриманням у неволі. Якщо ж і залишиться котрий, то проживе не 25 років, а 14–15.

Європейський підвид бізонів — зубр — зберігся завдяки заповідникам у Польщі, Білорусі. На відміну від бізона зубри — типові лісові мешканці, ніколи не об'єднуються у великі табуни: максимум по 5–10. Кажуть, що трохи підсліпуватий від природи, зубр змушений підходити до всього близько, а потім лякливо фиркає і — навтьоки.

Інша картина в Азії, де зубрів і бізонів цілком винищили войовничі кочівники. Хіба що в енциклопедії можемо натрапити тепер і на патлатих биків, які міряли копитами холодні простори північноамериканського континенту ще у льодовиковий період. Останній гігантський прабізон з рогами, як гілля велетенського дерева, зник 10000 років тому.

ТУПАЙЯ

Дуже агресивні звірятка, часто чублються. Переможений швидко зникає, щоб якнайдалі від ворога оговтатися. За інших умов вміст специфічних хімічних речовин у крові потерпілого підвищується. Коли він сягає 90%, тварина починає втрачати вагу і вмирає. У стані стресу тупайї можуть навіть з'їсти потомство.

ТХІР

Занесений до Червоної книги України. Населяє степову та лісостепову зони — відкриті ландшафти з низькою травою (займає нори хом'яків, ховрахів і сліпаків). Іноді живе у степових лісах, лісосмугах, скелях, заходить на околиці сіл. У неволі тхорів розводять заради цінного хутра.

ХОВРАШОК ДОВГОХВОСТИЙ

Дуже схожий на білку, особливо — коли ховається за стовбуром дерева поблизу нори. Збирає запаси багатьох зернових. За щоку, у спеціальний мішечок, ховає понад сотню зернин. Запас у норі сягає до 6 кілограмів. Ховрашок не лінується вистелити «долівку» сухою травою, а кожну зернову культуру складає окремо.

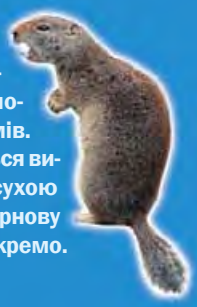

Дівчу фантастична Джессіка Альба

У нашої Кицюні новий об'єкт для наслідування — Джессіка Альба. Її постерами вона обклеїла двері в кімнаті і вечорами в оточенні подруг (таких самих «закоханих» в Джессіку) із захопленням обговорюють ролі в її фільмах, а головне — її фантастичну фігуру. Киця каже, що мільйони дівчат у всьому світі хотіли би бути схожими на Альбу. Що ж, можливо, раціональне зерно в цьому є, бо дівчина і справді вродлива. Але є у мене одна інформація (Киці я про неї поки що анічичирк!). Справа в тім, що їхня улюблениця оголосила, що кидає дієту. Бо у такий спосіб хоче довести дівчатам, що спокуслива і вродлива дівчина необов'язково має бути худою. Альба переконана, що її приклад допоможе молодим дівчатам менше турбуватися про свою вагу, подолати комплекс «Барбі» і отримувати задоволення від життя.

Та щось я занадто відволікся. Як на мене, фігура та інші зовнішні параметри у творчості артиста не головні (а я на цих питаннях трохи знаюся!). Важливо, наскільки майстерно актор перевтілюється у свого героя та переносить на екран його переживання. Втім, Джессіка із цим завданням справляється чудово!

Дівча з променистими очима

Джессіка Марі Альба народилась 28 квітня 1981 року в маленькому каліфорнійському містечку Помона. Батько її — мексиканець, якого відмовлялися брати на будь-яку роботу. В результаті він вирішив стати військовим. Через три роки її батька, який служив у ВПС, знову перевели до Коліфорнії. Проживши там, родина переїхала у Дель Ріо, штат Техас. Але коли Джессіці виповнилося дев'ять, вони остаточно осіли в Каліфорнії. Мати Альби — наполовину француженка, а наполовину датчанка. Отож якої національності Джессіка — сказати важко. До речі, вона — не єдина дитина в сім'ї, у неї є брат Джош.

З 5-річного віку Джесс тільки й говорила, що про кіно. У 12 років вона пішла в акторський клас, а в тринадцять у неї навіть з'явився свій агент. Дівчина дуже хотіла стати справжньою голлівудською зіркою, тому щодня приїздила заради цього на різноманітні кастинги до Беверлі-Хіллз. Спершу їй пропонували ролі в серіалах. В очікуванні справжньої ролі їй навіть довелося рекламувати комп'ютерну гру «Nintendo».

З новин та газет ми знаємо, що життя зірок часто сповнене пригод, іноді навіть неприємних. Одна з них сталася з Джессікою на зйомках фільму «Фліппер» — популярного дитячого серіалу, котрий розповідає про дружбу дельфіна з людьми. Дівчині доводилось увесь час пірнати, потім вилежуватись на австралійських пляжах. І ось під час однієї зі сцен її викрали. Просто зі знімального майданчика! І зажадали від батьків кругленької суми, яку вони, бідні, не змогли заплатити. Дівчину... випадково знайшли в багажнику авто на стоянці, а зловмисників так і не знайшли. Проте цей інцидент потрапив до газет, і до чотирнадцятирічної Джессіки почали придивлятися серйозні продюсери. Як то кажуть, не було би щастя, якби нещастя не допомогло.

Їй навіть вдалося знятися в кількох епізодах серіалу «Беверлі-Хіллз, 90210». А потім поступила спокуслива пропозиція від Джеймса Кемерона, виконавчого продюсера серіалу для тінейджерів «Темний ангел». На головну роль у цьому проекті мріяли потрапити сотні дівчат, але Кемерону сподобалась саме Джессіка.

З кожним роком дівчина ставала все популярнішою. Так, у 2003 році з'явилась у стрічці «Дорогенька», а в 2005 — одразу в трьох кінофільмах: «Місто грішів», де склала компанію Міккі Рурку, Брюсові Уїллісу, Бенісімо Дель Торо, Елайджі Вуду і Бріттан Мерфі; у «Фантастичній четвірці» та у «Ласкаво просимо до раю», дефілюючи по пляжу з Полом Вокером.

Перед зйомками «Фантастичної четвірки», куди Альба пройшла відбір, фанати класичних коміксів збунтувались — як така дівчина може грати роль Сюзан Шторм? Вони навіть влаштували демонстрацію під стінами кіностудії. Що й казати — не було людям куди свою силу подіти. Та варто було дівчині вийти перед розгніваним натовпом, і емоції стихли. Альба уміє заворожувати публіку, в цьому також виявляється її талант як актриси і навіть психолога.

Сходинки до хмар

На зйомках «Темного ангела» дівчина зустріла своє перше кохання — актора Майкла Вотерлі. За сюжетом стрічки Майкл був наставником Джессіки, — та й у реальному житті захотів ним залишитись. Це й не дивно, бо Майкл старший від Джессіки на 13 років. Та різниця у віці таки завадила щастю молодої пари — Майкл постійно критикував те, що подобалось Альбі. Так,

приміром, він терпіти не міг, коли його кохана Джессіка танцює... Та й інші непорозуміння. Джессіка не змогла цього витримати. Перемогла любов до танців, адже Альба обожнює дискотеки і веселе рухливе життя — аби не заіржавіти ні душею, ні тілом. Тому із Майклом вони розлучилися. Тепер вона спілкується з більш активними та веселими хлопцями: Дереком Джетером, Марком Волбергом тощо.

Коли Джессіці Альбі було 12 років, вона охрестилась і вперше спробувала вино. Тричі на тиждень дівчина відвідувала церкву, починала кожен свій день із молитви і цим дивувала навіть своїх не дуже то й віруючих батьків. Однак стрімке подорослішання, яке не забарилось, внесло деякі корективи в її нове життя — дівчина кардинально змінила

погляди і вирішила уникати лицемірства у всьому, що донедавна було таким гарним, таким милим і прилизаним у цьому світі. Боляче, але саме так і дорослішають діти.

ЗАМІСТЬ ПІСЛЯМОВИ

На вечірці переможців премії «MTV Movie Award», де Джессіка Альба здобула «Золотий попкорн» за найкращу роль у стрічці «Місто гріхів», журналісти попросили актрису розповісти про долю другої частини «Фантастичної четвірки». І Джессіка Альба радо згодилась: «Ми починаємо зйомки у серпні. Наша четвірка дізнається, що існують на цій землі й інші люди, також обдаровані талантами. Опріч Срібного Серфінгіста, з'явиться й інший злодій. А моя героїня-невидимка Сюзан Шторм потрапить у новий любовний трикутник і взагалі буде найкрутішою з-поміж усіх інших персонажів!» Нагадаю, що прем'єру «Фантастичної четвірки» заплановано студією «20th Century Fox» на 15 липня 2007 року.

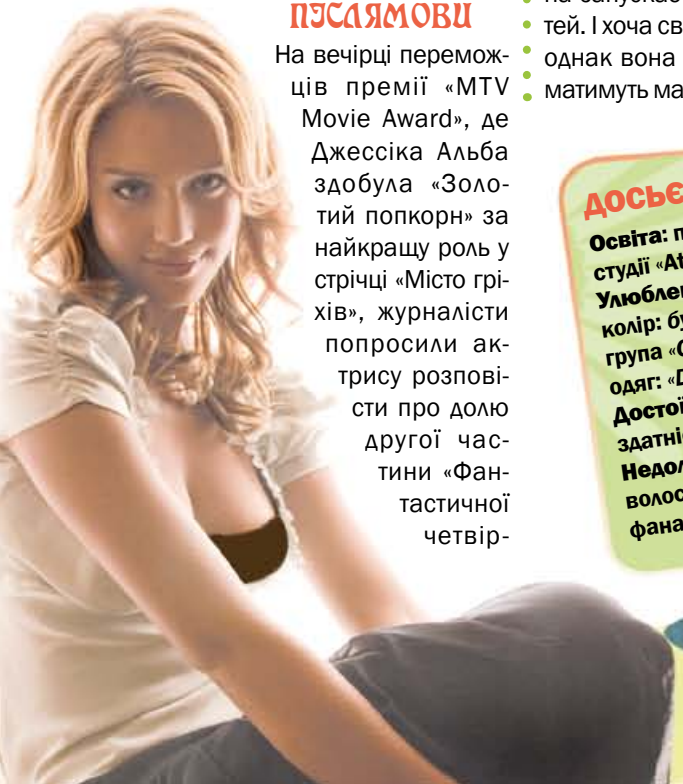

А у перервах між зйомками Джессіка теж не сидить склавши руки. Як стало нещодавно відомо, молода і модна актриса (за підсумками інтернет-опитування Джессіку Альбу вважають найстильнішою актрисою Голлівуду!) вирішила урізноманітнити дитячий одяг. Тому вона запускає іменну лінію одягу для дітей. І хоча своїх дітей у Джессіки немає, однак вона чітко уявляє, який вигляд матимуть майбутні моделі. « Коли я розглядаю дитячий одяг, який висить у магазинах, він здається мені нецікавим, — зізнається актриса. — Я мрію робити одяг стильний, схожий на той, що носять стильні батьки. А частину прибутку ми відправлятимемо у фонд сирітських притулків для дітей та жінок».

Ось такий кумир у нашої Класної красуні. Як на мене — кумир цілком позитивний — вродливий, талановитий і добрий, а значить, вартий наслідування.

АКТОРСЬКІ РОБОТИ ДЖЕССІКИ АЛЬБИ

1994 — «Загублений табір»
1996 — «Фліпер»
1999 — «Нецілована», «Рука-убивця»
2000 — «Темний ангел»
2003 — «Дорогенька»
2005 — «Місто гріхів» (трилер), «Ласкаво просимо до раю!» (пригоди), «Фантастична четвірка» (фантастичний бойовик)
2006 — «Удачі, Чак!», «Пробудження»

ДОСЬЄ

Освіта: після школи навчалась у театральній студії «Atlantic Theater Company».
Улюблені: день тижня: п'ятниця; колір: бузковий; музика: хіп-хоп; група «Coldplay»; вид спорту: теніс, гольф; одяг: «Dolce & Gabana».
Достоїнства: наполегливість, працелюбність, здатність змінюватися.
Недоліки: звичка накручувати волосся на палець, коли нервується; фанатка взуттєвого шопінгу.

Прокляття Тамерлана

Якось пані Ганя показала нам на уроці історії фільм «Прокляття Тамерлана». Стрічка стара, ще чорно-біла, але цікава!.. Про те, як відкрили могилу і як після цього почалася Велика Вітчизняна війна. І так мене захопила ця історія, що я не витримав і вирішив її вам розповісти. Послухаєте, потремтите зі мною разом.

Фільм «Прокляття Тамерлана» — розповідь відомого узбецького оператора Маліка Каюмова, учасника таємничих подій такого далекого 1941 року. Разом з Каюмовим, котрий тоді був зовсім молодим, у розкопках гробниці Тимуридів (нащадків роду Тимура, він же Тамерлан) брали участь видатні вчені Семенов, Айні, Герасимов, Кари-Ніязов...

Хто не знає, тим скажу, що сам тиран Сталін забажав провести цю експедицію з метою відкриття і вивчення Тимурової гробниці, а у подальшій перспективі ще й показу знайдених експонатів на виставці, присвяченій добі Залізного Кульгавця (мовою тюркських народів слово «тимур» означає «залізо»). А Кульгавцем великого середньоазіатського володаря назвали після того, як його нога була важко пошкоджена. Деякі історики кажуть, що причиною тому є бойове поранення, інші грішать на туберкульоз гомілки.

Трохи історії

Народився великий правитель у 1336 році в монгольському племені барлас і, як розповідає легенда, волосся його було біле як сніг, а в руці звідкись узялася запечена кров. Ім'я Тимура було на слуху з 1370 року, коли він уже встиг підкорити області між річками Кашкадар'я та Зеравшан. Незабаром Тамерлан володів величезною територією: до складу його держави ввійшли райони річок Амудар'ї, Сирдар'ї та Чирчика. В результаті жорстоких походів на сусідні країни Тимур приєднав Хорезм, потріпав Золоту Орду, Малу Азію, Індію та Іран.

Розгромивши Орду, Залізний Кульгавець вивів на перші ролі столицю своєї держави — Самарканд, який став одним з найважливіших пунктів караванного шляху з Європи. Утворилася могутня імперія: від Аралу до Перської затоки, від Індії до Вірменії. До самої старості ходив Тамерлан у походи, в одному з котрих, на Китай, і помер 1405 року.

Не буди лихо, поки воно тихо

Тривалий час учені вели між собою суперечки про те, де похований великий завойовник. Розкопки вирішили проводити у рідному селищі Тимура Кеш та Гур-Емірі у Самарканді, де покоїлися останки Тамерланового сина Шахруха та онука Улугбека. Розпочали свої пошуки в Гур-Емірі.

Розкопки почалися не зовсім планово: 16 червня сталася аварія на будівництві готелю «Інтурист», що був неподалік, і у гробницю ринула вода. Треба було щось терміново робити, щоб не зіпсувалися останки. В авральному режимі надзвичайну пригоду вдалося нейтралізувати, і невдовзі експедиція відкрила першу труну. Коли це сталося, у повітрі з'явилися дивовижні запахи: це ароматичні речовини вирвалися назовні з закритого саркофага. Тоді ж народилася легенда про дух Тимуридів, а точніше — самого Тамерлана.

Рештки Шахруха збереглися погано: час та потоп зробили свою справу. Кістки Улугбека збереглися краще. Його ідентифікували по тому, що голова була відрубана: саме так стратили Тимурового онука за те, що він зрадив віру заради астрономічних досліджень.

На гробниці Тамерлана, крім багатьох його імен, було викарбувано й таке: «Той, хто порушить заповіт Тимура, буде покараний, а по всьому світу спалахнуть жорстокі війни», — гласив напис. Грізні слова трохи вгамували дослідників, і все ж таки було вирішено відкрити гробницю 21 червня 1941 року.

Відкриття труни Тамерлана не ладилося відразу ж: зламалася лебідка, загасли прожектори, дихати всередині гробниці стало важко. Мимо-

вільно серед учених почалися балачки про прокляття та дух Тимура. У перерві між роботами з відкриття гробниці до Маліка Каюмова підійшли старці і поцікавились, як просувається справа. А потім показали операторові книгу, в якій було написано, що як відкрити Тимурову труну, почнеться війна. Каюмов звернувся до товаришів, та ні Айні, ні Семенов у пророцтво не повірили.

Після зустрічі зі старцями труну таки відкрили і побачили, що забальзамоване тіло збереглося погано — від нього залишилися самі кістки. Чоловік, похований у саркофазі, був високий на зріст і мав велику голову. Гомілка була понівечена, один зі спинних хребців, як у всіх Тимуридів, деформований. Тепер учені вже не мали жодного сумніву: перед ними лежав справжнісінький Тамерлан!

Зрадівши, археологи пішли в готель, а наступного ранку по радіо почули: почалася війна. В учасників експедиції був шок, відразу пригадалися таємничі старці та їхня книга. Але вченим нічого не лишалось, як згортати табір, забирати знайдені екземпляри та негайно їхати в Ташкент. Так і зробили.

На війні як на війні

За якийсь час Каюмов потрапив на фронт військовим оператором. Думка про гробницю й засторогу старих не давала йому спокою, тому він усіляко намагався повідомити про таємничі події начальству. Вдалося зустрітися з Жуковим, той обіцяв допомогти, і вже після другої зустрічі полководця та кінооператора про все дізнався Сталін.

Про необхідність повернути кістки Залізного Кульгавця та його нащадків до Гур-Еміра повідомили одного з членів тієї експедиції — Герасимова, котрий саме працював з останками Тимуридів, відтворюючи зовнішній вигляд давньої династії. Роботи були прискорені й досить скоро завершені, тож кістки були готові до повернення у Самарканд.

Однак потрапили туди не відразу, а щезли на місяць. Кажуть, що літак із прахом Тимуридів літав уздовж лінії фронту, визначаючи перемогу радянських військ під Сталінградом.

Прах великого Темір-Аксака (ще одне прізвисько завойовника) та його родичів (Шахруха, Улугбека, Мухаммадсултана, Міраншаха) був перепохований у Самарканді 20 грудня 1942 року. А буквально через кілька днів радянські війська звільнили Сталінград. Невже знову збіг? Можливо, так воно і є, і ніякого містичного начала ця історія не має.

Містика — чи просто збіги?

Цікавою є версія про те, що організована Сталіним експедиція передусім була потрібна для того, щоб відшукати скарби Тамерлана, котрі мали б допомогти у назріваючій війні з Німеччиною. В такому розумінні «збіг» виглядає цілком закономірним, а дати розкопок і початку війни приблизно мають збігатися. Адже між ними існує прямий зв'язок. За легендами, підтвердженими архівними документами, азіатський завойовник у своїх походах награбував казкові багатства, більшу частину котрих наказав покласти з собою у гробницю. У травні 1941 року велика команда московського НКВС у супроводі експертів ленінградського Ермітажу виїхала до Самарканда відкривати гробницю. Хранитель меморіалу, вісімдесятирічний Масуд Алаєв, показав застережний напис, котрий був викарбуваний на гробниці Тамерлана. Напис застерігав, що той, хто насмілиться потривожити спокій покійного володаря і відкрити гробницю, випустить на свою країну страшних демонів спустошливої війни. Про всяк випадок про це ускладнення доповіли Москві. Та з московської влади прийшов наказ: провокатора Алаєва заарештувати за поширення неправдивих і панічних чуток, а гробницю відкрити негайно. І 19 червня 1941 року величезна плита з зеленого нефриту, що закривала саркофаг Тамерлана, була піднята. Повідомлення ТАРС про цю подію напередодні війни передрукувало чимало газет. Якщо це й збіг, то збіг трохи дивний.

Говорячи про збіг часу поховання та «першої» радянської перемоги, Каюмов чомусь «забув» про перемогу в битві за Москву, котра сталася наприкінці 1941 року, тим самим підганяючи історію під свою власну розповідь. Дивно.

Як бачиш, не можна сліпо довіряти фільмові «Прокляття Тамерлана», подеколи розшукуючи збіги та містичні призначення там, де їх немає і не може бути. Бо це вже буде не історія, а нонсенс. Та хай там як, а випадок із відкриттям гробниці сам по собі доволі цікавий і вартує уваги. І дивитися на нього можна всяко, під різними кутами. Головне при цьому — нічого не переплутати й не навигадувати такого, чого насправді й не було ніколи.

Артилеристова онука

Юрій Сотник

Закінчився урок. Зоя Галкіна першою вискочила з-за парти й закричала:

— Друга ланка, нікуди не йти! Обговорюємо Олексія Тучкова!

Мене ще ніколи не обговорювали, і почувався я доволі зле.

Коли сторонні пішли, ланкова стала за вчительський стіл і звернулася до мене:

— Ну, пояснюй, як ти до такого дійшов? Третього дня арифметику не приготував, учора теж стовпом стояв, і сьогодні... Які в тебе причини?

У глибині душі я відчував, що причина в мене одна: мама давно не заглядала в мій щоденник. Та говорити про це не хотілося.

Тут піднялася Аглая.

— Зойко! — сказала вона. — Ти б запитала, чому він так з'їхав, а вже потім... Може, в нього умови важкі.

Зоя помовчала, потім запитала:

— Це правда? Умови погані?

Я мовчки кивнув.

— А що тобі заважає?

— Шу... Шумка, — прошепотів я.

— Що? Шум?..

— Шумка, — повторив я голосніше.

— Яка Шумка?

— Собака їхня, — пояснила Аглая.

— Гавкає? — запитала Зоя.

Я знов кивнув. Шумка справді часом дзявкала.

— А батьки?.. — почала Зоя, та її урвала єхидна Таня Високова:

— Між іншим, аж дивно! В нас аж дві собаки й кіт, а я двійок не хапаю.

Мені стало дуже шкода себе.

До класу ввійшла наша вчителька Діна Федорівна.

— Діно Федорівно, ми все з'ясували, — заговорила Зоя. — В Олексія дуже важкі умови вдома. І ще дуже погана нервова система...

Потім ланкова заявила, що мені не суворість потрібна, а допомога, і кілька чоловік захотіли зі мною займатися.

— Ні! — сказала вчителька. — Ми попросимо Климову. Вона не з вашої ланки, зате в неї самі п'ятірки з арифметики...

Вже не пригадую, як я доплентався додому. Ледь вистачило сил дотягтися до дзвоника.

— Що з тобою? — запитала мама. — Побив хтось?

— Щось мені зле, — шепнув я.

Мама завела мене до передпокою, зняла ранець, шубу, шапку, помацала лоба.

— Температури немає. Може, шлунок?

— Нерви, — тихо відказав я.

Мама розсміялася.

— Йди! Полеж, відпочинь і — обідати!

На якийсь час недуга відступила. Я з апетитом поїв, потім бігав у дворі й так викачався у снігу, що перепало на горіхи від мами.

— Пий молоко — і за уроки, — сказала вона. — А я — по магазинах.

І тут почалося! Щойно я відкрив арифметику, як до кімнати зайшла Шумка. Помітивши, що я дивлюсь на неї, вона сіла і стала дивитись на мене. Я відвернувся, втупився в задачу і став думати, як важко жити у квартирі з собакою. Шумка пішла. Але займатись я не міг.

Я підозрював, що Шумка пішла в передпокій. А там вона може загавкати кожної миті, якщо почує когось на сходах. Я просидів хвилин п'ятнадцять, не дочекався Шумчиного гавкання і пішов узнати, де вона. Вона дрімала під столом у кухні.

Повернувшись у кімнату, я знов сів за підручник. Тепер було чути, як вода крапає з крана в умивальник. Я закрутив кран, зачинив двері ванної, сів за стіл і спробував уникнути в задачу. Та нагорі хтось почав совати стільці...

А потім прийшла мама, повернувся з роботи тато, і мама стала годувати його на кухні. Нечіткі голоси долинали звідти, і зосередитись було ніяк. Я сказав мамі, що зробив уроки, а сам вирішив покластися на Дарію.

На другий день, коли ми вже йшли до неї, Дарія казала:

— Подивишся, як ми живемо, потренуєшся розв'язувати задачки у важких умовах. Ми з братом теж не одразу звикли. Нас дід навчив. Артилерист. У війну батареєю командував.

Потім Дарка стала розповідати, чому в них важкі умови.

— До нас тітка на пару днів приїхала, а з нею — три сини малі. Вона

зламала ногу, вже скоро місяць у лікарні. А сини в нас. Бешкетники такі...
— А при чому тут дід?
— А при тому, що він, знаєш, які задачки розв'язував?.. Щоб ціль накрити... Тригонометричні! Тут бій, гуркіт, от-от уб'ють... Спробуй зосередься! Якось діда поранило, а він розрахунки робив...
Вулиця, куди ми повернули, складалася зі старих будиночків на один та два поверхи. Ми йшли по правій стороні, а ліву вже зносили. Гарчання моторів, брязкіт, гуркіт на всю вулицю. Десь торохтіли відбійні молотки.
Будинок, у якому жила Дарка, був двоповерховий, дерев'яний. Ми піднялися на другий поверх і з площадки потрапили до просторої кухні з маленькими вікнами. У сусідній кімнаті щось важко шаруділо, шкребло по підлозі і кричало:
— Дир-дир-дир-дир-дир!..
Інколи хтось гукав:
— Жжжжадній хід!.. Передній хід!..

Звуки все ближчали, і з дверей у кухню в'їхав стілець. Його штовхало в ніжки оцинковане корито. В кориті сидів хлопчисько років трьох. Ззаду його штовхали ще двоє хлопців. Одному було років п'ять, а другому, напевне, йшов сьомий.
— Дарко! О! Бульдозер! — сказав старший. Стілець наїхав на відро із сміттям і вперся в стіну.
— Жжжжадній хід! — прокричав «шофер-2», і його потягли назад у кімнату.
— Бачив? Хочеш потренуватися? — спитала Дарка. Я кивнув.
— Сідай і діставай задачник. Мені їх годувати скоро. За столом місця не буде.
Я сів за стіл, витяг підручник і знайшов учорашню задачу. Дарія поставила на плиту каструлю і запалила газ.
— Читай! — наказала вона.
— «Два поїзди вийшли з двох міст назустріч один одному об одинадцятій годині ранку і зустрілися о чотирнадцятій годині. Перший поїзд проходив за годину сорок п'ять кілометрів, а другий — п'ятдесят. Знайти відстань між містами».
— Передній хід! Дир-дир-дир-дир!..
— Ну, що спершу треба взнати? Думай!
Я взявся думати і покосився на відчинені двері ліворуч. У глибині кімнати стояли дві розкладачки, між ними повзла спинка ще одного стільця, за нею — голова «шофера», а ще далі — задерті задки його братів.
— Жадній хід!
— Зрозумів? — запитала Климова.
Я не тільки не зрозумів. Я начисто забув задачу.
— Ти думай! Бо так не натренуєшся.
Я й думав... Про свої нерви.
— Дир-дир-дир-дир!.. Бух!
Цей звук нагадав мені про Дарчиного діда-артилериста. І мені стало прикро: невже я не такий?
— Дир-дир-дир-дир-дир!.. У кухню їдь!
— Ну! — крикнула Дарка.
— Зараз! — крикнув я. — «Вийшли об одинадцятій годині, а зустрілися о чотирнадцятій...»
— Дир-дир-дир-дир!.. Стілець з'явився в кухні. — Повертай до стола!
Краєчком ока я помітив, що він рухається просто на мене. Я пересунув свій стілець на інший бік стола і притягнув підручник.
— Жадній хід! — загорлав «шофер».
— Є! — закричав я. — Перше питання: «Скільки годин пробули в дорозі два поїзди?»
— А ти кажеш! — зраділа Дарія. — Розв'язуй!..
Стілець уперся спинкою у стіл.
— Жжжадній хід! — знов крикнув «шофер», але брати штовхали далі. Ніжки стільця поїхали під стіл, стілець звалився, стукнувши «шофера» по голові. Той заревів, але я на це вже не зважав.
— Чотирнадцять мінус одинадцять буде три! — закричав я так, мов навкруги гуркотіла канонада.
— Правильно! — похвалила Дарка, витягуючи «шофера» з-під стільця. — Далі!..
Я розв'язав задачу, коли Дарчині бешкетники гралися вже в іншу гру: старший повзав по кухні з перекинутим коритом на спині.
— Дарко! Я черепаха, ось панцир у мене! Гав! Гав! Рррр!
Середній з молодшим лупасили по кориті каструлькою та іграшковою рушницею. «Черепаха» кидалась на них і чомусь гавкала, а я кричав:
— Відстань між містами — двісті вісімдесят п'ять кілометрів!
«Черепаха» налетіла на мене і стукнула коритом у коліно. Я ледь не завив, але згадав, що Дарчин дід теж був поранений.
Я пішов від Климової, припадаючи на одну ногу, зате із здоровою нервовою системою.

ПАН МАРЦИПАН ІЗ СЕНТЕНДРЕ

«Може, ти марципанів хочеш?» Зізнайся, тобі, мабуть, також не раз доводилося чути від мами чи бабусі цю фразу? Приміром, коли ти вередував і не хотів їсти таку корисну й смачну (на думку дорослих) кашу. І що ж то за марципани такі? Якісь заморські фрукти? Чи, може, тістечка з казково смачним кремом? Або солодкі-пресолодкі льодяники? Відкрию тобі страшну таємницю: я й сам довгенько був переконаний, що марципани — то не що інше, як різновид мармеладу. Ну чогось саме такі мармеладові асоціації виникали у мене при слові м-а-р-ц-и-п-а-н. Аж допоки не довелося мені цього літа побувати в Угорщині. Там у невеличкому містечку Сентендре (по-нашому перекладається, як «святий Андре») натрапив я на затишну крамничку, де на полицях нема нічого, окрім... марципанів. А ще у тому ж самому приміщенні розташувався музей. Усі експонати там — теж самі лиш марципани. Це було щось!

КОЖНЕ МІСТО МАЄ СВОЄ ТІСТО

Як не дивно, та ніхто з наших Класиків теж не знав правильної відповіді на запитання: «Що таке марципани?». Слово відоме, але ось над його значенням мало хто замислюється. Виявляється, марципан — це не що інше, як суміш цукру з тертим мигдалем. Вона витримана у певних пропорціях, які можуть змінюватися, однак горіхів не має бути надто мало. Бо тоді вже солодкі вироби не можна буде назвати марципанами. Крім того, істині знавці марципанів певні, що багато чого залежить від сорту мигдалю, його смакових якостей і навіть часу збору. Всього відомо кілька сотень видів цих смаколиків. Приміром, до солодкої маси можна додавати подрібнені ядра персика чи абрикоса. Тоді вона набуває нового, специфічного присмаку. Суміш варять до тістоподібної густини. При цьому марципан може бути сухим або тягучим в залежності від традицій, що склалися у тій чи іншій країні.

Вважається, що смакота із тертих мигдалевих горіхів була винайдена у Франції, хоча й найменння вона отримала німецьке — Marzipan. З'явившись на світ ще у XVI столітті, широко розповсюдженим марципан став у XVIII-XIX століттях. Особливо полюбили його в Австрії та Німеччині. І тепер у кожному німецькому місті є своя фабрика, де виготовляють марципанове тісто та ліплять з нього всілякі фігурки.

Що цікаво, у різних куточках Європи можна не лише скуштувати марципанів різних видів, а й помилуватися солодощами за скляними вітринами музеїв. І один із найчудесніших і найзнаменитіших таких музеїв, безперечно, розташований, як я вже казав, в Угорщині, у Сентендре.

СОЛОДКИЙ БІЗНЕС ДЯДЕЧКА САБО

Давним-давно містечко Сентендре заснували художники. Може, тому воно таке живописне, таке красиве. Численні музеї, антикварні крамнички, невеличкі церкви і вузенькі вулички, що збігають з пагорбів, надають Сентендре неповторного колориту. Веселий різномовний гомін наповнює його з ранньої весни до пізньої осені. Сила-силенна туристів снує поміж охайними будиночками, розглядаючи вироби народних майстрів, відпочиває на терасах кафе та ресторанчиків, дихає на повні груди свіжим повітрям на набережних Дунаю. І дедалі більшою популярністю користується у мандрівників Музей марципану.

Більшість музейних експонатів зроблені руками Кароя Сабо, або, як його усі називають, дядечка Сабо. Він народився у Трансильванії, там вивчився на кондитера. Покинув батьківщину в останній рік війни і перебрався до Австрії, сподіваючись на спокійніше життя. Однак надії не справ-

дилися, війна наздогнала його у чужій державі. Та й післявоєнне життя у напівзруйнованій країні не обіцяло нічого доброго. Тому він виїхав з сім'єю до Лівану. Сім років провів у Бейруті, де й опанував секрети виготовлення марципанів. Опісля повернувся в Австрію, купив будиночок у містечку Пухберг і відкрив свою марципанову кондитерську. Пан Карой був природженим бізнесменом, бо згодом вона стала найбільшою у країні. Яких тільки марципанів там не випікали! А з кожної партії дядько Сабо залишав собі на згадку кілька виробів. З часом їх назбиралося так багато, що кондитер подумав: «А чому б не створити музей?». Еврика! Невдовзі поряд з кондитерською з'явився музей. Солодкий бізнес дядька Сабо процвітав, але він залишався чужинцем в Австрії. Все частіше кондитер відчував неприязнь з боку місцевих жителів. І ось після смерті дружини він повернувся на батьківщину. Разом з другою дружиною продовжив марципанову справу в Угорщині. Тепер 77-літнього, але веселого і молодого душею дядечка Сабо часто можна зустріти у його крамничці. Коли покупців багацько, він сам стає біля каси і допомагає продавцям їх обслуговувати.

І КАКТУСИ БУВАЮТЬ СМАЧНИМИ

Величезний марципановий торт, яким Класна компанія ласувала б місяць, імпозантна споруда Угорського парламенту з шоколаду (так і хочеться відгризти один з його шпилів), марципанова карта старої Угорщини — це я вже розповідаю тобі про музей. Карту пильно розглядає Марія Терезія зі своїм численним сімейством — вони розташувалися на найбільшій марципановій картині у світі. У наступному залі «оселились» борці за угорську незалежність: Ференц Ракоці II, Ілона Зріні, Кошшут, Сечені, король Матяш-справедливий з дружиною Беатріче Арагонською, імператор Франц Йосиф та інші знатні особи. У залі, присвяченому Австрії, вітрина з портретом Моцарта, поряд скрипка генія музики, букет троянд, віденські мережки, вишитий австрійський герб на оббивці стільців, скатертина з квітковими візерунками на іграшковому столику...

Агов, ти ще не забув, що все це з марципанів? Так-так, і тонкі нитки вишивок і ажурні переплетення мережив. У сусідній вітрині стали дибки коні знаменитої іспанської породи, а за ними на полицях причаїлися персонажі казок. Здається, ось-ось вони оживуть — і карета з Попелюшкою помчить на бал, прокинеться Білосніжка, спіймає стрілу царівна-жаба. О, а це хто? Кирпатий ніс, темні кучері... Майкл Джексон власною персоною! Зізнаюся, не стримався, щоб не сфотографуватися з королем поп-музики (на згадку для нашого Джексона).

В одній із кімнат можна простежити за таїнством народження марципанових фігурок. На очах у зачудованих туристів працівниця диво-кондитерської перетворить цукрово-мигдалеве тісто на горщик з кактусом (його не одразу й відрізниш від справжнього) чи на якусь тваринку.

Ось тільки надгризти шматок величезного пирога чи короля Матяша у музеї неможливо: за скляними вітринами усі експонати надійно захищені від любителів солоденького. Бо інакше довелося б кондитерам щодня реставрувати марципанові скульптури.

Киця вже знає напевно: дівчата схибнулись на прикрасах, особливо на блискучих. Як тільки підходять до вітрини із прикрасами від «Swarovski», то їх відтягнути годі. А потім випрошують у батьків грошенят: то на брошку, то на медальйон, то на защіпку для волосся. Киця також запевняє нас, що прикрасами від «Swarovski» захоплюються й дорослі. Скажу більше — вони пасують усім представницям жіночого племені. Усе це добре, та чому саме «Swarovski»?

SWAROVSKI — казковий блиск достатку і успіху

БОГЕМСЬКИЙ ХЛОПЕЦЬ ДАНІЕЛЬ

Підробляти коштовні камені люди намагалися з незапам'ятних часів. Це заняття завше ототожнювалося з обманом та униканням закону. Ще у Стародавньому Єгипті існував спосіб виготовлення штучних коштовностей з кришталю з додаванням окису свинцю, які блиском та грою дуже нагадували справжні.

У XVIII столітті цей бізнес відродив відомий ювелір Жорж Фредерік Страсс — геніальний шахрай, котрий у XVIII столітті підробляв діаманти, які згодом почали називати стразами.

Але, можливо, якби не з'явився у XVIII столітті Жорж Фредерік Страсс, не з'явився би через 100 років Даніель Сваровскі. У 1862 році в маленькому селищі Джорженталь, що розташоване в горах Північної Богемії, народився Даніель Сваровскі. Він був естетом, романтиком і скрипалем-невдахою. Понад усе Даніель прагнув довести, що у мистецтві важливий не стільки матеріал, з яким працюєш, а твоє уміння цей матеріал подати і причарувати ним публіку. Так Сваровскі став майстром імітацій — почав виготовляти прикраси зі штучного каміння та кольорового скла. Таке поєднання скромної пишноти і помірної ціни задовольнило прекрасних дам. Сваровскі почав підробляти коштовності цілком легально, став законослухняним бізнесменом, інженером і володарем величезної фабрики.

Даніель Сваровскі, чех за національністю, народився, як я вже казав, у горах Богемії. Здавна цей край прославився своїм богемським склом, тому в домі кожного шанованого богемця працювала майстерня з виготовлення скла. Батько Даніеля також не був винятком, але великим розмахом його підприємство не відрізнялося. Даніель особливих поривань до сімейного бізнесу не виявляв, а у вільний час вигравав на скрипці. Згодом він вирішив, що всі великі справи робляться у великих містах, тому й подався до Парижа — мудрі науки вивчати. Тут Даніель опанував хімію, фізику, механіку та інші інженерні премудрості. Там, серед таємничих механізмів, він задумався: чи не можна пристосувати електричний струм для шліфування скла? Виявилося, що можна. У 1891 році він перший змайстрував електричний шліфувальний станок для обробки скла. Запрацювалось студентові куди швидше, та й результат був куди кращий. Повертатись у Богемію Сваровскі не захотів, тому осів у тірольському містечку Ваттенс (Австрія) і почав штампувати там кришталь, імітуючи коштовне каміння.

ПОВНІ ЖМЕНІ ПРИКРАС!!!

Сваровскі не приховував, що продає імітацію, і вважав свій бізнес законним. Його кришталь зовні мало чим різнився від діамантів, а тому міг прикрасити не одну красуню. Відтак придбати прикрасу могли навіть люди зі скромними доходами.

Фабрику Сваровскі загатили замовленнями — довелось майстрові розширити приміщення, взяти на роботу 200 працівників. Саме тоді фірма і стала називатись (уже офіційно) «Swarovski». Успішний бізнес Даніеля став сімейною справою — за цей час підросли його сини і стали допомагати батькові. Головні конкуренти Сваровскі — знамениті скляні заводи Венеції — були на межі краху. Нікому більше не вдалось досягнути такої майстерності огранювання каменів, як «Swarovski». Випередив Даніель Сваровскі і своїх земляків із Богемії.

Згодом кришталева біжутерія стала елементом вечірніх суконь Марлен Дітріх, сценічних костюмів Майкла Джексона, Брайана Феррі та Тіни Тернер. А такі тигри модного бізнесу, як Шанель, Крістіан Діор та Ів Сен-Лоран дотепер обшивають цим кришталем свої шати. Під час другої світової війни, коли модні бренди Європи збідніли, хитрий і запопадливий Сваровскі примудрився налагодити збут своєї продукції в США.

У 1956 році засновник фірми помер, залишивши нащадкам процвітаючий бізнес. Рівно через 20 років його спадкоємці відкрили нову лінію виробництва — «Silver Crystal». Першою в цій лінії стала мишка, зібрана з підвісок для абажура. А потім — їжачок, черепашка, оленятко, носоріг і лебідь. Такий собі скляний зоопарк. Речі стали колекційними. Знайшлись і ті, хто захотів мати їх у власній колекції. У світі їх тепер півмільйона. Раз у рік фірма «Swarovski» надсилає їм фігурку, виготовлену за спеціальним ескізом. Форми та технології обробки каменю зберігаються у великому секреті.

МУЗЕЙ В ІНСБРУКУ

У 1995 році з нагоди 100-річчя фірми було створено музей «Swarovski». Це — велика підземна печера, розташована за 60 км від Інсбрука, столиці Тіролю. Це — лабіринт із семи кімнат, переплетених сходами, вузькими коридорами. Вхід у цю печеру оберігає велетень, з рота якого струменить вода. При світлі прожекторів ця вода видається кришталевою. Під землю провадить скляний тунель, а на стінах вигравірувано рядки з творів Шекспіра, Лорки, Гете, в яких згадано про кришталь. Тут виставлено найбільший і найменший кристал Сваровскі, які увійшли до Книги рекордів Гіннесса. Гігант важить 310000 каратів (майже 62 кг), діаметром 40 см. Сто граней кристалу виблискує всіма барвами веселки. Найменший кристал можна побачити тільки у мікроскоп, адже його діаметр — лише 0,8 міліметра. Серед експонатів — «м'який» годинник Сальвадора Далі із кришталю, збруя коня індійського магараджі, кришталева стіна заввишки 11 метрів. Загалом, у музеї є на що подивитися.

Ми звикли до віртуальної реальності, адже тепер у нашому житті є така потужна машина, як комп'ютер. Даніель Сваровскі жив у докомп'ютерну епоху, тому міг створити віртуальний світ за допомогою власної уяви та музики, яка його надихала, аби каміння співало, звучало і дарувало цей спів іншим.

До речі, колишній скрипаль Сваровскі вимагав від своїх робітників, щоб у кришталі чулася музика.

Музика кришталю...

«SWAROVSKI» У ДАТАХ І ФАКТАХ

1862 — у горах Богемії, на півночі Австро-Угорської імперії, народився Даніель Сваровскі.

1895 — засновано компанію «Swarovski» у австрійському Тіролі.

1913 — відкрито завод для заготівлі сировини та огранювання кристалів високого ґатунку.

1931 — було випущено кришталеву стрічку, яка відкрила нові можливості для творчості паризьких дизайнерів.

1956 — компанія «Swarovski» співпрацює із Крістіаном Діором і створює новий мерехтливий ефект каміння «Аврора Бореаль».

1975 — технологія гарячої фіксації каменів на різні матеріали відкрила нові можливості та випустила у світ колекцію «Даніель Сваровскі Париж».

1976 — фірма виготовила першу кришталеву фігурку мишки.

1988 — символом «Swarovski» став лебідь. Дотепер фірма випустила у світ 300 фігурок, які стали колекційними. Завдяки їм було створено спеціальний клуб колекціонерів.

Останнім часом фірма випускає біжутерію «Swarovski Jewelry».

...І ЗАМША ДО ТВОЇХ НІГ

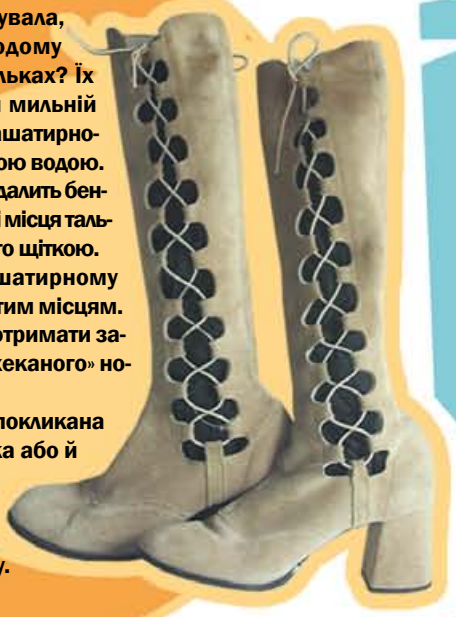

- Погода капризувала, і ти повернулася додому в брудних замшевих туфельках? Їх порятує щітка, змочена у теплій мильній воді з додаванням кількох крапель нашатирного спирту. Потім взуття помий холодною водою.
- Масні плями із замшевого взуття видалить бензин. Можна також посипати забруднені місця тальком, а через кілька годин зчистити його щіткою.
- Ватний тампон, змочений у нашатирному спирті, поверне гарний вигляд затертим місцям. Ворс випрямиться швидше, якщо потримати замшу над парою (наприклад, біля «захеканого» носика чайника, який кипить).
- Відновити ворс замшевого взуття покликана спеціальна ґумова щітка або й звичайна ґумка на кінчику олівця, яка так майстерно підтирала оцінку в щоденнику.

МУДРІСТЬ ВІКІВ

- Того, хто голосно говорить, — чують; того, хто розумно говорить, — слухають.
- Балакуча людина — це розпечатаний лист, який всі можуть прочитати.
- Слово не горобець, але і воно буває сірим.
- Із собою завжди є про що посперечатися.
- Якщо тобі нічого казати — мовчи. Якщо є що казати — кажи і не обманюй.
- Базіка подібний до маятника: того і того треба зупиняти.
- Не говори пишно, щоб тобі на зле не вийшло.
- Плітки передаємо з приємністю не тому, що їх любимо, а тому, що наші знайомі з приємністю їх слухають.
- Хто сказав і зробив — людина; хто не сказав і зробив — лев; хто сказав і не зробив — осел.
- Дві речі надзвичайно складні: мовчання, коли потрібно говорити, і розмова, коли необхідно мовчати.

З ПЕРЧИКОМ — СМАЧНІШЕ

ГВОЗДИКУ використовують як приправу до холодних супів, фруктових, грибних соусів, соусів до печені, компотів, випічки.

ПЕТРУШКА найбільше смакує свіжою: із салатами, супами, м'ясом, овочами, картоплею. Так само і **КРІП**, який додають у салати, м'ясні страви, соуси, сир.

Свіжі **ВОЛОШКИ** присмачать помідори, салати, сир. З них, часнику, товчених ядер волоського горіха, тертого сиру та оливкової олії готують смачнющий соус.

МАТЕРИНКУ використовують свіжою або сушеною — з помідорами, баклажанами, салатами з макаронів і рису.

РУКИ-НОЖИЦІ, РУКИ-ГРЕБІНЦІ...

- Якщо у тебе довге волосся, аби воно залишалося пишним і зачіска не опадала через півгодини, спочатку підсуши голову феном, аж тоді починай жмакати і сушити окремі пасма.
- Щоб створити на голові «неслухняний хаос», при сушінні скуйовджуй час від часу волосся.
- Як оживити «прив'ялі» кучерики? Збризни волосся водою з пульверизатора, тоді підсуши, стискаючи пасма рукою. Кучері знову стануть пружними і легкими.
- Як припідняти опале тонке волосся? Припіднімай невеликі пасемця і в такому положенні скроплюй корені лаком сильної фіксації.
- Намагаєшся закрутити пасма в кільця, але після сушіння вони розкручуються? Не засмучуйся: сухе волосся все одно ляже гарною хвилею.

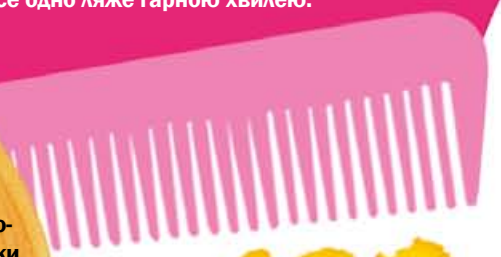

ПЕРЕЛИЦЮВАННЯ КУХНІ

Оглянь кухню прискіпливим поглядом. Це кімната твоєї мрії? А що завадить тобі перетворити її на таку?

Бажаного ефекту можна добитися вже самим переставлянням речей. Білосніжна емаль холодильника, блискучий нікель чайника і кавоварки, м'яке світло лампи, що розсіюється крізь плетений абажур, — все це надає кухні особливого шарму. Улюблену бувалу у бувальцях каструлю і сковорідку з погнутою ручкою сховай у шафку, хай вони будуть напохваті, але не під носом.

Спеції, сіль, цукор і крупи пересип із різнокаліберних баночок, де поверх напису «кава» з'явилося ще два нових, у спеціальні коробочки. Так мудро розташовані старі речі можуть стати прикрасою кухні. Можеш навіть добути з полички стару розмальовану тацю. А якщо ще якимось дивом вцілів старезний самовар, — вважай, тобі пощастило. Довершать нове обличчя кухні розвішані на стінах в'язанки золотистої цибулі, ікебани з зелені, гірлянди сухих грибів.

ПЛЯМИ ВБРАННЮ НЕ ПРИКРАСА

Плями від олії, шпротів та інших консервів (які так підступно виказують, хто вилизав бляшанку) треба виводити якнайшвидше. Якщо, звичайно, ти не хочеш зберегти їх на пам'ять про небувале «свято живота».

Свіжу пляму посип зубним порошком і втри його, щоб увібрав олію. Стріпай і знову посип. Коли порошок уже не вбирає олію, річ залишають на кілька годин, а тоді зчищають рештки порошку щіткою. Може статися так, що пляма не зникне. Тоді втри у неї зверху і зісподу тісто з картопляного борошна, замішаного на очищеному скипидарі чи бензині. Засохле тісто також струси і почисть щіткою.

НЕ ПІФАГОРОВІ ШТАНИ...

«Варварським одягом» називали штани патриції Древнього Риму. За їх носіння чекала строга кара. Минули століття, перш ніж цей елемент гардеробу відвоював собі місце у шафі. У середньовіччі з'явилися штани-панчохи, що їх прикріплювали шнурівкою до пояса, а пізніше — до куртки. У XVI столітті Іспанія здивувала світ «кальсесами» — короткими штанцями-подушками, напханими для об'єму сіном, кінською шерстю, пір'ям... «Ландскнехти» з'явилися завдяки німецьким солдатам, котрі порізали старі штани на смужки і закріпили на ремені і колінах. На зміну такій одяганці прийшли мушкетерські шоси з мереживом і бантами.

Але найбільша популярність випала на долю так званих штанів-кюлотів. Їх у XVIII столітті можна було побачити повсюдно, вони стали попередниками класичних довгих штанів, які актуальні і нині. Стрілки на них з'явилися банально просто: у другій половині XIX століття великі партії товару, пошитого на фабриці, щільно складали в тюки і транспортували кораблями. Утворену на них складку-стрілку розпрасувати було дуже непросто.

З БІОГРАФІЇ КОНДИЦІОНЕРА

Слово «кондиціонер» вперше пролунало ще 1815 року. (Це фактично частина словосполучення air-condition, що в перекладі з англійської означає «стан повітря»). Тоді француз Жан Шабаннес отримав британський патент на метод «кондиціонування повітря і регулювання температури в житлових та інших приміщеннях». Практичного втілення ідеї довелося трохи почекати.

Перший кондиціонер призначався не для створення приємної прохолоди працівникам, а для боротьби з вологістю, яка псувала якість друку у видавництві Нью-Йорка. Щоправда, уже через рік аристократія Європи, відвідуючи Кельн, влаштовувала набіги на місцевий театр. Жвавий інтерес публіки викликала не так гра акторів, як приємний холодок у глядацькій залі. А коли у 1924 році систему кондиціонування встановили в одному з універмагів Детройта, табун цікавих просто трощив вітрини. Продавці, користуючись ситуацією, продавали все з неймовірною швидкістю. Якби власники універмагу брали у ці дні скромну плату за вхід, то, певно, скоро обігнали б і Форда, і Рокфеллера.

Ці перші машини-вітрогони вже були схожі на сучасні апарати. З часом пристрій вдосконалили, але принцип дії не змінився. Тривалий час лідерами найновіших розробок у цій галузі залишалися американські компанії, але наприкінці 50-х — на початку 60-х ініціативу перехопили японці. Нині останнє слово в сучасній індустрії клімату залишається за ними.

SMS-СЮРПРИЗ З-ПІД ЯЛИНКИ

Відклади на хвилину мобільник, на якому ти, наче з кулемета, строчиш SMS. І послухай історію про їх історію. Перша SMS-ка народилася взимку 1992 року: інженер компанії «Vodafone» Нейл Папуорт відправив у такий спосіб вітання «Merry Christmas!» своїм співробітникам. Після того про SMS... забули на сім років. Аж у 2000 році компанії стали надавати таку послугу. Зате за наступні п'ять з половиною років стався справжній SMS-прорив. Ось тільки кілька фактів.

- SMS можна відправляти з телефону на телефон, з комп'ютера на телефон і навпаки.
- Сотні слів мають SMS-відповідники. У США видали словник SMS-мови і переклали на цю мову «Іліаду» Гомера. А в Норвегії (для молоді!) SMS-мовою надрукували... Біблію.
- Ще Папа Римський Іоанн Павло II ввів традицію через оператора мобільного зв'язку TIM розсилати всім охочим напутні слова.
- У китайській провінції Ляонін запровадили штраф за SMS-образу, а у Відні SMS-кою можна оплатити паркування на автостоянці.
- За рік у світі відправляють сотні й сотні мільярдів повідомлень.

ЯК СВІТ ВІДКРИВ КОНСЕРВИ

Майже 211 років тому з'явився спосіб зберігати продукти довго. Інакше кажучи, світ відкрив для себе консерви — спочатку технологію, а потім і бляшанку. Їжу відтоді можна було не тільки сушити, в'ялити, а й кон-сер-ву-ва-ти. Титулом «Благодійник людства» і державною премією відзначили наприкінці XVIII століття паризького кухаря Ніколя Франсуа Аппера, який спрактикував, що прокип'ячений сік у герметичній упаковці довго не псується. Але ж можна спробувати зберігати так й інші продукти, вирішив метикуватий француз.

Гастрономічне відкриття стали масово втілювати в життя і постачати для потреб армійців Наполеона. А Ніколя Франсуа на одній з тихих вуличок Парижа відкрив крамничку «Смаколики у пляшках і коробках» (при ній діяла невеличка фабрика з виробництва консервів), а сам тим часом писав книжку про своє «консервне» відкриття.

Англієць Пітер Дюран довів до пуття винахід Аппера: придумав і запатентував бляшанки. Їх виготовляли вручну, з незручною кришкою, яку могло зламати хіба долото, але все ж це було краще, ніж скляна тара.

На заздрість усьому світові центром консервації стала Америка. Прабабусі тих консервних банок, які ми знаємо, з'явилися там. На наших же теренах перші консервні заводи запрацювали 130 років тому.

Букви різнії писать не абияк, а на п'ять...

Після важкого уроку фізики наступила велика перерва. Перерва — це найкраще, що може бути у школі. Принаймні більшість учнів саме так і вважає. І Джо у тому числі. Він взагалі переконаний, що тримати дітей у класних кімнатах — величезна помилка дорослих. Адже замість того, аби сидіти за незручними партами, учні мали б спостерігати за природою, вчитися полювати, передбачати погоду (як справжні індіанці!). І тоді життя школярське стало б куди цікавішим. З теорією Джо категорично не погодилася Киця, а ось Пундик був цілковито на його боці.

— І хто ті школи повигадував? — дивувався він, дожовуючи бутерброд. — Жили б собі чудово без них та й горя б не знали. Пундик аж очі заплющив, уявивши собі таку перспективу.

Справді, колись, коли ще шкіл не було, у дітлахів проблем з оцінками не виникало, бо їх не ставили нікому. Та й за партами ніхто не сидів. Але навіть тоді процесу виховання і навчання молоді було не уникнути. Така вже доля у підростаючого покоління — вчитися, вчитися і ще раз вчитися.

ЗАМІСТЬ ПАРТИ — РОЗПЕЧЕНИЙ ПІСОК

Дехто із вчених доводить, що навіть серед тварин є вчителі й учні. А що вже казати про людей! Про те, яким було виховання у первіснообщинному стаді, на жаль, достеменно не відомо (надто давно це діялося). Але, очевидно, ще тоді дорослі брали своїх дітей із собою, коли йшли полювати чи шукати їстівні корінці. І повчали їх, як розрізняти добрі й корисні від отруйних, як правильно чатувати на здобич. Одне слово, передавали все, що знали про навколишній світ, наступному поколінню. А потім, коли дитина досягала певного віку, вона мусила пройти спеціальний обряд — ініціації. Це був своєрідний іспит на зрілість. Його проходили і юнаки, і дівчата, але найбільше все ж перепадало юнакам. Хлопців піддавали різним випробуванням: змушували тривалий час лежати у гарячому піску або доручали виконувати різні небезпечні завдання на полюванні. Пройшовши усі тортури, бідолашні отримували статус дорослих. Їм вручали мисливську зброю і дозволяли самостійно полювати на території родової общини.

Трохи пізніше з'явилися «будинки молоді» — перші заклади для виховання і підготовки до самостійного життя хлопчиків та дівчаток. Вони розташовувалися переважно у лісі, подалі від людських помешкань. Учні жили деякий час в ізоляції від усього племені, а поважні старці передавали їм свій досвід. Будинки молоді — це перші виховні заклади в історії людства. А старійшини, які у них працювали, — найперші вихователі.

ПАЛИЧКОЮ ПО ТАБЛИЧЦІ

А ось перші прародички сучасних шкіл з'явилися тоді, коли люди вигадали літери. У стародавньому Шумері учням передавали наукові знання, яких досягнув народ на перших ступенях розвитку цивілізації. Зауважу, що до навчання молодого покоління шумери ставилися дуже серйозно та відповідально, щоб було потім кому їхні здобутки примножувати і знання про всесвіт поглиблювати. Щоправда, тоді терміну «школа» ще не існувало. Навчальні заклади називалися «будинки табличок». У шкільному приміщенні були довгі глиняні лави для учнів, поруч з ними —

невеликі ванночки, в яких учні змочували шматки глини і робили таблички-«зошити». Шкрябали на них паличками, а потім висушували писанину на сонці або випалювали у печах.

Такі ж школи були і у стародавніх Єгипті, Індії, Китаї. Китайці, між іншим, вперше винайшли папір і запровадили екзамени вже у 2 тисячолітті до н. е.

МЕТОДОМ БАТОГА

Та де справді тяжко велося молодим, так це у Спарті (місто у Стародавній Греції). Спартанці — нащадки войовничих дорійських племен, які населяли гористу місцевість півострова Пелопонез. Виникнувши із військового табору, Спарта так і залишилася ним назавжди. Держава взяла під свій контроль усе, в тому числі й особисте життя громадян. Спартанські діти вважалися власністю держави, а не батьків. Їхнє виховання було суворим і жорстким. Спартанці прагнули підготувати з хлопчиків мужніх воїнів — стійких, загартованих і безстрашних. Спершу новонароджених оглядали старійшини. Здорових малюків віддавали батькам, а кволих викидали в ущелину. Дітей ростили невибагливими у їжі, такими, що не боялися темноти, самотності, не знали, що таке сльози. А після досягнення семирічного віку за виховання молоді бралася держава. Спартанці вважали, що вміти писати і читати дітям необов'язково, тому письмо не входило в офіційну шкільну програму. Учнів ознайомлювали лише з уривками поем Гомера — видатного давньогрецького поета. Більшу частину дня підлітки були зайняті гімнастичними вправами, рукопашним боєм, іграми з м'ячем, бігали, стрибали, метали списи і диски. За усі провини дітей суворо карали. І не двійками чи зауваженням, а побиттями, позбавленням їжі.

Виховання дівчаток мало чим різнилося від хлопчачого виховання. Спартанська жінка мала бути фізично здоровою і народжувати здорових дітей. А потім, відправляючи сина на війну, передавати йому щит зі словами: «З ним або на ньому».

ГАРНІ ТІЛОМ І ДУШЕЮ

Трохи інший педагогічний підхід до зростаючого покоління був в Афінах. Там у дітях розвивали гармонію тіла і душі. Вони навчалися письму, читанню, музиці, танцю та займалися спортом, щоб мати красиве тіло. Афіни залишили для історії талановитих живописців, скульпторів, філософів, поетів.

У Стародавньому Римі дітей виховували для того, щоб вони згодом могли бути корисними батьківщині. Там діяли освітні заклади різного призначення. Нащадки бідняків відвідували елементарні школи, де навчалися грамоті 4–5 років. Сини знатних осіб ходили до граматичних шкіл на заняття з латинської та грецької мов, літератури, риторики, астрономії, математики. Пізніше у Римі з'явилися риторичні школи, у яких поглиблено вивчали грецьку і римську літературу, музику і філософію. Особливу увагу приділяли вмінню вести бесіди та проголошувати промови.

ШАНУЙ ВЧИТЕЛЯ СВОГО

На території Київської Русі теж існували школи. І на відміну від Європи освіта тут була доступною не лише для хлопців, а й для дівчат. Тому слов'янські жінки, особливо князівського роду, відзначалися високою освіченістю.

У XII столітті, у період розквіту Київської Русі, діяли різні типи шкіл: школи «книжного вчення», монастирські школи, школи грамот. Найсуворіші порядки панували у монастирських школах, де грамоті навчали монахів. Учні жили у гуртожитках, сумлінно працювали і вивчали богословські науки.

Разом з появою писемності на Русі з'явилися і перші підручники — азбуки. Їх писали на бересті, листках пергаменту або паперу. Навчання починалося із заучування напам'ять всього алфавіту. Потім учні плавно переходили до читання складів, а далі у поті чола трудилися над релігійними текстами і молитвами. Ну й, звісно, вправлялися у письмі: шкрябали загостреними паличками на березовій корі всілякі закарлючки. Згодом придумали чорнило — і процес письма трохи спростився. Зате школярам доводилося нести на уроки чорнильниці і мішечки з піском (ним посипали написане, щоб швидше висохло).

Цікаво, що якихось спеціальних закладів, де б готували вчителів, протягом багатьох століть на Русі не було. «Майстрами грамоти» були переважно представники духовенства. І частенько вони зовсім не мали педагогічного хисту.

Ось і порівняй тепер свою школу із давньогрецькою чи давньоруською. Ну то як, котра тобі більше до вподоби?

Квадрацикл — чотириколісний

Тобі доводилося бачити мотоцикл на чотирьох колесах? — запитав я у Джексона, мандруючи по залу нового автосалону, що відкрився у нашому місті.

— На трьох бачив. А от на чотирьох — ні.

— А що найважливіше для мотоциклістів, як гадаєш? — продовжував я. Джексон задумався і розглядав черговий експонат.

— Найважливіше на великій швидкості уміло подолати силу тяжіння та підтримувати рівновагу, — продовжив я. — Ця проблема стояла перед виробниками мототехніки, аж поки один хитрющий японець не здогадався «поставити« мотоцикл на чотири колеса. Так з'явилися «ATV» — «All Terrain Vehicle», що у перекладі з англійської означає «транспортний засіб для їзди по бездоріжжю». Або по-іншому — квадрацикл. Це дивне створіння поєднало у собі найкращі риси джипа, мотоцикла і трактора.

— І трактора? — зацікавився Джексон.

— Так. Для цього виду техніки найцікавіше починається там, де закінчується асфальт. Стихія квадрациклів — пісок, болото, лісові хащі — місцевість, де мотоциклам та іншим транспортним засобам нічого робити. Тільки на квадрациклі можна відчути абсолютне бездоріжжя.

— Цікаво було б випробувати це диво техніки.

— Ну, спробувати, мабуть, сьогодні не вийде, а от розповісти тобі дещо цікаве про них я можу...

Як усе починалося

Понад тридцять років тому японська фірма «Хонда» почала продавати американцям триколісний мотоцикл «US90», який виділявся великими колесами. Фірма рекламувала його як доброго помічника для фермерів. Але американці надавали перевагу серйознішій техніці. Збут був невеликий, аж поки ними не зацікавилися багатії з квітучої Каліфорнії. Виявилося, що на піщаних пляжах такий апарат є фантастичною забавкою! Захоплення швидко переросло у моду, і вже у 1980 році схожу техніку почали виробляти й інші японські фірми. А потім й американські «Polaris« та «Arctic Cat». І лише у 1982 році фірма «Suzuki» додала до трициклу четверте колесо. Так народився квадрацикл «LT-125».

Анатомія «звіра»

З роками склалася єдина концепція конструювання квадрациклів. Пружинна задня підвіска та стабілізатори надійно утримують його на бездоріжжі. У цих машин надійно захищений картер та механізми трансмісії. Відстань від днища квадрациклів до землі в межах 245–285 мм. У шинах повітря знаходиться під тиском 0,2–0,4 атм, тобто у 5–10 разів менший, ніж у звичайних колесах. Це забезпечує комфортну їзду та не завдає шкоди поверхні землі. У квадрациклів переважно кожне колесо є ведучим, тобто їхня колісна формула «4×4». У простих моделей може бути ведучим лише один міст. Проте нещодавно у світі чотириколісних мотоциклів появився свій «Голіаф» — модель «Big Boss-500» з колісною формулою «6x6« від американської компанії «Polaris». І це ще не межа! У моделей, що плавають, колісна формула може бути і «8×8»!

«Серце» машини — це мотоциклетний, як правило, одноциліндровий двигун (2- або 4-тактний) об'ємом 200–600 куб. см. Потужність двигуна — від 20 до 40 к. с. при 6000–7000 об/хв. Така енергоємність у поєднанні з потужною підвіскою забезпечує чудові всюдихідні якості. До речі, охолодження у «квадриків» рідинне, що є досить актуальним для бездоріжнього мотоцикла. Розхід палива у них вимірюється не кілометражем, а погодинно. В середньому вони спалюють 6–7 л/год. Повного бака вистачає на 4–5 годин роботи.

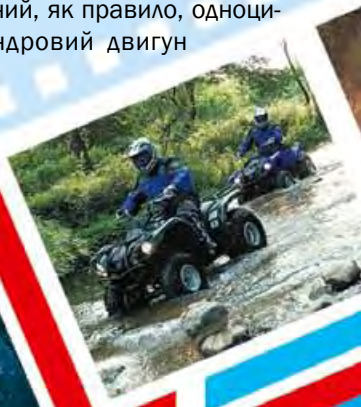

Які ж вони бувають?

На нашому ринку квадрацикли тільки починають з'являтися. Привозять їх на замовлення. Найбільші з них випускають американці, а найменші — японці. Малюк «Badger YFM 80» фірми «Yamaha» з двигуном у 80 куб. см при вазі 110 кг здатний перевозити такого ж водія. Статистика виробників така: 36% квадрациклів використовуються на фермах, 30% — для відпочинку (враховую-

чи спорт), 18% — як робочі машини, а 13% — для полювання. Таким чином, ці засоби пересування поділяються на два основних типи: робочі (туристичні) та спортивні. На перших можна виконувати сільськогосподарські роботи, здійснювати

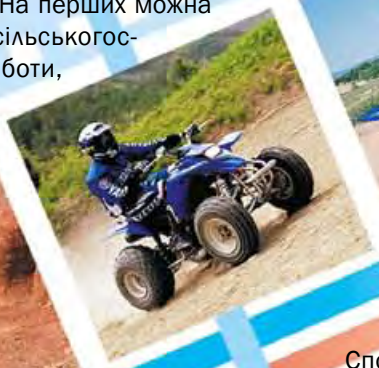

МОТОЦИКЛ

екстремальні прогулянки або просто «літати» околицями, у тому числі й по льоді замерзлого озера. Спортивні у першу чергу дають можливість підвищувати рівень адреналіну.

Для фермерів, селян та інших близьких до землі людей придбання квадрациклів є дуже вигідним. Адже ці «робітники» можуть бути укомплектовані багатьма різними агрегатами та пристосуваннями, які влітку допоможуть корчувати пеньки, орати, загрібати, утрамбовувати й підмітати, а взимку — прибирати сніг. Окрім уже перерахованих функцій, ці «господарники» мають змогу також перевозити досить пристойні вантажі у своїх містких багажниках.

Звісно, що ці «робочі коники» не такі красиві, як «скакуни», проте, як і в спортивних моделях, у них усе продумано до дрібниць. Електричні вузли надійно захищені від потрапляння вологи, двигуни у них деякий час можуть працювати під водою. Загрузнути такий апарат практично не може — хіба втонути. Тому ця техніка стає у пригоді не лише у господарстві, а й шукачам пригод.

Спортивні квадрацикли створюються для того, щоб розважати своїх власників. Основна їхня відмінність — легкість, потужність та швидкість. У них відсутні багажники. Система підвісок та амортизаторів дозволяє їм не лише швидко «літати» по бездоріжжю, але й добре стрибати. Уяви собі, що навіть на ґрунтовій дорозі їхні спідометри частенько показують 100 км/год. Окрім того, ці «скакуни» виділяються агресивним дизайном. Динаміка спортивних квадрациклів близька до мотоциклетної. Тому не дивуйся, коли на черговому світлофорі авто, у якому ти їдеш, обжене якесь чудо на високих колесах.

ПЛАВАЮЧІ ТА ГУСЕНИЧНІ

Окремо від уже перелічених квадрациклів на лінійці мотовсюдиходів розташувалися гусеничні й такі, що плавають. Вони дають можливість найзапеклішим рибалкам та мисливцям дістатися до місць, де вільно почувається їхня здобич. Зовнішність цих машин сувора, вони дуже схожі на корито з колесами. Яскравим представником цих плаваючих чудовиськ є канадський «Argo Conquest» з колісною формулою «8×8». У нього суцільний пластиковий кузов закріплено на трубчастому поліетиленовому надміцному каркасі. Двигун відносно не потужний (18–20 к. с.), проте привід, як у військового бронетранспортера. Усіх, хто сідає на місце водія, очікує сюрприз — нема керма! Два важелі, як у тракторі чи танку, гальмуванням окремих коліс забезпечують усі маневри. Рухаються такі апарати не зовсім швидко — до 40 км/год на суші й 4 км/год по воді. Зате як далеко вони здатні заплисти-доїхати! У просторому «салоні» вміщається чотири людини. Враховуючи наявність багажника, загальна вантажопідйомність таких амфібій — аж до 450 кг. На них навіть бурові установки монтують. Їздять на цих «моциках» переважно лісники, геологи та інший люд, пов'язаний з дикою природою.

БРИТАНСЬКИЙ КВАДРАЦИКЛ-АМФІБІЯ

Компанія «Gibbs Technologies», яка спеціалізується на виробництві швидкісних плаваючих авто, представила нещодавно черговий транспортний засіб типу амфібія — «Quadski». «Quadski» — це гібрид квадрацикла та гідроцикла, і він здатен з однаковою швидкістю пересуватися як на суходолі, так і по воді. Бензиновий двигун «Quadski» на суходолі рухає колесами, а на воді — водометом. Цікаво, що з одного стану в інший квадрацикл перетворюється за п'ять секунд натискуванням однієї кнопки.

НОВИНКА КОНЦЕРНУ «BMW»

Концерн «BMW» представив на Британському автосалоні свою останню новинку — кабріолет «M6 Cabrio». Автомобіль оснащений 5-літровим мотором V10 потужністю 507 к.с. Максимальна швидкість — 250 км/год. Навіть при повному завантаженні машини швидкість її розгону не змінюється. При спорядженій вазі у 2 тонни на одиницю потужності припадає всього 4 кг ваги, що і забезпечує динамічний розгін. Вартість новинки — 123000 євро.

ГОНОЧНІ АВТО ВІД «ASTON MARTIN»

Компанія «Aston Martin» виставляє на продаж обмежену серію гоночних автомобілів «V8 Vantage», які клієнти зможуть придбати вже з серпня цього року. Окрім стандартного гоночного двигуна та коробки передач, в комплект авто входять також обов'язковий каркас безпеки кузова, спеціальний паливний бак, протипожежна система, спортивне сидіння та пневматичний домкрат.

НАЙГІРШІ АВТО АМЕРИКИ

Автомобільні журналісти відомого журналу «Consumer Reports» склали список найгірших машин, що виробляються на території США. Автомобілі увійшли до списку з кількох причин: вони не відповідають вартості та рівню безпеки, не задовольняють власників та отримали низькі оцінки «Агентства з охорони навколишнього середовища» (EPA). Отже, найгірші авто: «Dodge Sprinter», «Ford Crown Victoria», «Mercury Grand Marquis», «Pontiac Grand Prix», «Ford E-Series», «Dodge Durango», «Dodge Ram 1500», «Buick Terraza», «Chevrolet Uplander», «Pontiac SV6», «Saturn Relay», «Saturn Ion», «Ford Ranger».

Хата — салатом багата

Не біжи чимдуж до полиці, де лежить книжка «Українські народні прислів'я та приказки». Ця крилата фраза-заголовок — не звідти. Не виключено, що колись вона займе там достойне місце, але поки що не встигла: Пундик зронив її дві хвилини тому. Звісно, перед тим — смачно попоїв (не сумніваюся, що ти й сам здогадуєшся, чим саме трапезував гурман) і... попросив добавки. Тільки не уточнив, якого саме салату він ще хотів би: у нас на Класній кухні їх сьогодні кілька. Чому? Просто кожен приготував щось новеньке, щоб здивувати-вгостити друзів. Ну й надегустувалися! Ніколи не думала, що салати так цікаво «вифантазовувати». Треба лише покласти у салатницю все, що любиш (ну майже все!) і заправити тим, що подобається. Добавки брати стільки, скільки душа забажає. Одне слово, смачного!

Вересень — пора салатна

Салати — ідеальна їжа для цікавих і допитливих, які, крім «Що? Де? Коли?», ще й кухню увагою не обминають. Походження назви цієї страви тлумачать по-різному. Хтось вважає, що в основі її — голова, хоч і не єдина приправа салату — сіль. А хтось натякає, що страву назвали «на честь» городньої рослини з кучерявим листям, яке їдять сирим. У кулінарну суперечку втрутилися філологи, котрі роз'яснили: слово «салат» у XIII столітті прийшло до нас з італійської мови, де вживалося на позначення солоної зелені.

«Гранатовий браслет»

«Змія»

Європейські кухні знають пребагато рецептів салатів: їх готують практично зі всіх овочів. Зважаючи на це, осінь можна назвати салатною порою. Овочів якраз — на всі смаки, тільки вибирай. І про правила подавання до столу не забувай. Салати зі свіжих чи консервованих овочів супроводжують варене м'ясо, птицю, рибу. А «асорті» з варених і сирих овочів з додаванням м'ясних (варених або смажених) продуктів чи риби подають як закуски на початку обіду чи вечері.

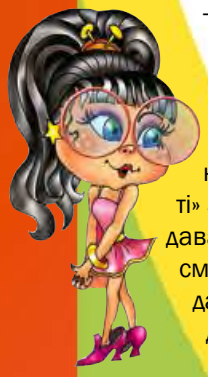

До безумовних переваг салатів сміливо зараховуй швидкість приготування. Це оцінили ще мешканці Древнього Риму. Там був хоч один-єдиний, зате найдавніший, про який нині можна згадати, рецепт салату. Сирі зелені листкові овочі нарізали, додавали городні трави, присмачували медом, перцем, сіллю і оцтом — салат готовий.

Законодавці кулінарних мод

Найвигадливішими з точки зору кулінарії були французи. Можливо, то незліченна кількість сирів штовхала їх на подвиги у «салатній галузі», а може, просто часи змінювалися... І вже в середньовіччі салат по-французьки був таким: зелена цибуля, пір'їни часнику, м'яти, листя петрушки. Таке «асорті» смакувало з м'ясними стравами. А коли до салату потрапило зелене листя без смаку, цю страву гордо назвали «французький салат» і поділилися рецептом, певно, зі всім світом. Те зелене листя «без смаку» так і залишилося для усіх «салатом». Аж наприкінці XIII століття у салат додали капусту, за нею — свіжі огірки, спаржу, артишоки. Як заправку вишукані французи запропонували використовувати лимонний сік (або сухе вино, змішане з сіллю і перцем) з оливковою олією і духмяними спеціями. Коренеплоди стали повноправним складником салату аж у XIX столітті. Тоді ж у салатниці «заскочили» варені, квашені овочі, риба, м'ясо, яйця. Салат став самостійною стравою. Про нинішню його долю багато розповідати не буду. Краще запропоную кілька рецептів, які ми на Класній кухні уже випробували. Приготуй і ти, щоб переконатися: салат сам собою шедевр — і за кольором, і за смаком...

Салат «Гніздо глухаря»

■ 200 грамів вареного курячого м'яса ■ 200 грамів шинки ■ 5 варених картоплин ■ 4 білки ■ 200 грамів голландського сиру ■ маринований огірочок ■ 2 цибулини.

Всі продукти подрібнити, посолити, заправити майонезом. Плоску тарілку встелити листям салату, зверху викласти салатну масу і сформувати з неї гніздо — з ямкою посередині. Чому з ямкою? Бо у гнізді будуть яєчка. Їх зліпи з тертого плавленого сирка, вимішаного з подрібненими жовтками (які залишилися після приготування основної салатної маси) і майонезом (аби трималося купи). Готові акуратно підклади у гніздо і можеш нести гостям на стіл.

Салат «Змія»

Пом'яти виделкою вміст ■ одної банки сардин в олії, на тертці потерти ■ 2 плавлені сирки і ■ 3 варені картоплини. До цього додати ■ 50 грамів вершкового масла ■ два зубчики часнику видушити через часникодавку, вимішати все з невеликою кількістю майонезу. Змія буде ніжитися на тарілці, встеленій морською капустою. З отриманої маси сформуй тіло змії і виклади її зиґзаґом на таріль. Очі — два зернятка граната, узор нанеси майонезом тон-

кою цівочкою з надрізаного кутика пакета. Аби додати змії пікантності, перш ніж нести до столу, збризни її лимонним соком.

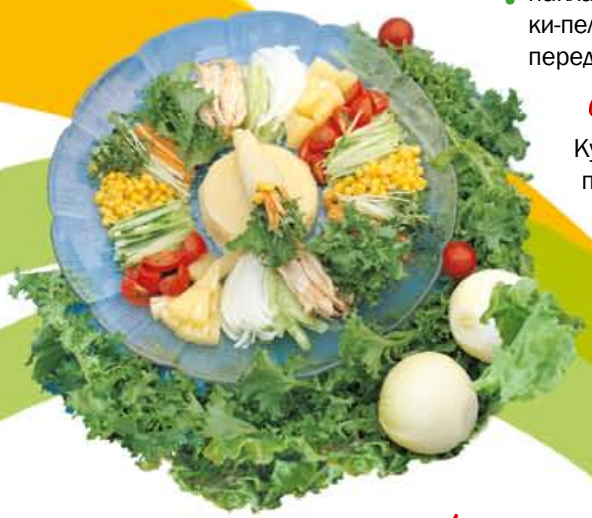

САЛАТ «ГРАНАТОВИЙ БРАСЛЕТ»

Варене ■ куряче м'ясо (або шинку) ■ сир голландський ■ білок варених яєць порізати кубиками. Моркву — дрібними кубиками. Додати майонез, вимішати. Посередині плоскої тарелі поставити догори дном велику склянку. Довкола неї викласти салат, полити майонезом і густо притрусити зернятами граната. Акуратно вийняти склянку — «браслет» готовий.

САЛАТ «КВІТОЧКА-СЕМИЦВІТОЧКА»

На широку таріль викладати подовгастими купками-пелюстками, що йдуть від центра, розширюючись до краю тарілки, порізані продукти: ■ 1 — огірки (соломкою) ■ 2 — язик варений (соломкою) ■ 3 — сир голландський (подрібнений на грубій тертці) ■ 4 — помідор (порізати на вісім-десять шматочків) ■ 5 — зелену цибулю (дрібно нарізану)

■ 6 — відціджену мариновану кукурудзу ■ 7 — варену моркву (соломкою).

В останній момент по центру тарілки накласти гірку густого майонезу. Купки-пелюстки посолити. Вимішувати уже перед гостями, на столі.

САЛАТ «ОСІННІЙ»

Кубиками порізати ■ 500 грамів помідорів ■ 300 грамів солодкого червоного перцю ■ 3 варені яйця потерти на грубій тертці ■ 2 яблука подрібнити ■ зелену цибулю. Усе посолити, заправити олією, вимішати. Прикрасити гілочками петрушки, листям салату та спаржею.

САЛАТ «ТРИКУТНИЧКИ»

■ 2 середні варені морквини ■ 300 грамів голландського сиру ■ 300 грамів вареної ковбаси порізати трикутничками ■ цибулину подрібнити.

Усе посолити, вимішати, заправити майонезом. Зверху викласти мозаїку з трикутничків.

САЛАТ «СОНЯШНИК»

Готується він теж на великій плоскій тарілці, на якій буде подаватися на стіл. Усі продукти треба порізати дрібно, викладати шарами, поливаючи кожен невеликою кількістю майонезу. Потрібно: ■ 3 варені яйця ■ 200 грамів вареної курятини ■ невелика цибулина ■ 2 середні яблука ■ твердий сир ■ майонез ■ січені волоські горіхи ■ пакет чіпсів.

1 шар — білки, 2 — курятина, 3 — цибуля, 4 — яблука, 5 — сир.

Верхній шар змастити майонезом і притрусити січеними волоськими горіхами, щоб було схоже на темну серцевину соняшника. На краї тарілки капнути майонезу і на нього поприклеювати жовті пелюстки-чіпсини.

КУЛІНАРНІ ХИТРОЩІ

- **Перш ніж кип'ятити молоко, каструлю сполосни холодною водою і не витирай — тоді молоко не підгорить.**
- **Щоби сосиски під час варіння не тріскали, їх перед опусканням в окріп проколюють виделкою у кількох місцях.**
- **Якщо піна бульйону опустилася на дно, влий до каструлі трошки холодної води — піна спливе, її можна буде легко зняти.**
- **Тісто, якщо воно не надто круто замішане, липне до рук. Але його легко розкачати пляшкою, наповненою холодною водою.**

ЛЕГЕНДАРНИЙ ГУРМАН

Ти любиш яєчню? А омлет? А от Бонапарту приписують шалену любов до омлетів. Легенда розповідає, що якось Наполеон з товаришами зупинився ночувати в містечку Бессьєр, де його вгостили місцевою смакотою — «курчиним даром». Розкуштувавши «дар», Бонапарт велів миттю зібрати з околиць усі яйця і приготувати з них гігантський омлет для всієї армії. У пам'ять про цю подію у Бессьєрі досі влаштовують Свято омлета: два десятки кухарів чаклують над гігантською сковорідкою, а тоді вгощають усіх-усіх.

ОВОЧЕВЕ АСОРТІ

ПОМІДОР двісті років тому вважали отруйним. Індіанці Мексики їх за харч також не вважали, і європейці, запозичивши в них червоний овоч, остерігалися його ще сотню літ, розводячи як декоративну рослину.

ОГІРКИ відомі як овочева рослина 6 тисяч років. Батьківщиною їх, очевидно, є Індія. Коли вони ще були величезною рідкістю в Туреччині, тамтешній султан Магомет II якось наказав розпороти животи своїм придворним, аби дізнатися, хто з них з'їв прислані йому в дарунок огірки.

КАПУСТА — від древньоримського «капутум», що означає «голова». Батьківщиною її вважається Грузія, хоча капусту охоче їли ще древні греки і римляни. Цікаво, що слов'яни їдять капусти у 7 разів більше, ніж американці.

Згідно з давньою китайською легендою, дикобрази, аби захиститися від ворогів, стріляють у них своїми голками. Проте це лише легенда. Хоча насправді у родини дикобразових найдовші голки серед усіх ссавців. Та в еволюційному співвідношенні голки — це видозмінене хутро, яке у дикобразових складається з різних видів волосся: м'якого хутроподібного, більш жорсткого, плаского щетини, довгої та еластичної щетини, а також твердих та довгих голок. Деякі з них завдовжки 40 см та мають діаметр 7 мм. Голки досить гострі, і тому у випадку подряпини можуть викликати запалення. Але незважаючи на всі ці войовничі пристосування, голками дикобраз не стріляє, хоча завжди використовує їх для захисту від ворогів.

Той, що стріляє голками

Зона поширення дикобразів простягається від Середньої Азії аж до Африки.

Всі дикобрази — нічні тварини. День вони проводять у норах чи печерах. Вириті ними нори часто сягають понад 10 м завдовжки та ховаються під землею на глибині до 4 м. В норі 2–3 розгалуження, і в одній з таких «кімнат» знаходиться вистелене гніздо.

Харчуються дикобрази свіжою зеленню, корінням, цибулинами та бульбами, плодами і насінням дерев та кущів. Часто шкодять баштанам, посівам кукурудзи та городам. За ніч можуть відійти на кілька кілометрів від свого житла. Потривожений ворогом, дикобраз наїжачується, голосно шурхотить своїм хвостовим брязкальцем і підставляє ворогові гострі голки. Тікаючи від переслідування важким галопом, тварина може несподівано зупинитися, і хижак навряд чи захоче її переслідувати і надалі, після того, як налетить на підставлені колючки.

Вагітність у дикобразів триває 110–115 діб. Зазвичай у самки народжується двоє дитинчат. Новонароджені з'являються на світ з відкритими очима; їх голочки спершу зовсім м'які, проте вже через тиждень можуть боляче вколоти.

Оригінальна упаковка

Йдучи на свято до друзів, хочеться, щоб саме твій подарунок найбільше запам'ятався і сподобався. А кожен подарунок починається з... цікавої упаковки. І якщо ти збираєшся подарувати на день народження меломану новий диск і хочеш, щоб він одразу зрозумів, що йому подарували, зроби привідкриту упаковку.

Привідкритий диск. Матеріал: ■ 1 аркуш пакувального паперу ■ двосторонній скотч ■ лакований папір 50×70 см.

1. Поклади диск на передню частину паперу, поздовжні сторони загни досередини, потім передній край зігни від себе поверх диска і закріпи на поздовжніх сторонах. У тебе вийде паперова кишенька. Вільний кінець паперу надріж трохи навскоси, як показано на схемі.

2. Відгорни папір від надрізу зліва та справа досередини, так щоб у тебе утворився вузький гострий клин. Зафіксуй відгин скотчем.

3. Справа та зліва від відгину прикріпи скотч та покрий вільним кінцем паперу диск. Прикраси кутик контрастним папером.

Диск із флейтою. Хочеш подарувати подрузі на згадку про концерт диск із підписом її улюбленого співака? Тоді запакуй свій подарунок відповідно.

Матеріал: ■ лакований папір 70×100 см ■ стрічка 75 см та 50 см (ширина 10 см) ■ пакувальна стрічка ■ двосторонній скотч.

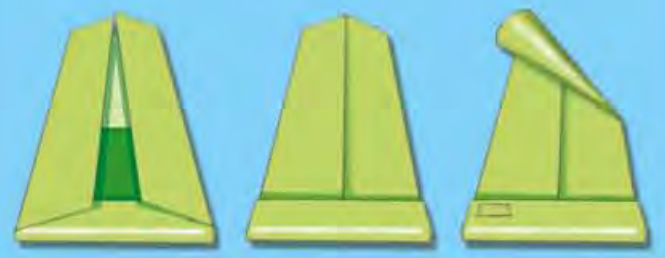

1. Поклади диск на передню частину паперу, відігни поздовжні сторони досередини.

2. Нижній край зігни по краю диска та закріпи скотчем.

3. Починаючи з верхнього правого кута, закрути папір по діагоналі у напрямку до себе, щоб вийшов вузький ріжок.

4. Ріжок поклади зверху на диск і закріпи двостороннім скотчем.

5. Обгорни упаковку широкою пакувальною стрічкою та прив'яжи підготовлений бант.

Що одягати до школи

Якось наприкінці минулого навчального року наша Киця посварилася з Джо... через те, що той три дні поспіль приходив до школи у спортивному костюмі. Киця казала, що спортивний костюм придумали спеціально для уроків фізкультури та спортзалів. Але аж ніяк не для відвідування школи. Джо спершу образився, але потім... Потім я вирішив допомогти друзям і розповісти нашим хлопцям (та й декому з вас), що краще одягати до школи, щоб не викликати обурення та незадоволення у наших любих дівчат. Тим більше, зараз це питання як ніколи актуальне. Отже, давай-но розберемося, як слід правильно одягатися. Уяви собі: ти приходиш на тренування у спортивну секцію... в костюмі-«трійці»: штани, жилетка й піджак, а на шиї в тебе краватка-метелик. Якась нісенітниця, чи не так? Або ж навпаки: у твоїй школі відбувається урочиста подія, раптом відчиняються двері і заходиш ти — бруднющі кросівки, в яких ти вчора бігав у футбол, латані джинси, на голові — ліс після бурі, а ззаду сорочка з-під куртки виглядає... В цьому випадку «круто» ти точно не виглядаєш. Враження, яке ти справляєш на людей, — це також твій імідж, тобто манера одягатися й поводитися. Аби імідж був «правильним», варто знати прості і важливі правила. Отже, погодься, що зараз до школи вдягають те, що:

- зручне і не заважає рухатись;
- гарне, але не настільки, щоб усі на тебе оберталися і милувалися тобою;
- підкреслює твою індивідуальність (несхожість на інших).

А який одяг «не заважає рухатись»? Звісно, спортивний костюм досить зручний. Але я більше погоджуюся з Кициною думкою і на сто відсотків з нею згоден — цій одяганці місце у спортзалі.

Що там у нас далі? Одяг повинен бути гарним — що за цим словом криється? Гадаю, відповідь тут теж є очевидною — одяг має бути чистий, випрасуваний. І запам'ятай одне: існують речі, які підходять одна до одної, і навпаки. Отже, між собою гарно поєднуються речі:

- по-перше, за стилем: спортивний стиль одягу не поєднується зі святковим: кросівки до ошатного костюма не взувають, а вихідні туфлі не пасуватимуть до спортивних штанів;
- по-друге, за кольором: відомий тобі Незнайко носив канаркового кольору штани, зелену сорочку, помаранчеві черевики й синю краватку, причому ніхто не міг його переконати, що це негарно.

Кольори, які пасують хлопчикові твого віку, — це синій, сірий, чорний, коричневий, зелений. Вони приховають деякі дрібні неприємності, що трапилися з одягом. Мається на увазі невелика плямка, запорошені коліна і таке інше. Що стосується сорочок, то, підбираючи їх до штанів, не забувай: надто яскравій сорочці чи кофтині не місце у школі, бо вона заважатиме тобі (та й однокласникам) зосередитися на уроці.

Отже, якщо штани чорні, до них пасуватиме сорочка будь-якого кольору . Якщо штани сині, то сорочка може бути біла, біла у тонку смужку чи з дрібним малюнком, біла з синім, чорна, темно-зелена, блакитна з червоною облямівкою, чорна або синя з облямівкою чи без неї.

До зелених штанів одягай білу сорочку або будь-якого відтінку зеленого кольору, тілесну, чорну, сіру.

Якщо штани сірі, то кофтина може бути будь-яка, але не сіра і не яскрава.

Якщо штани коричневі, то сорочка може бути біла, зелена, сіра, чорна, але не синя, не коричнева і не жовта.

За тим же принципом підбирають і колір куртки (про джинси я вже не згадую — їх носять з чим завгодно, а нові — навіть із піджаком).

Одне важливе зауваження: білі шкарпетки вдягають лише зі спортивним одягом! А з будь-яким іншим їх буде дуже видно.

20 вересня 2006 року стартує Перший Всеукраїнський Турнір зі шкільного Макулатурінгу на Кубок «Школярика»

Школярі всіх країн — листуймося!

Крижанівський Володимир
вул. Шевченка, 39/33
м. Новий Розділ
Львівська обл., 81652

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Люблю грати у футбол, баскетбол, настільний теніс. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 12–16 років. У першу чергу відповім на листи із фотографіями.

Петросян Марина
с. Нова Гута
Новоушицький р-н
Хмельницька обл., 32660

Мені 12 років. За гороскопом — Овен. Я весела дівчинка. Люблю грати в різні ігри, кататися на велосипеді. Хочу листуватися з дівчатами і хлопцями віком 11–13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Пелих Катерина
с. Мухівці
Немирівський р-н
Вінницька обл., 22840

Мені 13 років. За гороскопом — Телець. Люблю слухати музику, листуватися. Хочу знайти друзів по листуванню приблизно мого віку.

Бугайчук Юля, Оксана, Наталя
с. Кривчунка
Жашківський р-н
Черкаська обл., 19215

***Юля**: Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Захоплююсь спортом, особливо люблю грати у футбол. Хочу знайти друзів по листуванню приблизно мого віку. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.*

***Оксана**: Мені 10 років. За гороскопом — Близнята. Люблю займатися гімнастикою. Хочу знайти друзів по листуванню.*

Настащук Катерина
с. Мосорівка
Заставнівський р-н
Чернівецька обл.

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Люблю слухати музику, малювати, танцювати. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами. Відповім на всі листи.

Бовгиря Іванна
вул. Воробинська, 180/10
м. Дубровиця
Рівненська обл., 34100

Мені 9 років. За гороскопом — Діва. Люблю кататися на велосипеді, дивитися телевізор. Улюблені уроки — малювання, трудове навчання, фізкультура. Хочу знайти друзів по листуванню.

Соколенко Інна і Таня
вул. Київська, 17
с. Івашкове
Верхньодніпровський р-н
Дніпропетровська обл., 51611

***Інна**: Мені 14 років. За гороскопом — Водолій. Люблю слухати музику. Хочу познайомитися з класними хлопцями і дівчатами віком 12–16 років. Хто хоче дізнатися про мене більше — пишіть.*

***Таня**: Мені 19 років. За гороскопом — Скорпіон. Люблю слухати класну музику. Чекаю на листи від хлопців і дівчат віком 19–21 рік.*

Котяш Христина
вул. Воробинська, 14/8
м. Дубровиця
Рівненська обл., 34100

Мені 10 років. За гороскопом — Стрілець. У вільний час слухаю музику, граю у комп'ютерні ігри. Хочу знайти друзів по листуванню. Відповім на всі листи.

Золотаревич Анна
вул. Воробинська, 132/2
м. Дубровиця

Ткачук Наталя
вул. Пролетарська, 84
с. Нова-Маячка
Цюрупинський р-н
Херсонська обл., 75120

Мені 10 років. За гороскопом — Рак. Дуже люблю малювати. Обожнюю тварин. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами.

Щербина Дарія
вул. Чапаєва, 83
с. Приморське
Татарбунарський р-н
Одеська обл., 68142

Мені 11 років. За гороскопом — Лев. Люблю слухати класичну музику, читати. Граю на фортепіано. Хочу знайти гарну подругу по листуванню. У першу чергу відповім на листи із фотографіями.

Сіреджук Ольга
вул. Ковпака, 3
с. Космач
Косівський р-н
Івано-Франківська обл., 78640

Мені 12 років. За гороскопом — Рак. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 12–14 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Золотухін Олександр
пл. Авіації, 14/27
м. Новий Калинів
Львівська обл., 81464

Мені 13 років. Люблю читати журнал «Клас», дивитися телевізор, відпочивати з друзями. Хочу знайти друзів по листуванню.

Крамаренко Олена
вул. 6-та Продольна, 43
м. Суми, 49992

Мені 12 років. Люблю танцювати, співати, малювати, ходити на дискотеки. Моє хобі — танці. Хочу знайти друзів по листуванню.

Гречанюк Наталя

Колос Олена
вул. Петровського, 27
смт. Котельва
Полтавська обл., 38600

Мені 15 років. Не уявляю себе без котів, книжок і хорошої музики. Хлопці і дівчата, які хочуть знайти хорошу подругу, відгукніться. Обов'язково відповім на всі листи.

Гречух Оксана
вул. Січових Стрільців, 3
с. Кінашів
Галицький р-н
Івано-Франківська обл., 77125

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Обожнюю квіти і тварин. Люблю читати книжки, слухати музику. Відвідую музичну школу. Хочу знайти друзів по листуванню.

Алехно Ірина
с. Михайлючка
Шепетівський р-н
Хмельницька обл., 30416

Мені 11 років. За гороскопом — Лев. Люблю слухати сучасну музику, дивитися телевізор, читати журнал «Клас». Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 10-14 років. Пишіть!

Шаларуда Тетяна
вул. Генерала Кирпоноса, 84/1
м. Борзна
Чернігівська обл., 16400

Мені 12 років. За гороскопом — Водолій. У вільний час люблю слухати музику, танцювати, проводити час із друзями. Захоплююсь комп'ютерами. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 12-14 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Мазурчук Наталя
с. Пірванче
Горохівський р-н
Волинська обл., 45732

Мені 14 років. За гороскопом — Стрілець. Обожнюю веселі компанії, дискотеки, сучасну музику. Хочу листуватися з ровесниками. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Коханська Людмила
с. Пірванче
Горохівський р-н
Волинська обл., 45732

Мені 14 років. За гороскопом — Стрілець. Обожнюю веселі компанії, дискотеки, сучасну музику. Хочу листуватися з ровесниками. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Лістратова Олена
вул. Залісна, 3
м. Ізюм
Харківська обл., 64300

Мені 11 років. За гороскопом — Близнята. У вільний час читаю журнал «Клас», граю у комп'ютерні ігри, вишиваю. Хочу знайти друзів по листуванню.

Шлапак Сергій
вул. Рози Люксембург, 10/1
м. Новоград-Волинський
Житомирська обл., 11708

Мені 17 років. Люблю слухати музику, кататися на мотоциклі. Граю на гітарі. Улюблений предмет — англійська мова. Хочу знайти друзів по листуванню.

Колесник Аліна
вул. Виконкомівська, 67
м. Верхівцеве
Дніпропетровська обл., 51660

Мені 15 років. За гороскопом — Овен. Обожнюю творчість Віктора Цоя. Весела, добра, симпатична. Люблю читати книжки, пишу вірші. Мрію знайти друзів по листуванню.

Нестерчук Іванна
вул. Лесі Українки, 1-а/22
м. Здолбунів
Рівненська обл., 35701

Мені 12 років. За гороскопом — Скорпіон. У вільний час дивлюся телевізор, слухаю музику, гуляю з

Гончар Анастасія
вул. Лермонтова, 5
с. Підвисоке
Новоархангельський р-н
Кіровоградська обл., 26122

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Люблю дивитися телевізор, слухати музику, ходити на дискотеки. Хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть!

Куклиновська Настя
вул. ІІ-Привокзальна, 26-а/1
м. Шепетівка
Хмельницька обл., 30400

Мені 14 років. За гороскопом — Лев. Люблю слухати пісні у виконанні Руслани. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Козмієнко Лілія
с. Хітці
Гадяцький р-н
Полтавська обл., 37315

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Займаюся спортом. У вільний час слухаю музику, читаю цікаві книжки. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 13-14 років. Пишіть! Обіцяю відповісти на всі листи.

Петрина Марія
вул. Шкільна, 6
с. Липне
Володимирецький р-н
Рівненська обл., 34332

Мені 12 років. За гороскопом — Діва. Люблю читати газети, книжки, журнали, в'язати гачком. Хочу познайомитися зі своїми ровесниками. Більше про себе напишу в листі.

Заболотня Наталя
вул. Октябрска, 16
с. Бритівка
Білгород-Дністровський р-н

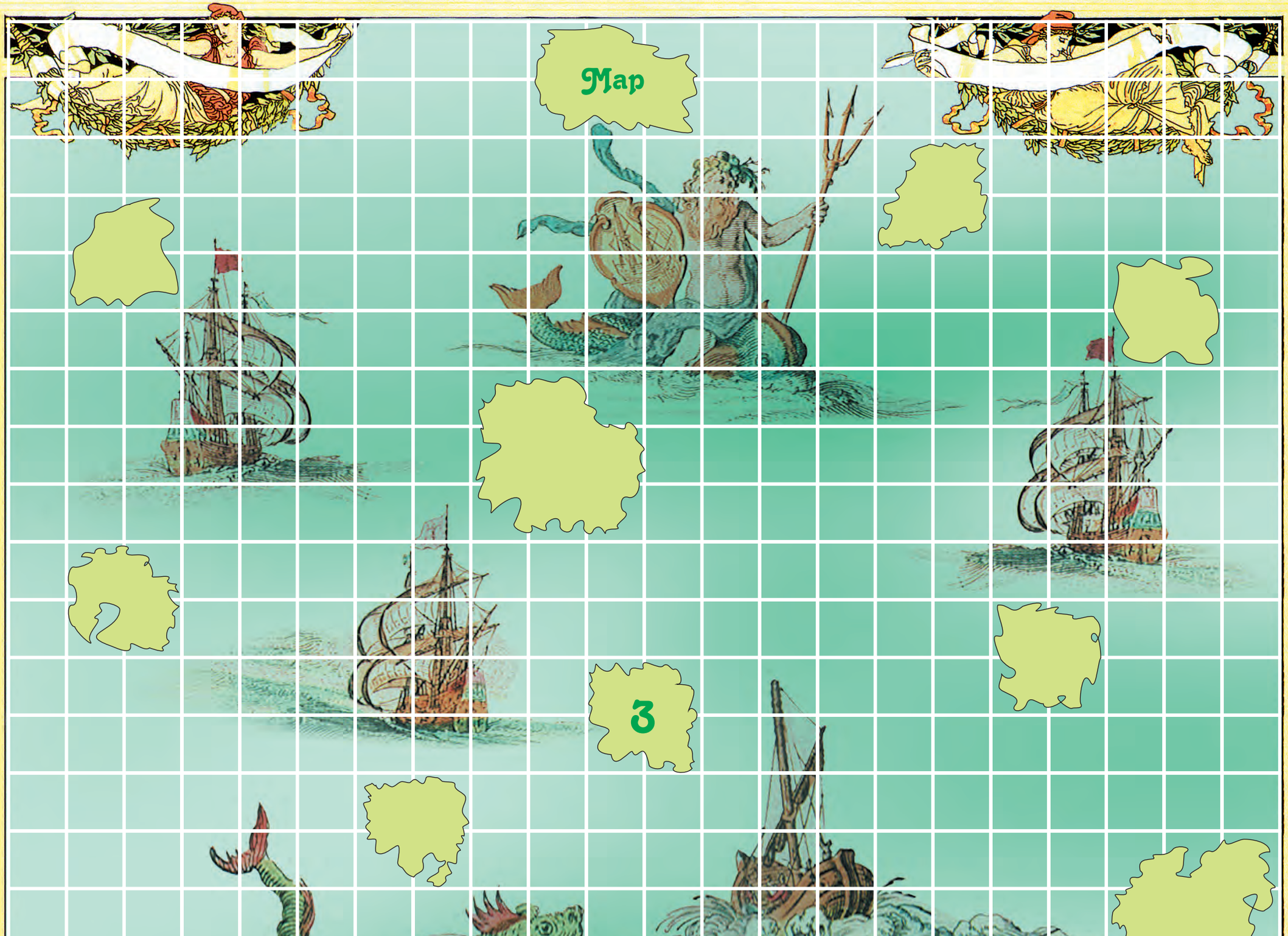
Map
3

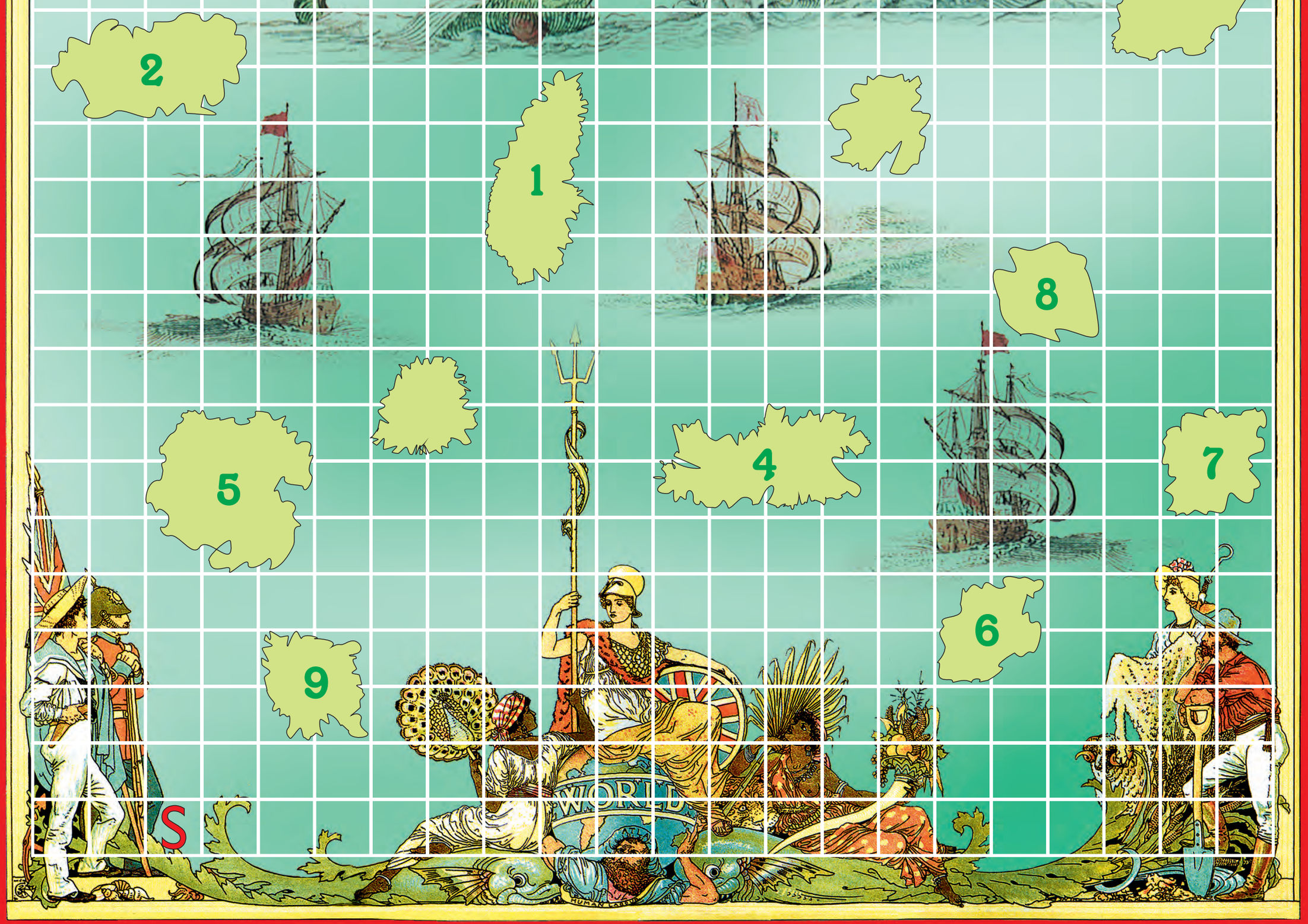
2
1
8
5
4
7
6
9
S

Відповім на всі листи.

Наталя: Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Люблю слухати сучасну музику. Колекціоную наклейки і монети. Хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть! Відповім на всі листи.

м. Дубровиця
Рівненська обл., 34100

Мене звати Аня. За гороскопом — Водолій. У вільний час слухаю музику, гуляю з друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 9–13 років. Чекаю на листи.

с. Івашківці
Новоушицький р-н
Хмельницька обл., 32623

Мені 16 років. За гороскопом — Терези. Люблю слухати сучасну музику. Хочу знайти друзів по листуванню.

Мені 14 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати сучасну музику, ходити на дискотеки, танцювати, співати. Хочу листуватися з дівчатами і хлопцями віком 13–15 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

друзями. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами різного віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Ткаченко Анастасія
вул. Доброти, 11
м. Новий Буг
Миколаївська обл., 55600

Мені 12 років. За гороскопом — Терези. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами віком 11–13 років. Пишіть! Відповім усім.

Кочеткова Аліна
вул. Дружби, 5
с. Хомутець
Брусилівський р-н
Житомирська обл., 12630

Мені 13 років. Люблю слухати сучасну музику. Займаюся спортом. Хочу познайомитися з класним хлопцем вком 13–15 років.

Дулінець Олександра
вул. Воробинська, 28/12
м. Дубровиця
Рівненська обл., 34100

Мені 10 років. У вільний час читаю, слухаю музику. Займаюся сучасними танцями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами приблизно мого віку. Листи бажано надсилати із фотографіями.

Одеська обл., 67701

Мені 14 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати музику, грати у комп'ютерні ігри. У вільний час граю з друзями у футбол та настільний теніс. Хочу знайти друзів по листуванню віком 12–16 років. Пишіть!

Васяк Наталія
с. Великий Купинець
Збаразький р-н
Тернопільська обл., 47311

Мені 13 років. За гороскопом — Рак. Люблю читати книжки, слухати сучасну музику, танцювати, ходити на дискотеки. Обожнюю тварин. Захоплююсь малюванням. Хочу листуватися з дівчатами віком 12–13 років. Пишіть!

Кондратенко Валя
вул. Лісництво, 14/1
м. Красний Лиман
Донецька обл., 84404

Мені 12 років. За гороскопом — Лев. Обожнюю свята, подорожі та знайомства з цікавими людьми. Відвідую секцію з волейболу, граю у шахи. Хто хоче мати хорошу подругу по листуванню — пишіть.

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ З «КЛАСНИХ ІГОР» №8'2006

ГОЛОВОЛОМКИ

1

К	Е	Л	И	К	І	А	П
М	Н	Г	С	Ь	Н	Н	Г
А	Р	У	И	Р	Е	Т	І
К	У	Я	Ц	А	А	Н	Є
А	К	А	К	А	Т	Р	Т
С	О	Б	А	М	О	Г	И
З	Р	А	Г	Е	Д	Р	А
Е	Б	Б	Е	Л	Е	О	П

2

1. МІСТО
2. КРАПКА
3. БАРСЕЛОНА
4. МЕТАЛ
5. ОДРІ
6. РАДІЙ
7. КОЛОБОК
8. ДНІПРО
9. ШАТРО

3

1. КОРОВА
2. НАТАЛЯ
3. ГОЛУБ
4. НІЧ
5. ПАРИЖ
6. ЇЖАК

4

1. КРАБ
2. БІОЛОГІЯ
3. ТОМ
4. ПАРАСОЛЬКА
5. ШОФЕР
6. КИЛИМ
7. ЯГУАР

5 $\sqrt{d,b}$ — *жили-були собі дід і баба;*

$d,b \in k$, — *була у них курочка ряба;*

$k \in O$ — *знесла курочка яєчко;*

$d \to O,\ d \nrightarrow O$ — *дід бив, бив, не розбив;*

$b \to O,\ b \nrightarrow O$ — *баба била, била, не розбила;*

$\vec{m}$ — *бігла мишка;*

$\vec{m} \to O$ — *хвостиком зачепила, яйце впало і розбилось;*

$d\downarrow\ b\downarrow$ — *дід плаче, баба плаче;*

$k \in O\ldots$ — *курочка кудкудаче — не плачте, я знесу яйце не просте, а золоте...*

6

1. ЕЗЕРСЬКИЙ
2. ГУСІН
3. РЕБРОВ
4. ТИМОЩУК
5. ШЕВЧЕНКО
6. ГУСЄВ
7. ШОВКОВСЬКИЙ
8. ВОРОНІН
9. РОТАНЬ
10. ВАЩУК

7

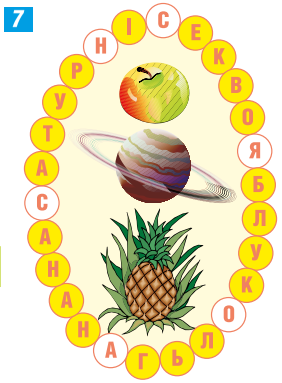

8 *Щоб полічити до мільйона, знадобиться 11 діб 13 годин 46 хвилин 40 секунд.*

9 *У трикутнику не збільшуються величини кутів.*

10 **РОМАШКА, ЛАВАНДА, ДЗВІНОЧОК, ТЮЛЬПАН, ЖОРЖИНА**

11

1. РЕФЛЕКС
2. ЗООЛОГІЯ
3. КЛІТИНА
4. ГОРМОНИ
5. СПОЛУЧНА
6. ДИХАННЯ
7. САЛАМАНДРА
8. МЕТЕЛИК
9. АМЕБА
10. РЕМЕЗ

12

К	А	З	К	А
К	А	С	К	А
М	А	С	К	А
М	А	Н	К	А

К	У	Б	О	К
К	У	Р	О	К
С	У	Р	О	К
С	И	Р	О	К

13 5534512345

14

Н	А	С	А	С	А	Т	І	Я	➤	А	Н	А	С	Т	А	С	І	Я
С	А	В	А	Л	Я	Р	О		➤	Я	Р	О	С	Л	А	В	А	
Л	І	Т	Я	Н	А	Я			➤	Н	А	Т	А	Л	І	Я		
Я	К	Т	І	В	О	Р	І		➤	В	І	К	Т	О	Р	І	Я	
А	С	О	К	Н	А				➤	О	К	С	А	Н	А			
Н	И	М	А	Р	А				➤	М	А	Р	И	Н	А			
У	Л	Н	С	А	Р	А			➤	Р	У	С	Л	А	Н	А		
Д	И	М	Л	Ю	Л	А			➤	Л	Ю	Д	М	И	Л	А		

ВІДПОВІДІ НА «ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ» — 8'2006

«Шлях у Шамбалу»
Еліксир було налито у чашку.

Ракети у пустелі
Схема розстановки ракет має такий вигляд:

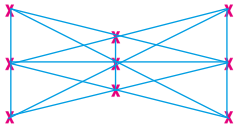

Асуанська гребля
Мотоцикліст половину, а велосипедист четвертину греблі проїжджають за один і той же час. Велосипедист половину греблі і пішохід її четвертину теж долають за один час. Отже, три четверті частини греблі будуть подолані в обох випадках одночасно. Залишається визначитися із ще однією четвертиною греблі. Її на велосипеді можна проїхати швидше, ніж пройти пішки.

Мідний ланцюжок
Розрізати слід третє кільце. Ланцюжок тоді складатиметься з трьох частин, у яких буде 1, 2 та 3 кільця. Це дасть змогу скласти довільне число від 1 до 6, тобто оплачувати проживання мандрівнику.

Грибна арифметика
Найбільше грибів назбирав Джо, адже він отримав від ДуКласа лише 2 гриби. Джексон отримав — 4, Пундик — 6, а Колібрик — аж 8 грибів (це йому не задачки розв'язувати!).

2007
турнір з макулатурінгу
ЛИСТОК ЗА ЛИСТОК!

Мильні пристрасті

У наш час стало немодно зачитуватися товстими романами під ковдрою таємно від батьківського ока. Всі дивляться серіали і активно обговорюють їх.

Моя подруга якось підрахувала, що на канікулах за один день вона переглядала по вісім (!) серіалів. Мене це зацікавило, і я вирішила розібратися, що ж примушує сотні розумних інтелектуальних дівчат день у день прилипати до телевізора і витрачати дорогоцінний час на перегляд «мила».

Кохання править світом

Це один з найважливіших пунктиків, на який западають більшість любительок серіалів. Ну хіба в реальному житті можна на власні очі побачити, як молодий, красивий і багатий Жданов упадає за невельми вродливою, але до нестями у нього закоханою Катею (серіал «Не родись красивою»)? І як не переживати за нерішучого суперпродюсера Максима Вікторовича, який ніяк не освідчиться веселій суперняні Віці (серіал «Моя прекрасна няня»)? Якщо розібратися, то в кожному більш-менш популярному серіалі відведене місце для романтичного кохання чи шекспірівських пристрастей. Як відомо, закохуються не лише звичайні люди, але й секретні агенти, солдати, рабині і навіть чаклунки. І ми неодмінно хочемо знати, чи знайдуть вони свою другу половинку і чи будуть щасливі з нею.

Лиходії-негідники

За законами жанру, якщо в серіалі є позитивні герої, то псувати їм життя повинні різні негативні персонажі. Чи то меганегідник сеньйор Леонсіо із «Рабині Ізаури», чи просто злісна капосниця Жаба Аркадіївна з «Моєї прекрасної няні». Насправді, без цих негативних образів життя наших улюбленців стало би прісним та нудним. І глядачі просто перестали би цікавитися перипетіями серіалу. А так ці «ревіди» встромлюють палки в колеса весільних кортежів, обманюють, обводять навколо пальця білих та пухнастих героїв. І все це задля нашого веселого телевізійного дозвілля.

Сльозливі пристрасті

Розваги бувають різними. Хтось полюбляє дивитися сльозливі мелодрами, комусь до вподоби комедії, а хтось просто жити не може без кошмарів та жахливчиків. Просто цей «хтось» обожнює... боятися незважаючи ні на що. Саме для любителів усілякої нечисті створений серіал «Зачаровані». Для ти, хто цікавиться прибульцями та привидами, агенти Малдер та Скаллі запрошують відвідати «Секретні матеріали». Бійтеся, дивуйтеся і жахайтеся на здоров'я!

Смішинки

Як відомо, сміх продовжує життя. А наше життя рідко буває смішним та веселим. І хоча всі ми чудово розуміємо, що життя кіношних героїв насправді далеке від реальності, все одно поспішаємо до екрана телевізора, щоб подивитися гумористичний серіал. Прикольний «Містер Бін», веселі «Солдати» та кумедні «Друзі» — всі ці фільми примушують нас забути про негаразди. Крім того, люди, що часто сміються, живуть довше! Я вже не кажу про фразочки, які міцно увійшли в наше життя з улюблених серіалів.

Збірна солянка

Колись я почула думку про те, що найбільш вдалий серіал — це той, у якому намішано всіх інгредієнтів потроху: тут є і кохання, і пригоди, і пристрасті, і жахи, і сміх, і сльози, і ще багато чого. Класичний приклад — серіал «Відчайдушні домогосподарки», у якому намішано чимало цікавого та загадкового. Недарма ж ця теленовела отримала не одну престижну премію Американської телеакадемії «Еммі».

Що ж я маю сказати подрузі? Та те, що не варто з жахом тікати від екрана телевізора, коли на ньому з'являється заставка чергової теленовели. Просто треба ретельно відбирати серіали для перегляду і вибирати не дешеве «мило», а якісне кіно у вигляді серіалу. І тоді, вирішивши провести перед екраном найближчі півгодини, можна влаштуватися в кріслі з чашкою какао і поринути у світ людських пристрастей.

Перли шкільних творів

Наводячи лад у шкільних шафах перед початком нового навчального року, пані Ганя знайшла наші старі зошити. Вона їх спеціально не викидала, щоб дати почитати написані нами шедеври, коли ми виростемо. Дійсно, яких там перлів тільки не було!!! Ми сміялися півдня. Хочеш повеселитися разом з нами? Тоді читай добірку жартів з Класних творів.

- Зайчик виразом свого обличчя кликав на допомогу.

- У хлопчика на шапці був невеликий горбик.
- На спортсменові був чорний светр, сині шорти та забинтоване коліно.
- В лісі стояв незвичайний аромат, і я теж зупинився постояти.
- У сиву давнину мавпи ходили голими, а коли наступив льодовик, вони вкрилися волоссям, і це допомогло їм швидше стати людьми...

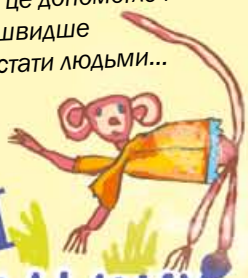

- У похід пішли самі дівчатка, окрім хлопців.
- Якщо золото розплавити і налити в нього розтоплений свинець, то після застигання воно стане безцінним... (контрольна з фізики).
- І от коли очі кухаря зустрілися, доля казанка була вирішена.
- Моя мама працює в дитячому садочку Тетяною Василівною.
- І тоді боєць пригадав, що у нього в кишені є гвинтівка!
- Корова — це велика тварина з чотирма ногами по кутах.

- Наше цуценя часто ховає мій щоденник. Подалі від дідуся!
- Щільність населення Австралії складає 4 квадратних людини на один метр.
- У відкриту квартирку увірвався протяг, шустрий, наче віник.

- З опису картини: Ця картина просто лізе мені в душу.
- Хрестоносці були важкими (обмундирування) і тому завжди провалювалися під лід.
- З творів Шевченка люди дізналися про те, як погано їм живеться.
- На боротьбу з Гуллівером піднялися всі ліліпути, від малого до великого.
- Переді мною картина Пластова. Вона падає пухнастими лапатими сніжинками.

I will not make
The same mistakes that you did
I will not let myself
Cause my heart so much misery
I will not break
The way you did, you fell so hard
I've learned the hard way
To never let it get that far

Because of you
I never stray too far from the sidewalk
Because of you
I learned to play on
the safe side so I don't get hurt
Because of you
I find it hard to trust not only me,
but everyone around me
Because of you I am afraid

I lose my way
And it's not too long before you point it out
I cannot cry
Because I know that's weakness in your eyes
I'm forced to fake
A smile, a laugh, every day of my life
My heart can't possibly break
When it wasn't even whole to start with

I watched you die
I heard you cry every night in your sleep
I was so young
You should have known better than to lean on me
You never thought of anyone else
You just saw your pain
And now I cry in the middle of the night
For the same damn thing

Because of you
Because of you
Because of you I am afraid

Because of you I never stray
too far from the sidewalk
Because of you I learned to play
on the safe side so I don't get hurt

Because of you I try
my hardest just to forget everything
Because of you
I don't know how to let anyone else in
Because of you
I'm ashamed of my life because
it's empty
Because of you I am afraid

Because of you

...Остання хвилина матчу на Кубок Класу. Рахунок 17:17, і все йде до серії пенальті, що для «Смугастих тигрів», чиї ворота захищає малодосвідчений воротар Киця, дуже небажано...
Ось захисник Ковба-сан довгим діагональним пасом Колібрику відрізає половину команди суперника, Колібрик проходить лівим флангом, робить філігранну передачу Джо... Джо б'є — удар блоковано... Б'є вдруге — і троє захисників лягають під м'яч... Знову удар!.. М'яч влучає в арбітра... Рикошет — і м'яч опиняється у воротах! Го-о-о-ол!!! Який гол! Який нестандартний хід! Я не здивуюся, якщо завтра на адресу «Класу» прийде телеграма від мадридського «Реалу» чи лондонського «Челсі»...
Лунає фінальний свисток. Кубок вчетверте поспіль залишається у Класі. Браво, Класе! Браво, Джо!..

З вами був коментатор ДуКлас. На все добре.

Думи мої,

У лабіринтах здогадів і суджень

Мабуть, ти здогадався з мого фізкультурно-ліричного відступу, про що піде сьогоднішня розмова. А якщо не здогадався, то скажу. Тема нашої розмови — нестандартне мислення, якого нам так бракує у повсякденному житті.
Багато років тому в Лондоні один купець заборгував лихвареві купу грошей. А лихвар той, дарма що старий та потворний, закохався в його юну доньку і вирішив пограти у великодушність. Він сказав купцеві, що спише борг, якщо той віддасть за нього дочку. Купцеві від такої мови стало погано. А лихвар каже: кладемо у порожню торбу два камінці — чорний та білий, і нехай дівчина витягне одного. Дістане чорного — вона моя дружина, і ми квити; білого — лишається з тобою, і ми теж квити.
Стояли вони на доріжці із гравію, і коли лихвар нахилився по камінчики, то дівчина помітила, що він підняв два чорних!.. Здавалося би, бий на сполох і показуй, який він шахрай та облудник. Але...

Дівчина цілком могла подумати отак: «Ну, виведу я його на чисту воду, а далі?.. Заміж я за нього не піду, а батько за борги загримить до в'язниці». Просто відмовлятися від жереба — теж не личить. Можна витягнути чорного камінчика й пожертвувати собою. А ще...
Дівчина опустила руку в сумку, витягла камінь і, не глянувши на нього, зронила на доріжку з гравієм.
— Ой! — вигукнула вона. — Що то буде? Ну, та нічого. Подивимось, який камінь залишився, і стане зрозуміло, який колір дістався мені.
Що робити лихвареві? Не зізнаватися ж у власному шахрайстві. Так юне тямуще дарування обвело кругом пальця старого скнару. Якби лихвар поклав у торбу чорний і білий камінь, дівчина мала б однакові шанси як на порятунок, так і на програш. Це очевидно. Та старий скнара так хитрував, що обдурив себе самого, а дівчина опинилася в безпрограшній ситуації.

2+2=5? БУВАЄ...

Мислення шаблонне, за усталеними схемами, завжди було єдиним способом мислення, гідним поваги. І це при тому, що такий підхід має купу недоліків. Найяскравіший приклад обмеженості цього мислення — ЕОМ. Як працює така машина? Інженер-програміст чітко формулює задачу і показує, як вона повинна розв'язуватися. І машина, керуючись незрушною логікою, крок за кроком виконує задачу. А ми ж то думали, що то машини такі розумні!
Візьми набір дитячих кубиків. А тепер постав їх один на другий так, щоб кожен кубик стояв на нижньому твердо і стійко. Це і є шаблонне мислення в дії. Якщо розсипати кубики як заманеться, то матимеш приклад мислення нешаблонного. Кубики можна як завгодно сполучати між собою чи не сполучати взагалі, а отриманий

Думи мої...

малюнок може виявитися не менш корисним, як «класична» будова.

Якби історію про лихваря та купецьку доньку відразу розповісти від початку до кінця, то слухач, напевне, тільки усміхнеться — настільки простою вона видасться. А от якщо дати слухачеві самому розв'язати її, він відразу зрозуміє, що не така вона й проста.

Навіть у найвдаліших прикладах нешаблонного мислення рішення стає логічно очевидним лише після того, як воно знайдене. І те, що знайдене нешаблонним шляхом, скоро забувається. А дарма.

Ось візьмемо для прикладу гіпноз. Людині, котра перебуває у стані гіпнотичного трансу, дають певну інструкцію: повернувшись до тями, зробити щось — розкрити парасоль у вітальні, загавкати біля столу. І вона це зробить. Неодмінно. А от спитайте, чому і навіщо, і почуєте у відповідь щось дуже переконливе.

Коли проблема вже розв'язана за допомогою нешаблонного мислення, можна (і це не страшно) дати йому раціональне пояснення. Каверза тут в іншому — в тому, що може скластися враження, нібито це дуже легко.

Один з прийомів нешаблонного мислення полягає у використанні раціоналізуючої здатності розуму. Замість просуватись крок за кроком по шаблону, ти займаєш нову, довільно обрану позицію, а тоді вертаєшся назад і відтворюєш логічний шлях від точки відліку до відправної точки. Можливість такого шляху слід перевірити з усією строгістю. Якщо твій шлях логічний — ти на правильній позиції, котру не зайняв би, мислячи шаблонно. Якщо ж ця позиція логічно невірна — не страшно, зате ти збагатився кількома ідеями.

Нового навчайся, старого не цурайся

Дехто так захоплюється нешаблонним мисленням, що про старі шаблони навіть не згадує. А дарма, оскільки обидва типи доповнюють один одного.

Мозок наш влаштований так, що змушує всяку ситуацію тлумачити найвірогіднішим чином. Тобто так, як усе скоріш за все сталося б. Ступінь вірогідності визначається досвідом та вимогами моменту. Шаблонне мислення оперує високими ймовірностями. Будь-яке відчуття або дію довелося б ретельно аналізувати, воно завжди потребувало б доказів, і тоді повсякдення перетворилося б на непролазні хащі.

Як вода промиває собі глибоке русло, так і шаблонне мислення поступово збільшує вірогідність того чи іншого шляху розвитку подій. Мислення ж нешаблонне, натомість, оперує малими ймовірностями. Образно кажучи, ми перегороджуємо дамбою старе русло, щоб потік сам знайшов нову дорогу. Або женемо вгору помпами. Коли такий хід думки приводить до нової ідеї, малоймовірний підхід умить стає найвірогіднішим, і вода, піднята вгору насосом, переливається через край і вільно пливе далі.

Cogito ergo sum!

Оскільки нешаблонне мислення націлене на нові ідеї, віднесемо його до творчого мислення. В одних випадках його результатами є геніальні твори, в інших — новий погляд на речі. У мене є один знайомий, який любить час від часу казати дивні речі. Одного разу він заявив, що інших не поважає тільки той, хто сам себе не поважає. Або ще каже: якщо ми ставимось погано до когось, то це характеризує не так предмет нашого ставлення, як нас самих. Ось так!..

Може здатися, що чим далі нешаблонне мислення відхиляється від шаблонної логіки, тим ближче воно до безумства. То, може, нешаблонне мислення — це таке собі тимчасово-зумисне безумство? Ні. Для шизофреника характерне безпричинне перескакування з однієї думки на іншу, тоді як хаос у думках нешаблонно мислячого строго керований. Та й логіка завжди на місці, це ж вона оцінює ідею. Мислення шаблонне від нешаблонного відрізняється тим, що при першому логіка керує розумом, а при другому вона йому допомагає.

Виникає питання: вміння мислити — це величина стала чи залежить від роду занять? Дуже мало людей мають природну схильність до нешаблонного мислення, зате її можна розвинути. А робити це чи ні, то справа особиста. Комусь подобається інтелектуальна проза, яка змушує ворушитися звивини, а комусь до вподоби телевізійне «мило», яке взагалі мислення не потребує.

Ще одна біда — наша освіта не ставить собі за мету розвинути в людині такі навички. І відмінник — це не стільки той, хто блискуче розв'яже задачку, скільки той, хто без запинки відтарабанить завчене чи у сотий раз розв'яже рівняння з двома невідомими. Висновки роби сам, а я лише скажу: нешаблонне мислення — це не панацея від усіх негараздів, це просто звичка. І, повір мені, звичка дуже корисна.

Шпигунські штучки

Неодмінний атрибут усіх контрольних, іспитів і тестів — шпаргалки — відходить у небуття. На порядку денному новий «шпигунський» спосіб підготовки до іспитів — безпровідні мікронавушники. Комплект складається з власне мікронавушника, що непомітно розміщується у вушній раковині, і передавача з високочутливим мікрофоном, що кріпиться під одягом і підключається до мобільного телефону. Беруться 2 телефони: перший, до якого підключається гарнітура (передавач і мікрофон), повинний бути стільниковим. З цим телефоном ти і заходиш на іспит. Другий апарат, яким буде користуватися твій помічник, може бути будь-яким. Ти одержуєш завдання і пошепки його вимовляєш. Абсолютно непомітно тобі починають диктувати потрібну інформацію. Залишається тільки записувати.

Робот-двійник

Японський професор Хіросі Ісігуро, мабуть, зіштовхнувся з проблемою нестачі часу. Інакше, навіщо йому знадобився свій власний двійник? Використовуючи свої знання робототехніки, а також силікон, сталь і деякі механізми, Хіросі створив робоклона! Робот одержав назву Geminoid HI-1. Геміноїд — від латинського слова gemini (близнюки). Зовні він дуже схожий на професора і завдяки вбудованим динамікам може навіть вести лекції. Голос при цьому буде належати самому професору або його помічнику, який сидить із мікрофоном у більш цікавому місці. При «розмові» губи робота рухаються синхронно губам оператора, так що створюється практично повна ілюзія живого професора. Крім того, робот може поводити плечима і морщитися. Одна з цілей створення робота — це дослідження концепції «телеекзистенції», або віддаленого існування, з метою з'ясувати, що ж буде потрібно людині, щоб створити ефект одночасної присутності у двох місцях. До чого дійшов прогрес!

Сонячна флешка

Компанія «A-Data» представила новий USB-накопичувач із цікавою особливістю — модулем для підзарядки від сонця «Solar Disk». Енергія, що накопичується, коли на флешку потрапляє світло, використовується для виведення на дисплей інформації про те, скільки вільного місця залишилося на флешці. Для того щоб дізнатися про це, досить натиснути спеціальну кнопку на бічній частині пристрою. Ємність «сонячних» флешок — 128, 256, 512 Мб, а також 1 і 2 Гб. Залишилося побажати щасливим власникам незвичайної новинки побільше сонячних днів у році.

«Темношкірий» красень

Відома американська компанія «Motorola» представила зовсім новий мобільний телефон, що напевно стане наступним хітом продажів. Новий апарат не тільки продовжує дизайнерські традиції легендарного «RAZR», але при цьому ще й має високі мережні швидкості, обіцяючи при цьому широкі мультимедійні можливості. На думку розробників, «MOTORAZR MAXX» задовольнить навіть найвимогливішого клієнта. Найтонший дизайн — 15 міліметрів — поєднується

в цьому апараті з футуристичними вкрапленнями (склом і мерехтливими клавішами). Та незважаючи на скромні габарити, у корпус пристрою розробники вмонтували чимало технічних радостей: Bluetooth, чіткий 2,2-дюймовий дисплей, що відображає до 256 тисяч кольорів, 2-мегапіксельну камеру з восьмикратним «зумом», вбудований MP3-плеєр і слот microSD. Плюс 50 Мб вільної пам'яті. Стильна штучка!

Вам e-mail

Про телефонні «хендс фрі» для автомобіля, я думаю, чули усі. Тепер з'явилася аналогічна річ і для електронної пошти. Так, так, для читання вголос пошти при поїздках у машині. Апарат, розроблений компанією «Intelligent Mechatronic Systems», під назвою «iLane» зв'язується по Bluetooth із стільниковим телефоном, через нього з'єднується через Інтернет із твоєю поштовою скринькою. Коли при-

ходить новий лист, він повідомляє про це вголос і може самий лист прочитати. У міру того, як «iLane» витягає свіжу пошту з мобільних телефонів і інших портативних пристроїв, оснащених Bluetooth — інтерфейсом, ти отримуєш інформацію про свіжі надходження. Крім того, «iLane» вміє автоматично сортувати кореспонденцію, яка поступає у залежності від зазначених пріоритетів.

http://www.221b.ru/ —

Пригоди Шерлока Холмса і доктора Ватсона

Серіал «Пригоди Шерлока Холмса і доктора Ватсона» можна вважати одним з кращих радянських фільмів. Крім того, вони визнані кращою у світі екранізацією відповідних літературних персонажів. У цього фільму є сайт, що розповідає в подробицях історію створення фільму, а також різні курйозні випадки зі знімального майданчика (рекомендую розпочати знайомство із сайтом з розділу «Вівсянка»). Фотографії, інтерв'ю, статі, а також оригінальні тексти Конан Дойла. Ще один чудовий розділ — «Географія». Виявляється, весь фільм був знятий в Петербурзі і найближчих пригородах, а ще в Латвії й Естонії. Вражаюче, наскільки архітектура цих міст передає атмосферу Лондона кінця XIX століття.

http://www.crystalxp.net —

Нове обличчя Windows XP

Звичайно, головне в операційній системі — це її стабільність. Але якщо система довго і сумлінно працювала, можна її і «нагородити» — новим красивим інтерфейсом, наприклад. Для тих, хто любить гратися з зовнішнім виглядом Windows, рекомендую ресурс CrystalXP.net. Тут викладена величезна кількість візуальних стилів для Windows XP, іконок, картинок для робочого столу тощо. Якщо твоя система заслужила — чому би не побалувати її та й себе заодно?

http://ruslana.com.ua —

«Дика енергія»

Так називається сайт Руслани Лижичко, де багато інформації про неї і про її творчі плани. Цілий розділ присвячений недавньому проекту Руслани «Дика енергія», який пропонує глядачу заглянути в місто майбутнього, паралізоване енергетичною кризою. Жителям синтетичного міста бракує волі до життя, енергії їхнього серця — палива для людей... Ще у квітні Руслана разом з українськими авторами-фантастами Мариною і Сергієм Дяченками презентувала роман «Дика Енергія. Лана», що покладений в основу проекту. Головна героїня роману — Лана — білява блакитноока дівчина з «синтетичного» світу майбутнього, котра, як і всі, живе на «підключеннях», але якось вирішує піднятися вище — до світу людей, що живуть «справжнім життям». Ще ти зможеш скачати кліпи та сингли співачки.

http://mp3-online.com.ua/ —

І знову музика

У той час, коли більшість артистів думають, якою ж мовою записати пісню — російською чи українською, Ані Лорак вирішила не заморочуватися, а випустити тримовний альбом... Такою інформацією тебе зустрічають на головній сторінці сайта, присвяченого музиці і музикантам, у тому числі вітчизняним. Крім найсвіжіших новин зі світу музики, на сайті створена велика база **mp3** для вільного скачування. Усі мелодії розподілені за рубриками, серед яких танцювальна, рок- і поп-музика, хіп-хоп, саундтреки й авторські пісні. Знайти те, що потрібно, дуже просто.

http://game.panoidl.ru/ —

Інтернет-ігри

Ласкаво просимо на сайт з іграми нового покоління, у які можна пограти прямо у твоєму інтернет-браузері. Щоб запустити гру, треба просто клацнути на її назву, а якщо ти хочеш дізнатися про її правила — натисни на значок «книжечка» зліва від назви гри. У даний час на сайті подані ігри в чотирьох жанрах: аркади, тетріси, пасьянси і логічні ігри. Якщо інтернет-гра припускає гру на очки, то тут же можна подивитися рекордсмена місяця і також абсолютного чемпіона всіх часів і народів. Періодично список ігор поповнюється, так що нудьгувати не доведеться.

http://www.flower.madfly.ru/

Мадам Квіткарка

З чим у тебе асоціюється слово «ваніль»? Ну звичайно, із солодкими, пряними пахощами, якими просочене повітря в кондитерських магазинах. Але далеко не всі знають, що ваніль — це рослина, витка орхідея. Сайт цілком присвячений рослинному світу. Усьому тому, що навколо нас — квітам, рослинам, деревам, чагарникам, грибам, мохам. Яскраво і з фотографіями від Мадам Квіткарки. Насамперед тут буде цікаво юним (і не тільки) ботанікам, тому що у відповідних рубриках дуже багато змістовних статей про різні рослини. Для всіх допитливих створений великий каталог лікарських трав і безліч рецептів лікувальних і профілактичних чаїв. Крім того, багато цікавої інформації зі світу флори. Наприклад, у розділі «Енциклопедія дерев» можна дізнатися, звідки родом персики, що таке «сасафрас» і скільки існує видів пальм на землі. А в розділі «Цікаві факти» є відповіді на питання: «З чого роблять ґуму?», «Чим корисні кокосові пальми?» і «Як рослини люблять сіль?»...

Футбольні цікавинки

Під час футбольного чемпіонату світу в Німеччині інтерес до цієї гри стрімко зріс. Особливо у нашій країні. Навіть деякі мами, бабусі та дідусі, які раніше навіть поняття не мали про правила та вітчизняних гравців, з цікавістю спостерігали за виступом нашої збірної. А вона, якщо ти пам'ятаєш, досить вдало дебютувала у німецькому мундіалі, дійшовши до чвертьфіналу. Дякуючи цьому, у футбол закохалося багато дівчат, а серед них і наша Киця. Вона постійно розпитувала мене про цю гру. Тим паче, що вже у вересні наша збірна розпочне свою боротьбу за вихід у фінальну частину континентальної першості 2008 року. Зробити це буде дуже нелегко, адже у нашу групу «В» потрапили фіналісти світового мундіалю: збірні команди Італії та Франції. Окрім них, сюрпризів можна чекати від шотландців, грузинів та литовців. Одним словом, нас очікують захоплюючі відбіркові поєдинки до ЄВРО–2008 (розклад ігор було подано на плакаті у минулому номері журналу). А тому я вирішив підібрати цікаві факти з історії футболу й розповісти про це всім.

У різних країнах

Як гадаєш, чи у всіх країнах дозволено грати у футбол? Виявляється, що ні. Заборона діє у шести державах, серед них Афганістан, Камбоджа, Гренландія. В американському штаті Юта діє закон, що дозволяє проводити ігри у сокер (американці так називають наш європейський футбол) лише за умови, що стадіон буде розташовано не ближче, ніж за 1,5 милі від церкви. Щодо бейсболу, гольфу чи американського футболу, то ця відстань — всього 0,5 милі. А от в Ізраїлі уже 36 разів було подано апеляції до закону, що забороняє проводити футбольні матчі по суботах. Уже більше семи років вони вирішують, що робити у цей день: грати у футбол чи йти до синагоги. Індуси ж у футбольну історію зробили свій внесок тим, що, виборовши у 1950 році право виступати від Азії на світовій першості, відмовилися від участі. Чому? Та тому, що їхнім футболістам заборонили грати без взуття.

А чому Британію називають Туманним Альбіоном, знаєш? Свою відповідь на це дають футболісти, яким частенько взимку доводиться грати у густому тумані. Так, після одного з матчів, який завершився з рахунком «3:3», англійський форвард Джордж Отц говорив: «Я точно знаю, що забив п'ять голів, але не знаю, у які ворота». По завершенні цього поєдинку суддя виявив, що у кожній з команд грало по 18 футболістів.

Та й це ще не все. Під час матчу «Нотінгем Форест» — «Лестер Сіті» розпочалася сильна завірюха. Снігом так мело, що суддя був вимушений перервати гру. Усі пішли до роздягалень, і невдовзі гравці «Лестера» з'ясували, що немає їхнього воротаря. Відшукали його на полі у воротах і пояснили, що матч перенесено, а той у відповідь: «Я то думаю, звідки у наших форвардів стільки настирливості!»

На світовій першості 1994 року збірна Болгарії була єдиною командою, прізвища гравців якої закінчувалися двома однаковими буквами «ов».

У футбольній першості Ватикану команди мають назви: «Телепошта», «Гвардійці», «Банк», «Бібліотека», «Збірна музеїв»...

Збірній Ботсвани за 28 років свого існування не пощастило виграти жодного міжнародного матчу, хоча у команді змінилося понад 50 тренерів.

Гравці та судді

У чилійському містечку Антофагасте грали команди міського управління та офіцери місцевого гарнізону. Суддя призначив одинадцятиметровий у ворота армійців. Раптом один із гравців цієї команди у званні лейтенанта жестами наказав судді покинути поле, і той був змушений виконати наказ, адже він служив унтер-офіцером у тому гарнізоні. Гра грою, а служба службою.

Ще один суддя сам видалив себе з поля. Трапилося це в Англії, коли в одному з матчів форвард Річард Керд спершу декілька разів непомітно підштовхував арбітра Мелвіна Сілвестра,

а потім наніс йому відчутну травму. Той не стримався і пустив у хід кулаки, відправивши гравця в нокдаун. Після чого показав собі червону картку і пішов у роздягальню. Мабуть, це найсправедливіший арбітр.

У 1983 році роздратований Майк Беглі, що отримав червону картку за нецензурні вислови, підбіг до судді, вихопив у нього блокнот і з'їв сторінку, на якій той зафіксував його порушення.
У 1989 році Фернандо д'Ерколлі, що виступав за італійський клуб «П'янта», з'їв червону картку, яку йому «засвітив» арбітр за грубу гру. А в 2002 році Хосе Марія Лопес Сілва із фарм-клубу мадридського «Реалу», якому суддя показав червону картку, умудрився вкусити арбітра за плече.
Футболіст іспанської збірної Мануель Девота (грав з 1964 по 1968 роки) мав дві золоті олімпійські медалі з греблі. Інший гравець тієї ж команди Меса Лусідо після завершення футбольної кар'єри виступав у 1969 році в Москві на конкурсі ім. Чайковського у складі Барселонського симфонічного оркестру.

НАВКОЛО ГРИ

Перша трансляція футбольного матчу по радіо відбулася в Англії у 1927 році, коли «Арсенал» приймав «Шеффілд Юнайтед». Через 10 років каноніри стали першою командою, яку показали по телебаченню, тоді відбувалася товариська зустріч між основним та дублюючим складами «Арсеналу».
Найдовший футбольний матч було зіграно 1–3 серпня 1981 року в Ірландії. Дві місцеві команди визначали переможця протягом 65 годин та 1 хвилини!
Найшвидший гол забив центрфорвард англійського клубу «Бредфорд Сіті» Джим Фрайатц у квітні 1964 року. Він копнув м'яча з центрального кола у бік воріт, і той на четвертій секунді матчу затріпотів у сітці. Воротар суперників у той час лише починав натягувати рукавиці. А от найшвидший автогол уже на 36 секунді матчу умудрився забити італійський захисник «Брешії» Мацціа.
У кінці 60-х років гравець австралійського клубу «Нокпорт» завів собі талісман — кенгуру. Тварина довго супроводжувала команду і настільки звикла до гравців, що дозволяла їм зберігати у своїй сумці деякі речі. Одного разу там знайшли декілька паспортів, грошові банкноти і... пляшки з-під напоїв. Це вже вболівальники скористалися довірливістю наївної тварини.

ВБОЛІВАЛЬНИКИ

У фіналі англійської ліги 2005 року було зафіксовано рекорд шуму на стадіоні. Це сталося після того, як Ріїсе, що грає за «Ліверпуль», забив гол у ворота «Челсі», і вболівальники видали вигук потужністю у 130,7 децибел.
Запеклий вболівальник мадридського «Реалу» Фелікс Гаель ніяк не міг дістати квитка на черговий матч його улюбленої команди з «Атлетиком» з Більбао. За кілька хвилин до поєдинку якийсь чоловік продав йому свій квиток. Фелікс так зрадів, що подарував йому свій лотерейний квиток. Через декілька днів прихильник «Реалу» довідався, що на його квиток випав виграш у 300 тисяч песет, але не став плакатися, заявивши, що той матч для нього виявився найдорожчим.
У 1986 році в міланську клініку поступив такий собі Роберто Паоліні. Щасливий футбольний вболівальник вистрибнув у вікно з другого поверху, почувши по радіо, що його улюблена команда «Інтер» забила гол. Навіть перелом не зіпсував йому так настрою, як це зробили невдовзі прибулі санітари, які повідомили йому, що «Інтер» забив гола у свої ворота і програв. Оце було розчарування!
Ще один італійський тіфозі ніяк не міг придбати квитка на поєдинок «Наполі» — «Рома». Матч уже ось-ось розпочнеться, а він під брамою стадіону. І тут він падає, мов підкошений, імітуючи серцевий напад. Полісмени викликають швидку, яка виїжджає зі стадіону і везе того «потерпілого» вболівальника у найближчий медпункт, який, звісно, на стадіоні. Усе було розраховано правильно, як тільки медсестри хотіли хворого зняти з машини, той хитрун раптово зірвався і зник у масі вболівальників.

В іспанському містечку Фунте місцева команда програвала 2:0 після 10 хвилин матчу. Раптом на поле вибіг розлючений бик, потім другий, третій.

Оскільки гравці та судді були далекі від кориди, то усі дружно повтікали з поля. Матч перенесли на другий день, а радів з того один з місцевих вболівальників, який випустив биків, щоб запобігти програшу рідної команди.
Ось такі вони — баталії футбольного життя на полі та поза ним. І часом такі кумедні та цікаві випадки трапляються, що навіть не кожен режисер чи гуморист може придумати щось подібне.

Усі, хто спостерігав за перебігом чемпіонату світу в Німеччині, стали свідками конфлікту між двома молодими перспективними гравцями, які претендують на роль зірок у своїх національних збірних. Мова йде про Кріштіану Роналду та Уейна Руні. Тим паче, що обидва вони виступають в одному клубі і їм потрібно буде знаходити спільну мову, щоб і надалі бути на провідних ролях у «Манчестер Юнайтед». Як воно буде, покаже час, та от біографії цих футболістів зацікавили Класиків, і вони звернулися з цим до мене. І я, як Класний спортсмен, радо згодився про них розповісти усім, хто цікавиться футболом та його чарівниками-виконавцями, до яких сміло можна зарахувати цих гравців.

ЗІРКИ СВІТОВОГО

Майбутнє молодого португальського футболіста Кріштіану Роналду було визначено ще у дитинстві. Адже його батько — Хосе Дініз Авейро — працював дрібним адміністратором у футбольному клубі «Андорінья» («Ластівки»), що представляв місто Фуншале у португальському чемпіонаті. Тому й не дивно, що найціннішим своїм різдвяним подарунком Кріштіану називає футбольний м'яч, отриманий від батька. Від тата майбутній футболіст отримав і пророче ім'я. Батьки назвали сина Роналду на честь тодішнього американського президента Рональда Рейгана.

Та, власне кажучи, Роналду ніколи не покладався на своє ім'я. Він вперто пізнавав ази футбольної мудрості на запорошених околицях рідного Фуншале. Друзі дали йому прізвисько «Клюйверт». Проте сам Кріштіану бажав би, щоб його називали «Марадоною» на честь свого тодішнього кумира, але і проти «летючого голландця» він не заперечував. Уже у вісім років у спортивному житті Роналду трапився перший трансфер. Пограв деякий час за дитячу команду рідних «Ластівок», він перейшов у провідний клуб острова «Насьональ». Відомо також, що інший острівний клуб пропонував за хлопця пристойні гроші, але «Ластівки» його обміняли на дворічний комплект футбольних бутсів та форми.

Кріштіану Роналду

Повне ім'я: Кріштіану Роналду дос Сантош Авейро.
Дата народження: 5.02.1985 року.
Місце народження: Фуншале, Португалія.
Амплуа: півзахисник.
Клуби: «Спортинг» Лісабон (Португалія), «Манчестер Юнайтед» (Англія).
Досягнення: володар Кубка Англії, учасник чемпіонату світу 2006 року.

У дванадцять років Кріштіану впевнено почувався серед гравців, які на 3–4 роки були старші від нього. Його визнали кращим футболістом острова і невдовзі він перебрався до столиці.

У СТОЛИЦІ

Здійснивши переїзд у 600 км, Роналду зробив великий крок не лише за географічними мірками, але й за футбольними — Кріштіану почав виступати у лісабонському «Спортингу». Тренування у знаменитій команді він поєднував з навчанням у столичній Академії футболу. Вболівальникам «Спортингу» знадобилося небагато часу, щоб достойно оцінити молодого футболіста. Оцінило його й керівництво клубу. Він єдиний, хто умудрився протягом одного сезону зіграти спершу в команді «не старших 18 років», потім — «не старших 21», в дублі і нарешті потрапити в основний склад! А якщо додати до цього успішний виступ на молодіжному чемпіонаті Європи, то стане зрозуміло, чому ним зацікавилися ґранди європейського футболу.

НА ТУМАННОМУ АЛЬБІОНІ

Поки одні цікавилися і спостерігали за грою Кріштіану, «Манчестер Юнайтед» встиг програти у Лізі Чемпіонів «Спортингу» з рахунком 3:1. У цьому була величезна заслуга Роналду, який забив одного гола більш титулованому супернику. Одразу ж після гри англійські футболісти завели розмову зі своїм тренером Алексом Фергюсоном про португальського чудо-футболіста. Обробка наставника продовжувалася по дорозі, в аеропорту, в літаку і завершилася тим, що через тиждень Кріштіану уже приміряв форму «Манчестер Юнайтеда». Віддали за нього 20 мільйонів зелених! Це були рекордні гроші за такого молодого гравця, можна сказати, футбольного тінейджера.

У новому клубі він вибрав собі сьомий номер, який нещодавно залишив Бекхем. Це багато до чого зобов'язувало, і Кріштіану з честю з цим впорався. Досить скоро він став лідером «МЮ», допоміг виграти Кубок Англії, і його визнали найкращим гравцем сезону. Окрім цього, як і Бекхем, він багато уваги приділяє своєму іміджу, щомісяця змінює зачіски, а тому не дивно, що армія його прихильниць зростає.

ФУТБОЛУ

Англійський форвард Уейн Руні народився у передмісті Ліверпуля Кроксеті. Виріс він у трикімнатній муніципальній квартирі зі своїми батьками Джанетт та Уейном і молодшими братами Гремом і Джоном. Мама майбутнього футболіста працювала кухарем у шкільній їдальні, а батько — простим робітником. Всі члени сім'ї були палкими прихильниками «Евертона», саме тому першою іграшкою, яку батько подарував сину, був футбольний м'яч.

ФУТБОЛЬНИЙ ВУНДЕРКІНД

Хлопчик захопився цією грою, багато тренувався і вже у дев'ятирічному віці потрапив у поле зору скаутів «Евертона». Його запросили у команду, яка виступала у молодшій дитячій лізі U-10. У своєму дебютному сезоні юний вундеркінд примудрився забити 99 голів у ворота суперників. Тому й не дивно, що у наступному році його зарахували у дитячу команду, яка виступала в лізі U-11. Він і тут виявився найкращим і зумів задовольнити свої бомбардирські емоції 72 рази. За його грою із захопленням спостерігали не лише родичі, вболівальники, а й спеціалісти.

І вже в 14 років Руні починає виступати за молодіжну команду «Евертона» у лізі U-19. І робить це настільки вдало, що йому на молодіжному Кубку Англії щастить у 8 матчах забити 8 голів. В наступному році хлопця запрошують у збірну Англії U-16. На чемпіонаті Європи U-16 він стає одним із найкращих гравців турніру з 5 м'ячами у 5 іграх.

ЧАС «ЕВЕРТОНА»

У робітничому районі Ліверпуля, де підтримують «Евертон», почали поширюватися легенди про юного Руні. Про те, як 14–15-річний вундеркінд у дорослому футболі виходить на заміни та перетворює програшні матчі у переможні. Тоді Уейн не міг виступати в основному складі «Евертона» через те, що був школярем.

Та час настав. Восени 2002 року перед початком нового сезону Руні у двох тренувальних матчах зробив два хет-трики і його одразу перевели у перший склад. Дебютував Уейн у матчі відкриття сезону проти «Тоттенхема». Голи посипалися не зразу. Проте вже 1 жовтня Руні став наймолодшим бомбардиром за всю історію «Евертона». Йому пощастило забити два з трьох голів у ворота «Рексема» у розіграші Кубка Англії.

У цьому ж місяці за 4 дні до свого 17-річчя Уейн Руні стає наймолодшим голеадором англійської Прем'єр-ліги. Це був фантастичний гол, який перервав 30-матчеву безпрограшну серію лондонського «Арсеналу». Вийшовши на заміну замість Томаша Радзінскі, після передачі Гравесена Уейн блискуче переграв воротаря збірної Англії Девіда Сімена і вколотив м'яч у сітку. Тренер канонірів Арсен Венгер тоді одразу ж зауважив, що це зробив найталановитіший англійський гравець, якого він будь-коли бачив. У наступному матчі проти «Лідса» Руні знову відзначився голом. Всього він забив 6 голів у 33 матчах того дебютного сезону. Проте це не завадило ліверпульським фанам визнати його найкращим гравцем «Евертона», а BBC вручило йому приз за перемогу в конкурсі «Найкращий молодий спортсмен року». В наступному сезоні Руні уже 9 разів засмучував воротарів у 34 матчах.

Усе йшло до того, що Руні запросили у збірну. І це сталося 12 лютого 2003 року, ознаменувавши новий рекорд, Уейн став наймолодшим гравцем збірної. А 6 вересня того ж року, забивши гол у ворота збірної Македонії, він на півроку перекрив рекорд Майкла Оуена 1998 року і став наймолодшим англійським «забивайлом». Справжній успіх прийшов до Руні після фінальної частини Євро-2004. Там, у Португалії, він перетворився з футболіста-хлопчака у футболіста-зірку. Його порівнювали з Пеле, який дебютував у збірній 1958 року. Руні покидав лісабонський стадіон під оплески Бекхема, а Стівен Джерард назвав його найкращим гравцем Європи на той час. Фани дали йому прізвисько «РУНалдо».

Уейн Руні

Дата народження: 24.10.1985 року.
Місце народження: Ліверпуль, Англія.
Амплуа: форвард.
Клуби: «Евертон», «Манчестер Юнайтед» (Англія).
Досягнення: володар Кубка Англії, учасник чемпіонату світу 2006 року.

ПЕРЕХІД У «МЮ»

Вартість гравця після Євро-2004 настільки стрімко зросла, що він став недосяжним для більшості клубів. На нього претендували хіба «Реал», «Манчестер Юнайтед» та «Челсі». Власник останніх готовий був заплатити за юну зірку рекордні 50 мільйонів фунтів. Проте вже 31 серпня Уейн Руні дістався «МЮ» за дещо менші гроші, незважаючи на те, що був травмований.

Для Руні це було важке рішення, не хотілося йому розлучатися з рідним «Евертоном», але він розумів, що може стати кращим гравцем, граючи з найкращими клубами у європейських кубках. Віриться, що саме так і буде, адже його жага до боротьби, нестандартна техніка та добре поставлений удар ще не раз стануть у пригоді всім командам, де виступатиме Уейн Руні.

Як виник хеві-метал

Літні канікули закінчились, і ми знову пішли до школи. І щоб якось себе розважити, вирішили розповідати після уроків цікаві історії. Мої, звісно, про музику. Одна з них була про хеві-метал. Колібрик одразу переклав це як «важкий метал», а Киця сказала, що їй ця музика не подобається, хоча вона ніколи її і не слухала. Але я заспокоїв її, бо ця музика не така страшна, як її назва.

Поняття «хеві-метал» довший час не мало чіткого визначення. Розбіжності стосувались і походження цього терміну, і його змісту. Вперше рок-музиканти використали його у 1968 році: американська група «Steppenwolf» випустила однойменний альбом, де в пісні «Born to be Wild» прозвучали слова «важкий металевий грім» (heavy-metal thunder). Журналісти підхопили вираз «хеві метал» і стали використовувати його для визначення музики, гучність звучання якої перевищувала тогочасні стандарти, і зовнішній вигляд виконавців не відповідав загальноприйнятим уявленням. Сьогодні вважається, що аж до кінця 70-х років хеві-металу як музичного напряму не існувало взагалі. А всі випадки, коли це поняття використовувалось, пояснюються не дуже професійним сприйняттям творчості деяких музикантів окремими представниками засобів масової інформації. Однак у другій половині 70-х років ряд музикантів, що починали як виконавці хард-року («AC/DC», «Judas Priest», «Motorhead» та інші), змінили звучання своєї музики і наблизили її до того, що зараз іменують хеві-металом.

Кінець 70-х років ознаменувався виходом на світову музичну сцену панку і зниженням популярності хард-року. Чимало гуртів хард-року розпалися, а ті, які залишилися, зробили музику більш жорсткою і технічною. Це явище й отримало назву нової хвилі британського хеві-металу. Це були гурти «Iron Maiden», «Saxon», «Def Leppard», і саме з них починається історія хеві-металу як музичного напряму.

Дуже скоро хеві-метал з Британії потрапив у Німеччину («Accept», «Scorpions»), у Францію («Trust», «Scortlege»), в Америку («Twisted Sister», «Manowar», «Motley Crue»).

Класичний хеві-метал зберігає основні риси музики гуртів початку 80-х років — мелодійну гітарну основу, на яку встановлений ритм, що повторюється у поєднанні з агресивною манерою виконання. До числа найяскравіших представників цієї течії можна віднести такі гурти, як «AC/DC», «Judas Priest» і «Iron Maiden».

В кінці 80-х від хеві-металу почали від'єднуватись різні течії металу. Найпопулярнішим з них є, безперечно, софт-метал. Він розрахований на масового слухача, тому відрізняється пом'якшеним звучанням і містить елементи поп-музики. Найвідоміші гурти — «Bon Jovi», «Guns'N'Roses», «Europe». Деякі групи взяли на озброєння прийоми, розроблені виконавцями ґлем-року — Елісом Купером і групою «Kiss». Цю течію назвали ґлем-метал, хоча дане визначення характеризує швидше не саму музику, а сценічний образ музикантів. У треш-металі музика побудована на багаторазовому повторенні ритму протягом однієї композиції. У ній є агресивність, запозичена у панку, і технічність хеві-металу. Це «Metallica», «Megadeath» та інші. Прогресив-метал з'явився внаслідок злиття арт-року і хеві-металу. Він вирізняється ускладненістю структури музики і високим професіоналізмом виконавців. Для готик-металу характерні сповільнений темп, депресивні мелодії і спокійний, розмірений вокал, а також елементи симфонічної музики («Lacrimosa», «Type O Negative»).

І хоча хеві-метал періодично зазнає злетів і падінь інтересу широкої аудиторії, все одно він завжди популярний серед слухачів.

ЯК ВИБРАТИ ТЕЛЕФОН?

Відтепер телефон можна вибирати не лише за дизайном та його функціями, але й за інтересами. Новий мобільний телефон під назвою «Walkman», що є продуктом спільних зусиль компаній «Sony» та «T-Mobile», може потішити поки що лише фанів Роббі Вільямса. Нова модель мобільного телефону має лінк на офіційний сайт Роббі, звідки кожен шанувальник його творчості легко зможе завантажити музику свого кумира, а також подивитися його найкращі відеокліпи та почитати його останні новини. Цікаво, чиї кумири будуть наступними, коли компанія випустить нові моделі телефонів?

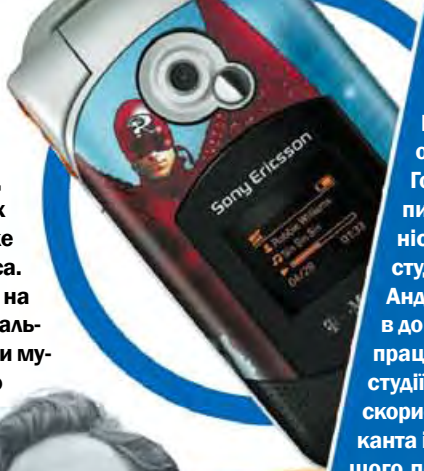

НАГОРОДИ ЗЛОДІЯМ

Цікаво, що злочинці теж не позбавлені права отримувати музичні нагороди. Зокрема, Террі Говард звинувачений у крадіжці унікальних записів легендарного співака, піаніста, саксофоніста і композитора Рея Чарльза, які зникли зі студії за кілька місяців до його смерті. Поліція Лос-Анджелеса виявили пропажу в домі Говарда, який колись працював звукоінженером студії. Схоже на те, що він скористався сліпотою музиканта і забрав їх для подальшого перепродажу. Але все це не завадило підозрюваному містеру Говарду отримати три нагороди «Ґреммі».

ЖИТТЯ ПІСЛЯ СМЕРТІ

Фанам, чиї кумири вже пішли з життя, завжди хочеться вірити, що це не так, і вони часто і надалі сподіваються, що ті ще досі живі. Існує безліч легенд про те, що живі і Елвіс Преслі, і Джон Леннон, і Джиммі Хендрікс, і безліч інших. У 1973 році, через два роки після смерті Джима Моррісона, один працівник заправної станції, якийсь Томмі, стверджував, що бачив співака. За його словами, Джим був одягнений все в ті ж свої улюблені чорні шкіряні штани, великі темні окуляри і їхав у Мексику. Можливо, цей Томмі збожеволів або просто хотів побачити кумира. Але дивний факт: за життя Моррісон розповідав, що колись він поїде в Мексику, і навіть обрав собі ім'я, під яким він буде там жити — Моджо Райзінг.

ЗМІНИТИ НАЗВУ?

Американська група «Raconteurs», створена учасниками «White Stripes» та «Greenhornes», вимушена змінити назву, щоправда тільки для своїх австралійських шанувальників. Сталось так, що таку ж назву має австралійський джаз-бенд. «Оскільки назва була зайнята джазовою командою, тому щоб уникнути плутанини, ми вирішили стати «Saboteurs», але тільки в Австралії», — в один голос заявили новоспечені саботажники.

ВРЯТУВАТИ КУРЧАТ

Музиканти серйозно переймаються життям курчат. Зокрема, для Пінк доля цих пташок значить більше, ніж доля багатих мешканок Голлівуду, про яких вона співає у своїй пісні «Stupid Girls». Співачка виступила проти негуманного поводження з тваринами на птахофабриках США. До акції, яку організувала відома захисна організація «Peta», крім Пінк, приєдналися також Пол Маккартні, Памела Андерсон, хлопці з групи «Good Charlotte» та «Black Eyed Peas».

ПРОДАТИ «BEATLES»?

Майкл Джексон, який володіє правом на каталог композицій «Beatles», готовий розлучитися з ним, щоб покращити свої фінансові справи. Цей каталог екс-поп-король придбав на аукціоні у 1985 році за 47 мільйонів доларів США. З того часу, яким би скрутним не було фінансове становище співака, він постійно наголошував, що готовий продати усе, крім творчості «Beatles». Майкл завжди повторював: «Я буду багатим доти, доки ви будете слухати Beatles». Проте, як виявилося, настільки скрутним його становище не було ще ніколи.

ХОЧЕШ ЛЕГКИХ ГРОШЕЙ?

Тоді підкину одну ідею. Її подала мені фанатка Брітні Спірс. Вона ретельно спостерігала за своєю улюбленицею і вловила той момент, коли Брітні жувала ґумку. А коли співачка виплюнула жуйку у смітник, фанатка підняла її та продала. Ну і що, що ґумка пожована, зате дівчина заробила на цьому 200 баксів. Звісно, на жуйку ти можеш не натрапити. Тоді пошукай будь-яке інше сміття, викинуте знаменитістю. Може, стане у пригоді...

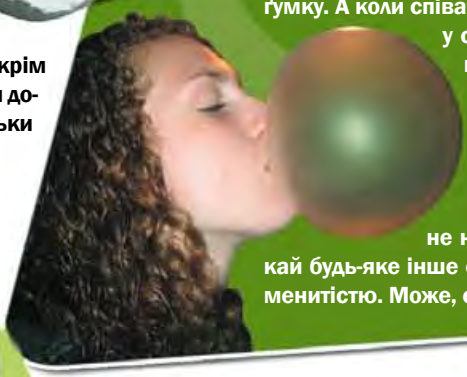

НАЙШВИДШИЙ ГУРТ

Український гурт «Radio SSB» поставив своєрідний рекорд. Під час зйомок кліпу на пісню «I'm Waiting» вони встановили рекордну швидкість, на якій в Україні коли-небудь робилися зйомки — 240 км/год. Але не може постійно бути добре, і цей світлий момент компенсувався безліччю перешкод. На знімальному майданчику постійно коїлися якісь несподівані речі: то у кадр збіглася зграя котів, то сантехнік, що заснув на робочому місці, почувши звуки гучної музики, починав гамселити по батареях... Та добре, що кліп хлопці все ж зняли.

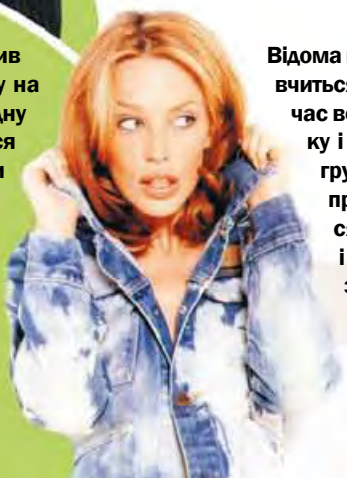

КАЙЛІ ГРАЄ НА УДАРНИХ

Відома поп-співачка Кайлі Міноуг, виявляється, вчиться грі на ударних інструментах. У вільний час вона одразу сідає за барабанну установку і під керівництвом барабанщиці своєї групи опановує мистецтво ударника. Але при цьому Кайлі зазначає, що займається цим виключно заради задоволення і щоб загострити відчуття ритму. Сідати за барабанну установку на сцені співачка поки що не планує. Хоча дарма, бо це додало б їй ще більшої популярності. Поп-співачок, які підігравали б собі на барабанах, поки що немає.

«Adiemus» — музика всесвіту

Ця фантастична музика у жанрі «progressive», або «new age», дивує собою світ ось уже понад 10 років. Її засновник і сподвижник Карл Дженкінс досягнув успіху, поєднавши у цьому проекті різні сучасні та фольклорні стилі, напрямки, а також своєрідний вокал. У всіх цих альбомах зібрано звуки з усієї Землі — тут можна вловити і африканські мотиви, і арабські нотки, і китайські настрої, і шотландські волинки, і навіть українські ритми. Майже усі композиції записані без електроніки — тобто «наживо». Диски Карла Дженкінса продаються з великим успіхом у всьому світі.

Карл Дженкінс народився 17 лютого 1944 року у валійському містечку Свонсі, що перекладається як «лебедине озеро», здобув класичну освіту в знаменитому Кадіффському університеті. Ще два роки провів у Лондонській Королівській Академії Музики; всерйоз захопився джазом і навчився грати на багатьох струнних та духових інструментах. У середині 80-х Карл із другом створював музику для реклами та роликів, з цього приводу навіть відкрив свою студію «DeWolfe». Творчі пошуки Карла втілились у проекті «Adiemus», який було засновано у 1995 році. Прийшов час, коли Карл глибоко занурився у свої фантазії, переосмислив напрацьоване і здобуте.

ДИСКОГРАФІЯ «ADIEMUS»

1995 — «Songs Of Sanctuary»;
1996 — «Adiemus II: Cantata Mundi», «Diamond Music»;
1998 — «Imagined Oceans», «Adiemus III: Dances Of Time»;
2000 — «Adiemus IV: The Eternal Knot»;
2001 — «The Armed Man — A Mass For Peace».

Офіційний сайт: www.eden.vmg.co.uk/adiemus

Це вони, його кольорові фантазії, підказали музикантові дивне слово, якого немає у словниках світу — «Adiemus». З латини його можна умовно перекласти, як «ми наближаємось», «ми на правильному шляху». Тексти «Adiemus» не мають змісту — це радше фонетичні фантазії композитора, які майстерно інтерпретує Мірі-ам Стоклі. Вокалістка ніби грає на своєму голосі, а Лондонський філармонічний оркестр їй у цьому допомагає. Яскравим свідченням цьому є три перші альбоми: «Songs Of Sanctuary», «Adiemus II: Cantata Mundi» та «Adiemus III: Dances Of Time». Наступний альбом «The Eternal Knot» — це своєрідний саундтрек для документального телесеріалу про життя кельтів. Міфи, легенди, таємничі історії й казки — основа цього диска, де кожен трек сприймається як життя окремої людини. На однойменну пісню «Adiemus» навіть створено танець зі свічками — танцюристи зображають шестируке індійське божество, виконуючи цей танець у темряві.

У проміжках між випуском нових альбомів «Adiemus» Карл Дженкінс записав два альбоми під власним іменем «Diamond Music» та «Imagined Oceans». Для цього композитор додав до свого ансамблю нові голоси: Сари Ейден, Мікаєли Гаслам і Гізер Кайрнкросс. Особливо цікавою є його робота «Imagined Oceans», де опинились 14 романтичних творів. Усі ці твори присвячені об'єктам, котрі було виявлено астронавтами на поверхні Місяця. Давні люди дали їм симпатичні назви, і Карл Дженкінс провів кожну з них через свою уяву та вмістив у океан власної музики: «Марш хмар», «Озеро мрій», «Озеро часу», «Затока веселки». Музику Карла Дженкінса треба слухати багато разів — щоразу вона розкриває якісь нові нотки, вражаючи глибиною і всесвітньою мудрістю.

ХРОНОГРАФ

05.10.1974 — «Tubular Bells» Майка Олдфілда очолив чарт Великобританії через 15 місяців після свого релізу.
18.10.2002 — «Queen» отримали персональну зірку на Голлівудській Алеї Слави.
22.10.2002 — Девід Боуї випустив диск під назвою «Best of Bowie» одночасно в 16-ти країнах і всюди з різною обкладинкою.
24.10.2002 — Шакіра отримала п'ять премій «MTV Latin Awards» в усіх номінаціях, в яких була заявлена.
27.10.1979 — «Парад планет» від «Led Zeppelin». В цей день усі вісім випущених на той момент альбомів гурту увійшли в «Billboard 200».

ХІТ-ТОП-10

На згадку про літо слухай разом з нами:
Келлі Кларксон — «Because Of You»
«Скрябін» — «Падай»
Алла Пугачова — «Здесь мы долго или нет»
«Нота» — «Я вже не твоя»
Валерія — «Я лечу»
Вікторія Ільїнська — «Где же ты»
Аніта Цой — «Это любовь»
Гайтана + «С.К.А.Й» — «Не йди»
Анастасія Стоцька — «Прикольная»
«ДжаніRадарі» — «Ее звали Лиля»

Ольга Богомолець — скарбниця талантів

У минулі вихідні пощастило мені побувати у Львові. Місті старовинному та самобутньому. І люди там живуть доволі цікаві та неординарні. З однією талановитою особистістю, нащадком давнього роду, мені навіть вдалось поспілкуватися. Це — авторка та виконавиця, без якої неможливо уявити собі сучасну українську бардівську пісню. Нагадаю тобі, що барди — це народні співці, згодом професійні поети, які виконують власні пісні у супроводі гітари або кобзи (також бандури). Мабуть, не варто більше приховувати ім'я цієї талановитої людини. Це — Ольга Богомолець, внучка відомого українського академіка Олександра Богомольця .

Творчу кар'єру Ольга Богомолець розпочала вже після закінчення інституту. 1991 року випадково поїхала на фестиваль авторської пісні «Оберіг», де несподівано для себе здобула головний приз фестивалю та спеціальний приз радіостанції «Свобода». Потім — премія імені Василя Стуса, згодом вона стала лауреатом фестивалю української культури «Сопот» (Польща). Дивовижної краси голос, який неможливо забути чи сплутати, досконалий музичний смак, особливе відчуття слова — ось що вирізняє Ольгу Богомолець, робить кожен її виступ справжньою подією у мистецькому житті держави. Талант не може бути однобоким. Він обов'язково проявляється у різних, іноді навіть у діаметрально протилежних сферах і галузях. Ці слова повною мірою стосуються Ольги Богомолець. Доктор медичних наук, професор, один із засновників та керівників надзвичайно авторитетного медично-косметичного закладу, а ще турботлива дружина і мама, достойна продовжувачка слави своєї великої і талановитої родини. Цього року в січні Ольга вчетверте стала мамою і тепер увесь свій час намагається приділяти найменшенькій — Софійці.

Десять років Ольга Богомолець співає пісні, написані на поезії видатних українських поетів — Ліни Костенко, Василя Стуса, Євгена Сверстюка, Олени Теліги. Є в неї чимало власних неординарних текстів. Останнім часом співачка усе частіше виступає разом з іншим відомим бардом Ігорем Жуком. З Ігорем вони познайомилися ще на «Червоній руті» у 91-му, разом виступали на фестивалях. Нині Ігор Жук і Ольга Богомолець готують спільний альбом «Нас двоє», який буде складено з дуетних пісень. З роками пісні Ольги Богомолець набули ще більшої глибини і виразності. Якщо раніше текстову основу її пісень складали твори українських поетів, то тепер виконавиця усе частіше звертається до власної поезії. До своїх виступів Ольга Богомолець часто залучає відомих українських бардів і музикантів (флейтистів, скрипалів, гітаристів, віолончелістів тощо). Компакт-диски Ольги Богомолець (їх у неї уже три) прикрашають колекції відомих меломанів, а не тільки рядових любителів авторської пісні. Голос її чарує, композиторський і поетичний талант вражає.

«Один з альбомів «Kairos» — це дивне мереживо неголосних спокійних пісень-послань, наповнених нелукавою мудрістю і непоказною красою, бальзам для душі. Цей диск наповнений не лише змістом, а й любов'ю до Слова поетичного, почуттями тонкими, навіть тендітними», — так висловився про авторку відомий український музикознавець Олександр Євтушенко.

MP3-ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Якщо ти непогано знаєш англійську і не проти послухати кантрі та фолькмузику, тоді до твоєї уваги новий альбом американського трубадура Райана Адамса під лаконічною назвою «29». Райан працює в такому складному і специфічному жанрі, як альт-кантрі, що у випадку з «29» означає мінімалізм звукоряду та первинне значення лірики. Тому я й уточнив, чи є у тебе хоча б базові знання англійської. Бо слухати просто композицію, не розуміючи рим та образів, у цьому випадку просто недоречно...

ЧУТКИ

Гурт «Bon Jovi» планує поставити на Бродвеї мюзикл про свою групу. Про це недавно заявив клавішник групи Девід Брайан. «Ми дуже хочемо це зробити і таки зробимо, але трохи пізніше, тому що наразі ставиться дуже багато мюзиклів. Мюзикл «ABBA», наприклад. Проте на кожен шедевр припадає 15 невдалих експериментів, тому ми зачекаємо. Потрібний момент ще не настав», — сказав музикант.

ЯК У ТЕБЕ ІЗ ДОБРОЗИЧЛИВІСТЮ?

Розповідаєш друзям про свої негаразди?

У твоїй сім'ї дотримуються народних обрядів?

Знаєш, ким були твої дідусі й бабусі?

Так

Ні

Допомагаєш батькам у господарстві?

Тобі подобаються уроки етики?

Часто робиш друзям подарунки?

Опікуєшся братиком чи сестричкою?

Доглядаєш за кімнатними рослинами?

Тобі доводилося садити дерева?

Маєш улюблену м'яку іграшку?

Свій день плануєш самостійно?

Вмієш кататися на велосипеді?

Завжди перестрибуєш калюжі?

Переходиш дорогу на червоне світло?

Бойовики — твій улюблений жанр?

Відвідуєш якийсь гурток чи секцію?

Маєш друзів по листуванню?

Любиш розгадувати кросворди?

У класі сидиш за першою партою?

Даєш списувати домашні завдання?

Тобі подобаються злі жарти?

Комплексуєш серед незнайомців?

Прислухаєшся до порад старших?

Вмієш програвати з честю?

Завжди виконуєш прохання інших?

Робиш компліменти друзям, щоб підняти їм настрій?

Піддаєшся слабшому в шахах?

Швидко забуваєш про заподіяне тобі зло?

Ти свято віриш у те, що зло, мов бумеранг, повертається до кожної людини. І тому доброзичливо ставишся до оточуючих. У тебе багато друзів, яким ти завжди поспішаєш допомогти у біді.

Ти намагаєшся всім зробити добре. Але не слід забувати про те, що добро має бути з кулаками. Адже твоє добре ставлення може перетворитися у «ведмежу послугу» і нашкодити твоїм друзям.

Твоя доброзичливість у певній мірі залежить від твого настрою. Можна навіть сказати, що у ставленні до інших ти дотримуєшся вибіркового принципу. Це ще не біда, але варто змінюватися.

Починати покращувати світ варто із себе. Частенько трапляється так, що твоїм найближчим друзям та родичам важко з тобою спілкуватися. Додай доброти і матимеш надійних друзів.

Гравець у гандболі
Маленький ліс
Настільна гра
Фрукт
Країна
Вид штанів
Домашня комаха
Польова квітка
Полюбляє банани
Тропічний фрукт
Від неї плачуть
Найдавніший винахід людства
Квітка
Місто в Англії
Класний вундеркінд
Овоч
Футбольний клуб
Вожак рабів у Римі
На ногах у хокеїста
Гальмо судна
Річкова риба
Наука про виховання та навчання
Морська риба
Плазун
Жіночий одяг
Актор … Пітт
Плаває по небу
Приплюснуте коло
Італійський футбольний клуб
Іспанський футболіст
Марка автомобіля
Англійський поет
Головний убір

klasword

Дивні листівки

Футбол хоч і є спортом номер один, та набуває ще більшої популярності у час, коли відбувається якийсь футбольний турнір. Так було й цього року під час та після чемпіонату світу. Друковані видання приділяли йому багато уваги, у продажі з'явилися нові листівки та наклейки на футбольну тематику. Наш Джо зібрав колекцію листівок з гравцями різних країн. За розмірами вони дуже нагадували гральні карти. Розглядаючи їх, Джексон звернув увагу, що на місці, де були зображені м'ячі, Джо чомусь повирізав у листівках дірки.

— Тобі що, м'ячі не сподобалися? — запитав друга меломан.

— Ні. Я деякі з них використовую. Ось поглянь, я покладу листівку в конверт з діркою. Потім крізь дірку в конверті та листівці протягую стрічку. Джо покрутив листівку з конвертом на стрічці, демонструючи, що крізь них пропущено стрічку. Тоді дав стрічку в руки Джексону і наказав тримати. Сам взяв у руки конверт і вийняв з нього листівку. У ній була дірка, але як вона знялася зі стрічки, важко було зрозуміти. Меломан почав розпитувати, але Джо розкриє секрет лише тобі. Криється він у тім, що вклавши листівку в конверт, Джо одразу просунув її у прорізаний отвір внизу конверта. Він висунув більшу половину листівки і заховав її у руці. Потім просунув стрічку лише через конверт, а тоді повернув листівку в конверт. Насправді стрічка проходила навколо листівки, а не через дірку у ній. І фокусник може вийняти її з конверта у будь-який момент. Фокус не складний, але потренуватися потрібно, щоб робити все непомітно.

Фантастичні фрукти

Якщо у тебе чи у твоєї бабусі є сад, то ти можеш власноручно приготувати фантастичні фрукти. Для цього слід вибрати яблуко чи грушу, які ще не зовсім стиглі, але вже досить великі за розмірами. Найкраще для цього підійдуть зелені фрукти, які мають почервоніти. Тоді на сонячному боці такого, наприклад, яблука наклей вирізані із фольги букви, з яких складається чиєсь ім'я. Замість фольги можна використати чорний папір з пакетика від фотопаперу. Коли прийде пора збирати врожай, ти зірвеш підписані яблука чи груші і зможеш з них викласти чиєсь ім'я і подарувати їх тій людині, нехай з'їсть їх на здоров'я.

А якщо у тебе немає фруктів, то виріж з фольги букви, наклей їх на зелений помідор і постав на підвіконня на сонечко. Через якийсь час матимеш фантастичний помідор.

Хустинка-невидимка

Цей фокус любить демонструвати наш Ковба-сан перед глядачами, які мають честь бачити його вперше. Спершу він розповідає присутнім про своє японсько-самурайське походження, про те, що його навчали мистецтву ілюзіоніста у найкращих східних школах. Потім він скручує з аркуша картону трубку й пропонує усім бажаючим через неї подивитися на нього. Поки глядачі його розглядають, він бере у праву лапу чарівну паличку і просить подати йому паперову трубочку. Щоб ще раз показати, що у ній нічого немає, просовує крізь неї чарівну паличку. Потім відкладає її в бік і тут же із паперової трубочки виймає хустинку. Таку собі хустинку, яка довший час була невидимкою. Звідки ж вона взялася, запитаєш?

Секрет цього фокуса у будові чарівної палички. Ковба-сан зробив її з листової пластмаси. До одного з кутиків хустинки він пришив невеличкий гачечок. Перед виходом до глядачів він скрутив хустинку в трубочку й олівцем заштовхав її у чарівну паличку. При цьому гачечок залишився назовні. Коли фокусник пропихав паличку крізь скручений картон, гачечок зачепився за картон і хустинка витягнулася із палички. Фокусник виймає порожню паличку, а хустинка залишається у картонній трубці.

Нашому фокуснику залишається лише виголосити магічні слова та вийняти і показати глядачам хустинку.

Загадкове зникнення

Навчитися цьому трюку не так уже й складно. Головне — мати помічника-«коректора», який би допомагав виконавцю побачити себе очима майбутніх глядачів. При цьому використовується нескладне «обладнання» — отвір відчинених дверей та скатертина чи простирадло.

І так, майбутній трюкач стає біля відчинених дверей, піднімає догори на витягнутих руках простирадло і ховається за ним. Потім він відходить убік, ховається за стіною (глядачі бачать лише кисті рук, які утримують простирадло). Нарешті він випускає простирадло з рук і миттєво забирає їх.

Звісно, що не одразу в тебе вийде цей трюк. Найважливіше у цьому — навчитися миттєво забирати руки. Як тільки ти це опануєш, можеш сміливо запрошувати глядачів і демонструвати своє вміння зникати. Це вражаюче видовище не залишатиме нікого байдужим. Уявляєш, щойно хтось був за простирадлом, а тут раз — і нікого немає! Тренуйся і в тебе обов'язково все вийде!

Живі яйця

Тобі доводилося бачити, як бігають мишки по підлозі у кімнаті? А ти їх боїшся? Ні? Це добре. Наші Класні герої теж не злякалися, коли по підлозі лабораторії професора Крапки раптом почали туди-сюди котитися звичайні курячі яйця. Дехто спершу подумав, що це підлогу хтось підіймає з боку в бік. Проте наш професор за мить зізнався, що це він їх так «запрограмував». Хочеш знати, як йому це вдалося? Класні герої теж хотіли знати, але Крапка лише про якісь досліди розповідав та воду в тарілочках по своїй лабораторії розставляв.

А що ж Класні герої? Спершу вони переконалися, що яйця ті, виявляється, не прості. І не золоті, але чомусь порожні. Крапка перед показом усе з них через дірки повиймав. Не було у них ні білка, ні жовтка. А на їх місці, як стверджував учений, була дуже мудра «програма». І вона мала вигляд звичайнісінької... п'явки.

Так, наш професор у кожне яйце поклав по п'явці і заклеїв отвори. Оці бідолахи відчували воду в тарілочках, які порозставляв Крапка по своїй лабораторії, і котили яйця до води. Але не діставшись до неї, «їхали» у яйці в напрямку іншої тарілочки. Таким чином усі бачили, як «живі» яйця вешталися по кімнаті, немов дійсно кимось запрограмовані. Це видовище настільки вразило наших хлопців, що вирішили вони обов'язково продемонструвати цей трюк у шкільному спортзалі. І ти можеш так подивувати друзів, якщо не боїшся п'явок.

Чи існує телепатія?

У кожного на це запитання є своя відповідь. І якою б вона не була, вона може виявитися правильною. Не будемо нікого переконувати, а лише пропонуємо провести деякі експерименти, які провели наші Класики на канікулах.

У випробуванні беруть участь дві особи: одна виконує роль «передавача», а друга — «приймача». У кожного з них однаковий набір з п'яти карток з простими символами чи малюнками. Наприклад, на картках намальовано сонце, дерево, дім, човен, квітку.

Один з учасників експерименту навмання обирає якусь картку і намагається передати сигнал про її малюнок іншому. Знаходяться вони на відстані, яка не дозволяє підгледіти. Той, що приймає сигнал, протягом півхвилини дивиться на такі ж п'ять карток і намагається відчути, яку ж саме картку взяв «передавач». Результати обох учасників нумеруються і записуються. Після десятьох таких телепатичних передач можна підбити підсумки та зробити висновки. Отже, якщо другому учаснику вдається приблизно кожний п'ятий раз «правильно приймати» передачу, то це нормально, адже ймовірність правильного результату в цьому експерименті саме 20 відсотків. Якщо ж відсоток менший чи суттєво більший, то можна зробити висновки, що телепатія перешкоджає або допомагає у відгадуванні карток, які загадує «передавач». Після цього можна помінятися місцями й продовжити досліджувати телепатію у зворотному напрямку. Раптом хтось краще може приймати, ніж передавати інформацію.

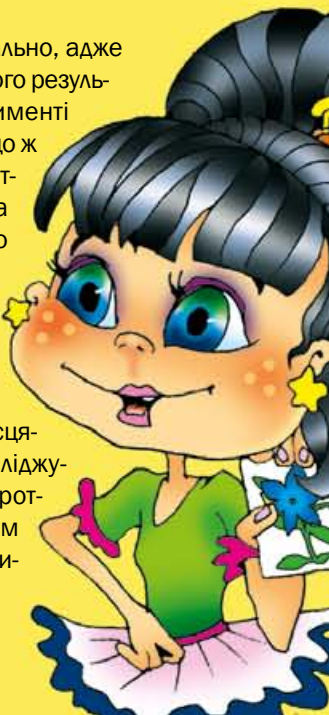

Хитре завдання

Не встиг розпочатися навчальний рік, а Класні герої уже й гру вигадали, у якій, можна сказати, здають іспити. Випробовують, так би мовити, свою винахідливість. І ти хочеш спробувати свої сили на початку навчального року? Прекрасно, тоді будь ведучим. Згоден? В такому випадку тобі на кілька хвилин потрібно вийти з кімнати, а решта гравців дещо приготують тобі для «екзамену».

Перш за все звільняють стіл чи парту (як це робили Класні герої у школі після уроків). Потім на стіл викладають будь-які предмети: ручку, зошит, скакалку, гітару, маску, кепку, ляльку, дзеркальце, монету, цукерку... Одним словом, на столі мають бути речі, з якими можна щось зробити, а не просто взяти і потримати в руках. Потім усі спільно загадують завдання для ведучого, про яке він повинен сам здогадатися. Йому нічого не повідомляють, нехай сам оглядає викладені предмети і починає думати. Керують його діями гравці плесканням у долоні. Роблять це вони усі організовано, то голосніше, то тихіше, в залежності від того, як він поводиться. Чим ближче ведучий до мети, тобто поставленого завдання, тим голосніше йому плескають. Гравці також домовляються, що як тільки він візьме потрібний предмет і почне з ним робити не те, що потрібно, вони перестають плескати, а починають лише потирати долоні. Але для ведучого це буде вже знак, чи він на правильному шляху. Він може покласти предмет на стіл, усі затихнуть, знову візьме і робить щось неправильно, усі знову починають терти долоні, аж поки він знову не покладе його на стіл. І нарешті коли він усе вірно зробить, його очікують бурхливі оплески. Про ці усі нехитрі правила ведучому повідомляють, як тільки він увійде до кімнати після того, як його закличуть гравці. Не розкажуть вони йому лише про завдання.

Якими можуть бути завдання? У першу чергу такими, що стосуються одного з предметів. Наприклад, взяти цукерку та подати її комусь з конкретних гравців. Чи взяти скакалку і стрибнути на ній два рази, взяти гітару та зіграти на ній щось, подивитися у дзеркальце та поправити своє волосся...

Якщо захочеться ускладнити гру, то можна загадувати завдання і про два предмети. Наприклад, взяти ручку та написати нею щось на зошиті. Чи взяти кепку, одягти її на голову, а потім взяти у руки ляльку.

При цьому ведучий повинен виконати завдання у передбаченому гравцями порядку, і в жодному разі не навпаки.

Можна грати у цю гру і під музику. При цьому збільшувати чи зменшувати гучність або зовсім її вимикати. При повторному розіграші можна змінювати набір предметів. Кількість предметів не повинна бути дуже великою, адже тоді гра може затягуватися і ставати складною. Самі ж завдання теж не мають бути занадто складними, адже тоді важко буде їх відгадати.

Футбол-прогноз

Не всім країнам так «щастить», як нашій футбольній збірній, яка у відбірковому турнірі до Євро-2008 потрапила у групу «В», де виступають фіналісти останнього чемпіонату світу — французи та італійці. Але не будемо лити крокодилячі сльози. М'яч круглий, поле зелене, а голи можна забивати у будь-які ворота. Головне, зібратися з духом і налаштуватися на перемогу. Тому будемо сподіватися на успішний виступ наших футболістів у цьому турнірі. Коли ти читатимеш цей журнал, то, мабуть, знатимеш уже результат першої гри з грузинами, що запланована на 8 вересня. Проте перше серйозне випробування очікує збірну України у третьому турі 7 жовтня в Італії. Екзаменувати наших гравців будуть самі чемпіони світу. Як завершиться той матч? Зроби свій прогноз щодо цієї гри та надсилай його **до 30 вересня у редакцію**. *Можеш вказати, окрім рахунку матчу Італія-Україна, також авторів забитих голів.* На конверті зроби позначку «**Футбол-прогноз**». Переможець конкурсу отримає фотоколаж з Андрієм Шевченком. Хай щастить!

Острів скарбів

Привіт усім любителям пригод! Вітаємо з початком навчального року! Не без пригод ми здобуваємо знання у школі, які можна вважати найбільшим скарбом. Та як би не було добре вчитися, але ж і відпочити хочеться! Саме тому Класні герої і пропонують тобі та твоїм друзям долучитися до гри, у якій не без пригод можна знайти інший скарб. Захований він на одному з островів, зображених на ігровому полі, що на вкладці журналу.

Взяти участь у грі може будь-яка кількість осіб. Кожен із гравців повинен мати фішку, роль якої може виконувати якийсь дрібний предмет. А ще для гри знадобляться звичайний гральний кубик з позначками від 1 до 6, смужка паперу і ручка чи олівець.

А тепер запитання: що потрібно було мати піратам, щоб знайти скарби? Правильно, карту! Так-от, у нашій грі теж потрібно створити карту, яка би вказувала, на якому з островів заховано скарб (на ігровому полі вони пронумеровані від 1 до 9). Роль карти виконуватиме смужка паперу, зрозуміло? Добре, але спершу слід жеребкуванням встановити черговість виконання ходів. У тій же послідовності кожен із гравців бере смужку паперу і ручкою вписує на ній одне з чисел від 1 до 9 так, щоб ніхто з гравців його не побачив. Робиться це так: перший гравець вписує своє число з якогось одного краю паперової смужки і згинає папір так, щоб прикрити написане число. Після цього передає смужку іншому. Той вписує своє число і теж складає смужку так, щоб прикрити своє число, та передає наступному і т. д. Останній гравець прикриває своє число, склавши чи скрутивши паперову смужку, і кладе її на ігровому полі на острів «Мар», що у перекладі з англійської означає «карта».

Гра складається з двох етапів. На першому етапі кожен із гравців намагається якнайшвидше дійти своєю фішкою і стати на острів «Мар». Після цього він отримує право взяти паперову смужку (карту), розкрити її так, щоб ніхто не підглядав, і прочитати усі написані числа.

Заокруглене середнє арифметичне цих чисел вказуватиме номер острова, на якому заховано скарб. Як це зрозуміти? Наприклад, грають чотири гравці і вони написали числа: 2, 9, 8, 7 (числа необов'язково мають бути різними, вони можуть і повторюватися). Тоді середнє арифметичне цих чисел (сума чисел поділена на кількість гравців) буде дорівнювати 7, бо (2+9+8+7):4=26:4=6,5 і заокруглюється це до 7. Якби вийшло 6,49 чи менше, то було би 6.

Отримавши номер острова, гравець скручує карту і кладе її на місце, а сам розпочинає другий етап гри. Тепер йому потрібно якнайшвидше дійти своєю фішкою і стати на острів з числом, на яке вказує карта. Той, хто перший це зробить, стає переможцем гри і може претендувати на почесне право називатися Класним шукачем скарбів.

Як же відбувається сам розіграш? Гральний кубик бере в руки останній у черзі гравець (якщо грають двоє, то другий). Перший гравець у черзі повинен вгадати, у якій з двох рук у нього заховано кубик. Якщо йому це вдається, то він бере кубика і кидає його. Після цього він отримує право перемістити свою фішку по вертикалі чи по горизонталі на відповідну кількість ігрових квадратиків. Усі фішки стартують з квадратика з позначкою «S». Якщо ж гравець не вгадує, у якій руці гральний кубик, то він пропускає хід.

Після цього він бере кубика в руки. Тепер уже другий у черзі гравець намагається вгадати, у якій руці заховано кубика. Щастить — кидає кубика і на відповідну кількість очок переміщає свою фішку. Помилився — пропускає хід. Потім він бере кубика й у нього вгадує третій гравець і т. д. Одним слово, щоб виконати хід, спершу слід вгадати у попереднього гравця, у якій руці той заховав кубика.

Гравець зобов'язаний перемістити фішку на повну кількість очок, що випадає на кубику. Якщо є вибір, то напрямок він обирає самостійно (по горизонталі чи вертикалі). Перестрибувати чи ставати на острови заборонено (їх треба обходити). Фішки суперників не збиваються, їх можна перестрибувати. На одному ігровому квадратику може стояти декілька фішок. Дотримуючись цих правил, фішки (не без пригод, звісно!) спершу прямують до острова, де зберігається карта, а потім вже на острів, де заховано скарб.

Хай вам щастить!

Операція «Канат»

Наближалося свято врожаю, яке у нашій школі святкують щороку. На ньому проводять естафети, вікторини, конкурси. Відбувається воно у спортзалі. До програми свята було включено перетягування каната, але самого каната в організаторів не було. Щоправда, висіли у спортзалі два 5-метрові старенькі канати, закріплені під стелею. Відстань між ними була приблизно півметра, а до підлоги вони не діставали десь на метр. Вчитель фізкультури дозволив їх зрізати.

І от стоять біля канатів Колібрик, Пундик та Джо й розмірковують вголос.

— Одного 5-метрового каната буде замало, щоб могли позмагатися класи, — мовив Пундик.

— Так, це правда, — згодився Джо, — треба було б зрізати обидва і потім зв'язати їх між собою.

— Та хоча б один повністю, а з другого вистачило б і чотирьох метрів, — втрутився Колібрик.

— Шкода, що нема ніякої драбини чи ще чогось, щоб на нього стати, — промимрив Пундик

— І стрибати з висоти, яка більша за два-три метри, небезпечно, можна травмуватися, — мовив Джо та взявся за один з кінців каната. — Треба щось придумати...

— Хлопці, є ідея! — раптом вигукнув Колібрик. — Я знаю, як можна зрізати один повністю, а від другого чотири метри і при цьому злізти по них донизу. Джо, давай ножа, я сам полізу.

Колібрик взяв ножа в зуби і по одному з канатів забрався під стелю спортзалу. Потім закріпився ногами на канаті, взяв ніж у руки і відрізав від сусіднього каната кусок у 4 метри. Перекинув його собі через плече, ніж знову взяв у зуби і вільними руками на метровому куску, що залишався висіти під стелею, зав'язав петлю. Петля вийшла міцною, на ній можна було сміло повиснути. Наш вундеркінд обережно це перевірив, потім переліз на канат і спустився вниз.

— Отже, ми маємо 4 метри каната, а що далі? — запитав його Пундик.

— Зараз трішки відпочину і треба буде приступати до вирішального моменту цієї «канатної операції». Хлопці, прив'яжіть відрізаний кусок до каната, що висить, — скомандував Колібрик.

Джо з Пундиком виконали наказ вундеркінда, а той, взявши ножа в зуби, прив'язав вільний кінець каната до правої руки і поліз по підвішаному канату вгору. Залізши під стелю, Колібрик відв'язав канат від руки і ...

Як він поступив далі, ти маєш здогадатися самостійно. І хоча тобі не довелося на власні очі спостерігати за вправними діями Колібрика, але має бути нескладно здогадатися про його подальші дії. При цьому врахуй, що вундеркінд за мить відрізав повністю другий канат і спустився благополучно донизу. Виявляється, він не лише розумний, але й хороший гімнаст.

Хто платить за воду?

На тому ж святі між Джексоном та Кицею розгорілася суперечка щодо деяких напоїв. Розпочали вони з користі натуральних соків, потім пройшлися по мінеральних водах і, дійшовши до солодких напоїв, ніяк не могли визначити, що корисніше — «Живчик», «Пепсі-кола» чи «Кока-кола»...

Почувши цю суперечку, ДуКлас вирішив розповісти історію, що трапилася з ним на кордоні між США та Канадою.

— Було це у ті часи, коли в Канаді американський долар вартував 90 центів і в Америці канадський долар теж вартував 90 центів. Так-от, зайшов я у бар на американському боці, замовив «Кока-коли» на долар, дав 10 американських доларів й отримав на здачу 10 канадських доларів. Після цього я перейшов кордон, зайшов у канадський бар і замовив на долар «Пепсі-коли», дав 10 канадських доларів й отримав на здачу 10 американських доларів. Так я мандрував через кордон і досліджував різницю між напоями, аж поки в американському барі не відчув, що уже більше нічого не зможу випити. У кишені в мене були все ті ж 10 доларів, що й зранку. Але хто тоді оплачував мою дегустацію напоїв?

Киця та решта присутніх задумалися. А відповідь-то є очевидною. Хто ж платить за воду?

Птах на Місяці

Вже у вересні перелітні птахи починають думати про повернення у теплі краї. Вони збираються у зграї, іноді проводять тренувальні перельоти. Професор Крапка з вікна своєї лабораторії мав змогу спостерігати за групою лелек, що все збільшувалася й збільшувалася. І ось одного разу він звернувся до Класиків:

— Погляньте на цих лелек, скоро вони відлітатимуть у теплі краї. Уявіть собі, що одному з них захотілося полетіти аж на Місяць. Допустимо, що я змонтую йому невеликий балончик з киснем і він туди долетить. Відомо, що сила тяжіння на Місяці менша, ніж на Землі. Як ви гадаєте, птах на Місяці буде швидше літати чи повільніше? А може, з такою ж швидкістю? Для порівняння будемо брати птаха, який на Землі теж літатиме з такими ж космічними латами, тобто з таким же балончиком.

Класні герої висловлювали різні версії щодо швидкості польоту птаха на Місяці. А ти як до цього ставишся? Йому буде легше чи важче літати, ніж на Землі?

Хиткий міст

Ця історія уже стала анекдотом, особливо у фізиків. Люблять вони розповідати про одного водія, який вантажівкою під'їхав до старого прогнилого мосту. Зупинив автомобіль, вийшов з кабіни та давай зі всієї сили молотити по контейнеру, який віз у кузові. Поряд проходив фермер і запитав у нього, чому він так лупцює контейнер. На що той відповів:

— Я перевожу в контейнері понад 200 голубів. Важать вони немало, а міст хиткий. Від мого шуму голуби позлітають, вага контейнера зменшиться і я благополучно переїду через міст. Головне, щоб голуби не посідали, поки я переїжджатиму міст. Може, ви візьмете он цього патика і допоможете мені, поки я сідатиму в кабіну та під'їжджатиму до моста. На міст за мною йти уже необов'язково.

Здивований фермер, нічого не зрозумівши, пішов своєю дорогою. Та от цікаво, чи вірно розмірковував водій? Допустимо, що контейнер є герметичним і не має повітряного зв'язку із зовнішнім світом. Чи ставав легшим той «відлупцьований» контейнер?

Задача про МАВП

Як ти гадаєш, коли найважче вчитися: на початку навчального року чи у кінці? Кожен з Класних героїв має свою відповідь на це запитання.

А от Пундику як і у вересні, так і в травні не дуже хочеться розв'язувати задачі з математики. На початку навчального року йому важко звикати вчитися, а під кінець він почувається уже страшенно стомленим. Але ж вчитися все одно треба, чи не так?! Так-от, одного вересневого дня всівся наш гурман робити домашнє завдання, прочитав умову задачі про мавп та банани і одразу ж пішов на кухню. Заглянув у холодильник — але ні бананів, ні мавп там не знайшов. А тому врізав шматок білого хліба, намастив його маслом, зверху абрикосовим варенням (бананового не було) і повернувся до зошита. Ще раз перечитав умову і склав рівняння, де іксом позначив чи то мавп, чи то банани — невідомо. Але точно відомо, що на це рівняння пролилося трішки варення і воно набуло вигляду **208#X=15#X** (**#** — це плями від абрикосового варення).

Пундик, звісно, повитирав варення, а разом з ним і знаки арифметичних дій з рівняння. Щоб їх відновити, довелося йому знову читати умову задачі. Доївши хліб з варенням, він все ж розв'язав цю «смачну» задачу.

А ти можеш відновити це бананове рівняння, хоч і не маєш умови задачі про мавп? Врахуй, що трапилося це з Пундиком, коли він ще не вивчав ні від'ємних чисел, ні дробів, а знаки арифметичних дій у його рівнянні були різними. Встанови також, чому дорівнював ікс у тій задачі. Успіху!

кросворди від Дукласа

Скандинавський кросворд

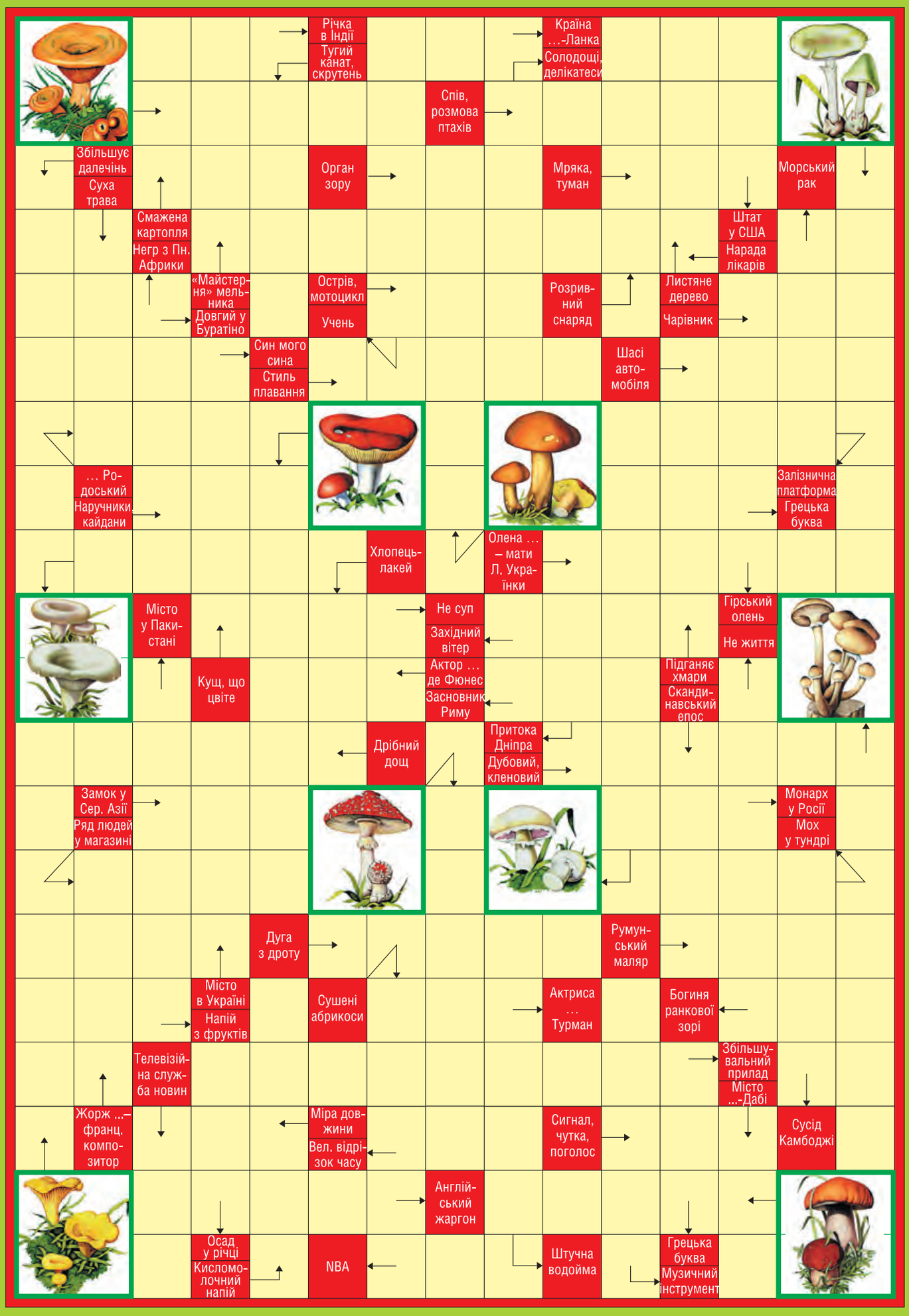

Подвійний кросворд

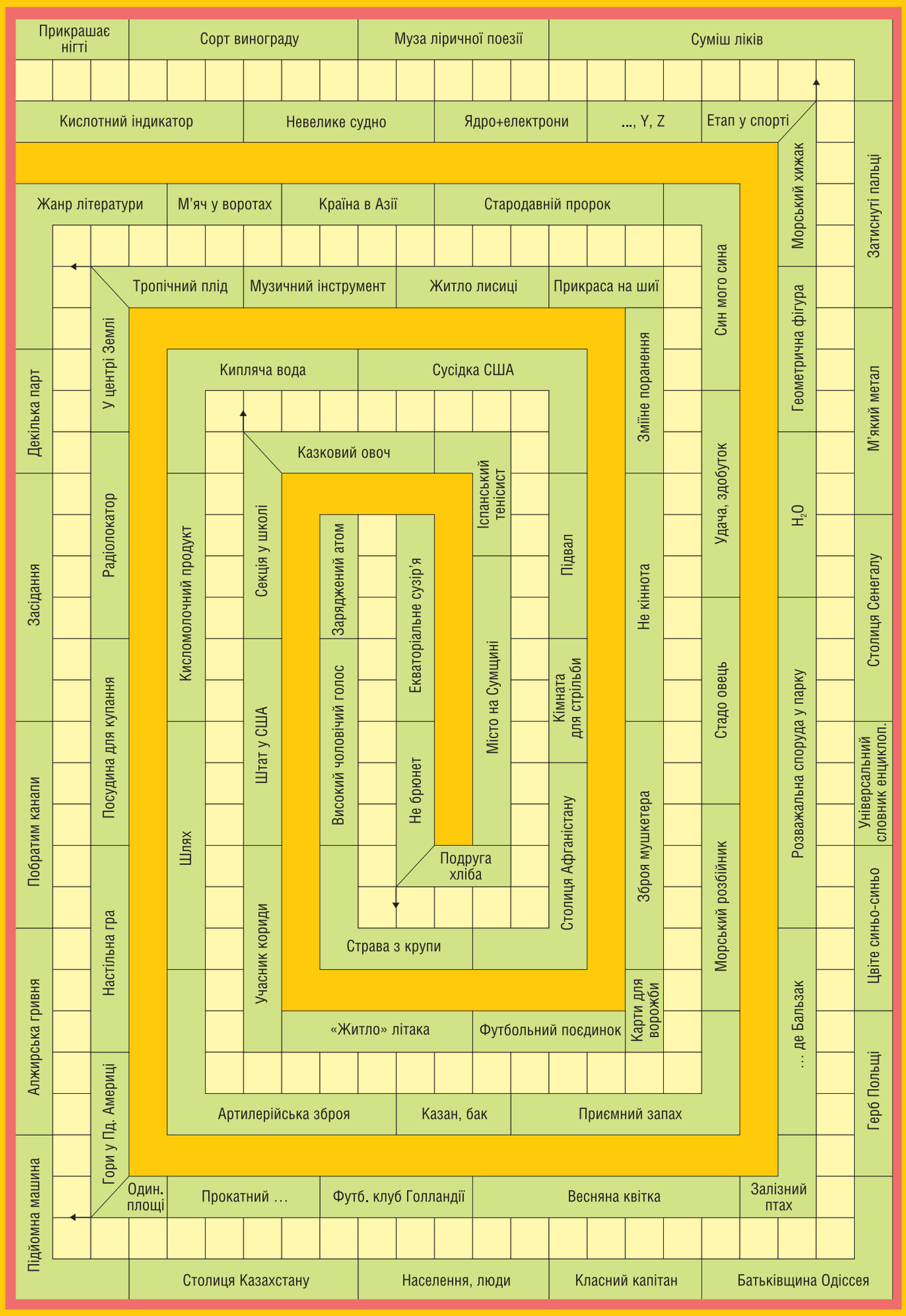

Слова вписуються за годинниковою стрілкою

У японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд.

У цьому номері використані кросворди:

- **Богдани Кравченко** (м. Луганськ);
- **Дарії Шевченко** (смт. Білокуракіне, Луганська обл.);
- **Юлії Юрковської** (с. Галіївка, Житомирська обл.);
- **Н. Федорчук** (с. Поворськ, Волинська обл.).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

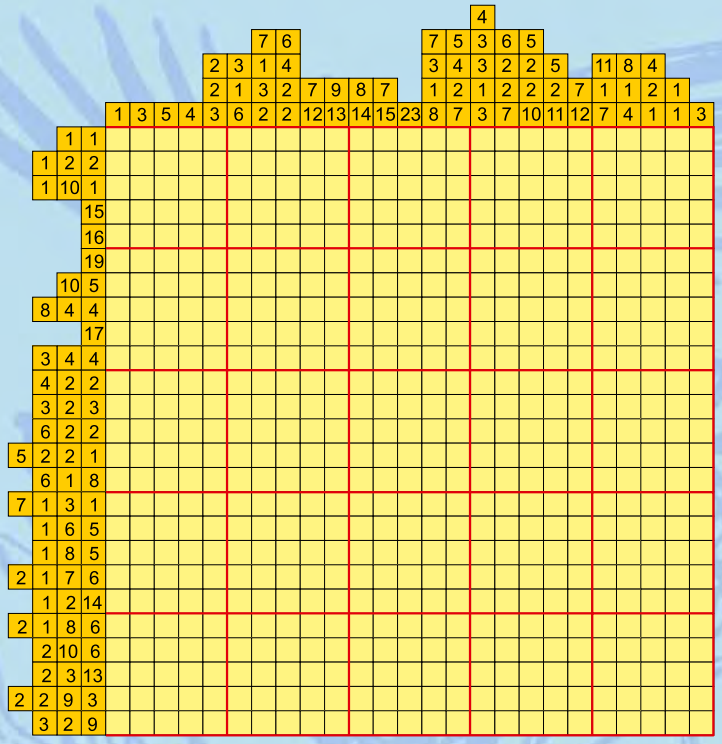

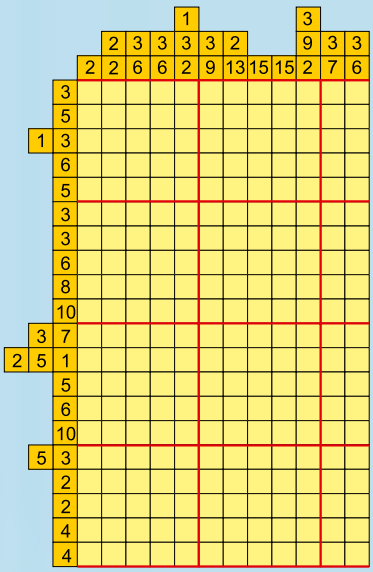

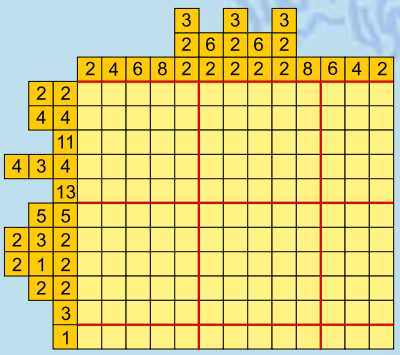

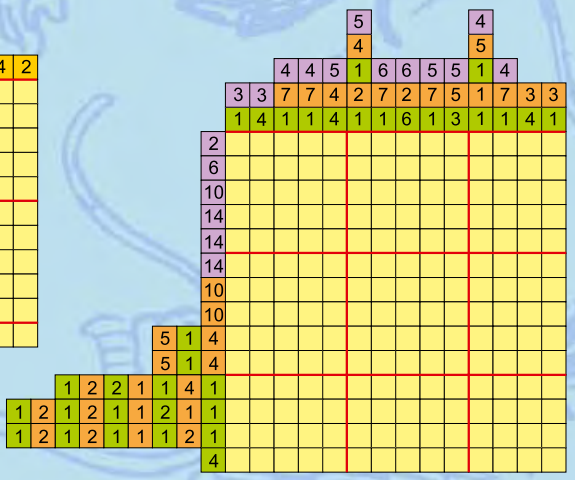

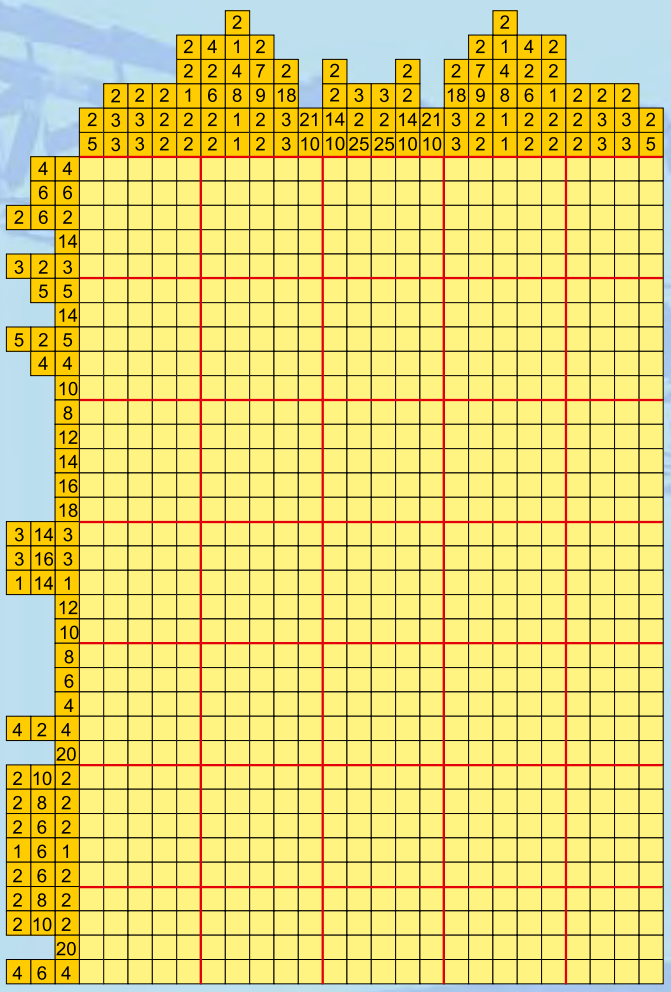

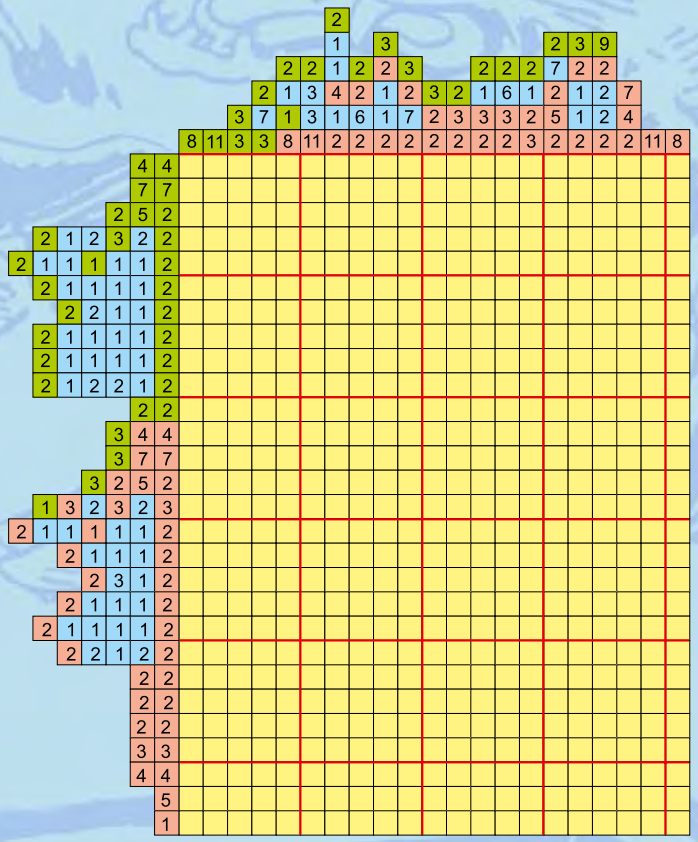

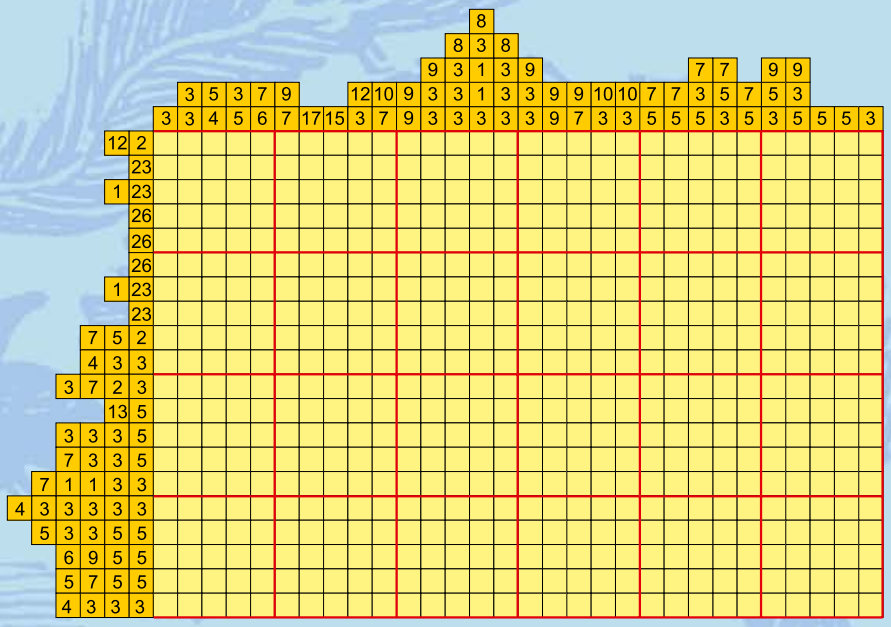

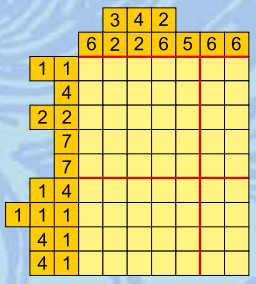

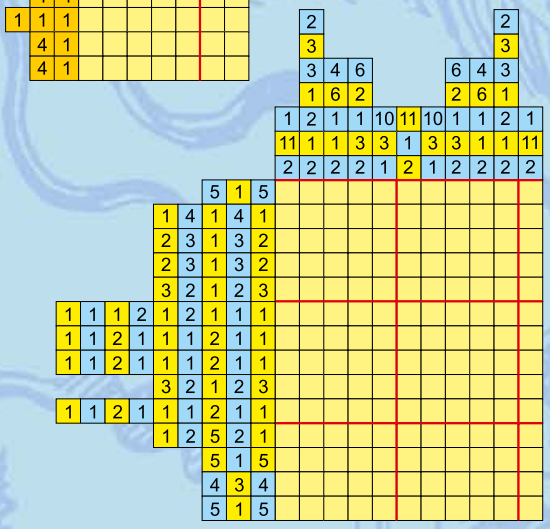

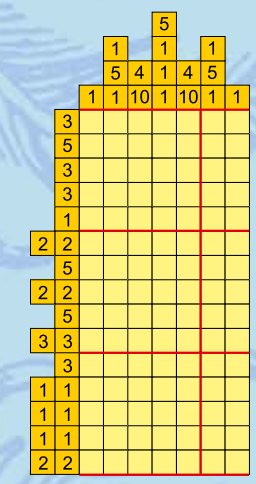

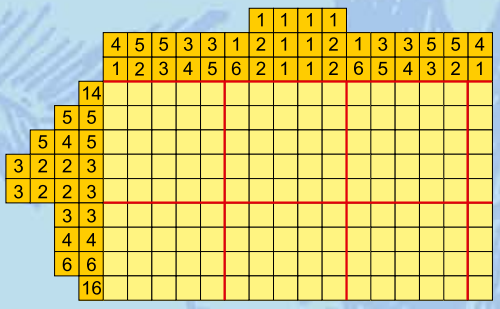

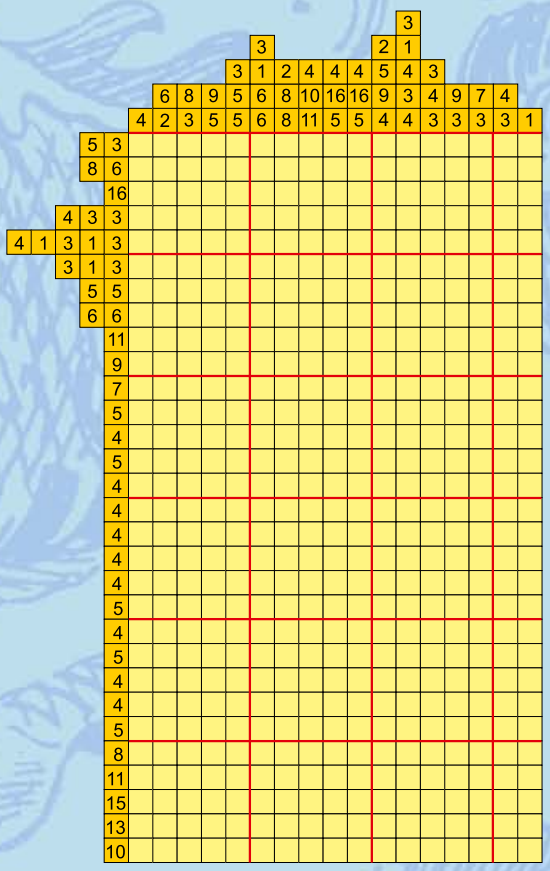

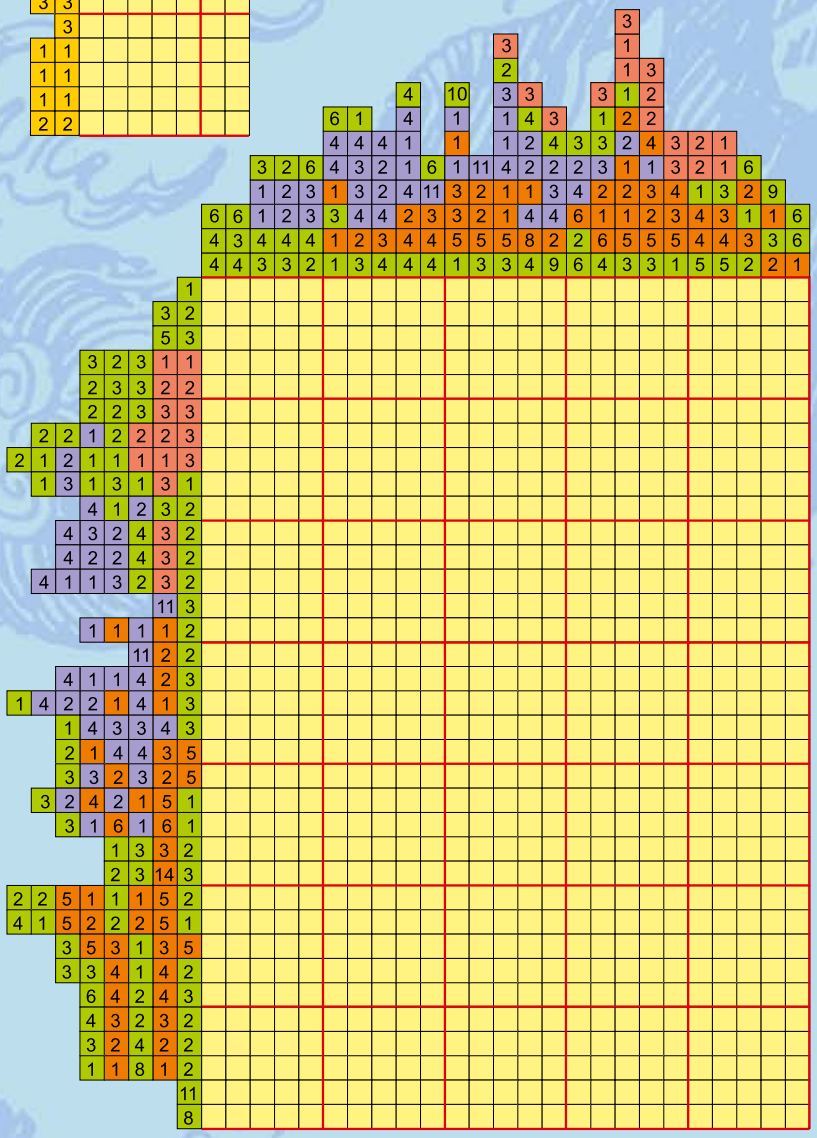

1 На одному з королівських полювань мисливці використовували орлів та собак. Разом їхні помічники мали 20 голів та 52 лапи. Скільки було орлів та собак?

2 Уважно розглянь ці послідовності та скажи, що у кожній з них зайве?

ПОЛЬЩА, ІТАЛІЯ, ШВЕЦІЯ, КИТАЙ, УКРАЇНА
БАНАН, АНАНАС, ЯБЛУКО, ЛИМОН, АПЕЛЬСИН
36, 45, 16, 9, 25, 49, 81
МУХА, ПАВУК, КОМАР, БАБКА, МЕТЕЛИК
ТЕНІС, БАСКЕТБОЛ, ГОЛЬФ, КЕРЛІНГ, ФУТБОЛ
ЛОНДОН, ПАРИЖ, НЬЮ-ЙОРК, АНКАРА, КИЇВ

3 Зміни положення одного з плюсиків так, щоб отримати у результаті не 45, а 100.

1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 = 45
1 2 3 4 5 6 7 8 9 = 100

4 У кросворді ***Вікторії Джигун з Теремківців Хмельницької області*** заховано назву її улюбленого гурту. Пишеться він англійською мовою, а тому й усі відгадки слід вписувати англійською.

1. Колір крові
2. Тато й ...
3. Місяць року
4. Не олівець
5. Люблю
6. На ньому грають в ігри

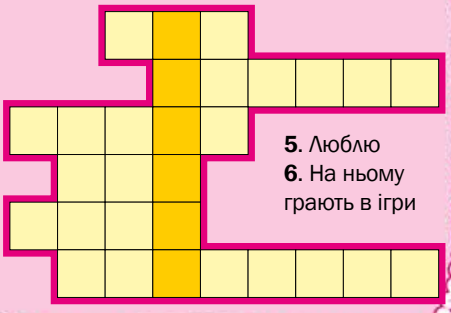

5

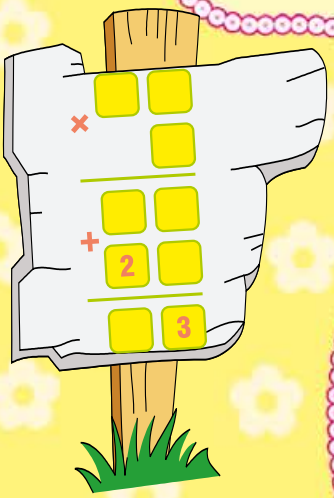

Впиши у кожний з квадратиків по одному числу від 1 до 9 так, щоб виконувалося множення та додавання у стовпчик. Кожне з чисел потрібно використати по одному разу. Два числа вже на своїх місцях, а тобі потрібно розставити решту сім.

6

До кожного з малюнків можна підібрати пару, окрім одного. Відшукай цей малюнок.

7 Переклади 3 сірники так, щоб ця решітка перетворилася на 3 однакових квадрати.

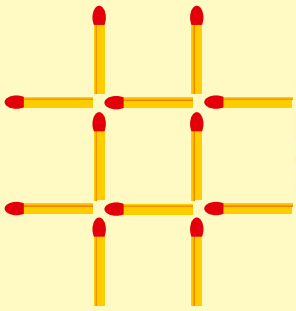

8 Прочитай заанаграмовані прислів'я.

ЙОГУТ НАСИ ТУЛКІВ, А ЗІВ ЮМОЗИ
МІС ЗАРІВ РЯДМІВІЙ, ЗАР ДІЖВІР

9 Викресли ламаними лініями, що не перетинаються між собою, назви 9 європейських футбольних клубів.

Д Б Я І О
И А І Ф Е Р
Н А В Р Н Х Т
І Л М А Т А С А
М І А О И Ш Р Е Р
Л В Н Н А А П Л
Ь Е Е А Б О О
Л Р Р Л Р Н
У П У Т А

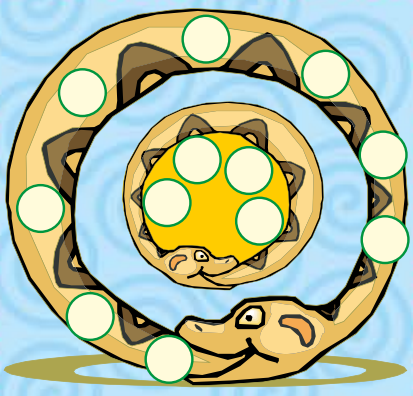

10 Розстав у 12 кружечків числа від 1 до 12 так, щоб сума чисел у внутрішньому колі була вдвічі меншою від суми чисел у зовнішньому. При цьому числа у внутрішньому колі мають утворювати числову послідовність.

11

Відгадай назву українського міста, яка складається з дев'яти різних букв. При цьому відомо, що:

1. Перша буква часто з'являється у назві транспортних засобів.
2. Другу букву більше полюбляє лелека, ніж журавель.
3. Третя є і у метро, і у тракторі.
4. Четверта буква стоїть попереду «П» й позаду «К» у алфавіті.
5. П'ята може руту перетворити у військовий підрозділ.
6. Шоста буква є у картоплі, але відсутня у моркві.
7. Сьома може нас перетворити у частину обличчя.
8. Восьма — відсутня у ведмедя, але є у верблюда.
9. Дев'ята літера хлібний виріб перетворює у кличку собаки Незнайка.

1	2	3	4	5	6	7	8	9

12 Розглядаючи свою колекцію марок, Киця подумала: «От якби до моїх марок додати ще половину з них та ще 10 марок, то у мене їх була би ціла сотня». Скільки марок було у Киці?

13 Поглянь на шахівницю і скажи, чи можна конем перейти із лівої нижньої клітинки у праву верхню так, щоб побувати при цьому на кожній клітинці по одному разу? Надіслав ***Орест Хоміцький з Бердичева Житомирської області.***

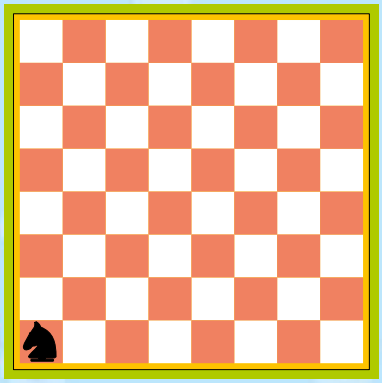

14 Жодний з цих трьох годинників не йде правильно. Один на півгодини відстає, другий на 40 хвилин поспішає, а третій взагалі давно зупинився. Яка ж насправді зараз година?

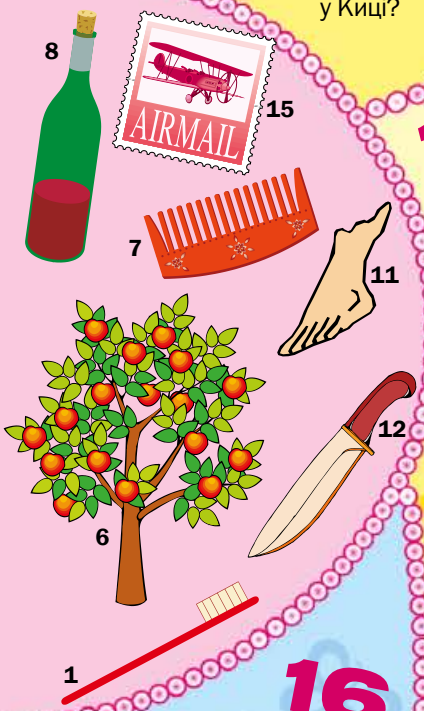

15 Кожному з фруктів відповідає певне число. Справа та внизу подано суми цих чисел. Відшукай та впиши у квадратики загадані числа.

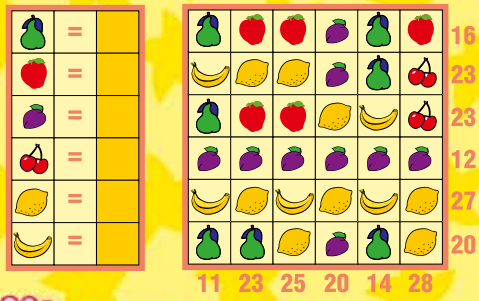

16

16		3	13
5	11		
	7		12
4		15	

22			11	19
6	14		25	
	23	1	9	
		15		
13	16			10

У кожному з цих чарівних квадратів суми чисел по горизонталі, вертикалі та обох діагоналях однакові. Допиши числа так, щоб у першому сума дорівнювала **34**, а в другому — **65**.

17 Уважно подивися і скажи, хто з Класних героїв закриває більше цілих цеглин?

Класний ді-джей

Тріп-хоп — музика настрою

Чарлі Шин — не лише актор, але й ...

Who is хто?

Книжка для Киці

Як уникнути небажаного знайомства

Легенди спорту

Валентино Россі — «Шумахер» в мотогонках

Галина Пагутяк — королева свого «Королівства»

Казки та казкарі

Слово про слово

Королеви, принци, лорди — всі цінують ці рекорди!

Неймовірне-очевидне

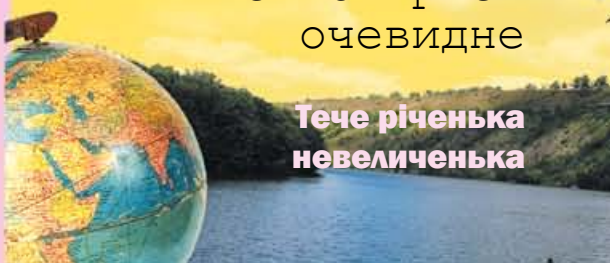

Тече річенька невеличенька

Джампінг — це з мосту...

Серфінг — це на морі...

Скейтинг — це у місті...

Макулатурінг — це...

Макулатурінг — новий вид змагань, в якому школярі з усіх регіонів України змагаються між собою у кількості зданої макулатури. Може поєднуватися з елементами пауерліфтингу і бодибілдингу. Категорично виключається застосування прийомів кікбоксингу, реслінгу і армреслінгу.

Макулатурер — школяр, учасник турніру.

ДРУЖЕ!
20 вересня стартує
Перший Всеукраїнський Турнір
зі шкільного Макулатурінгу
на Кубок «Школярика»

Девіз Турніру **ЛИСТОК ЗА ЛИСТОК** означає, що кожен зданий листок макулатури збереже один зелений листок на дереві!

Якщо Ти — Азартний Макулатурер, у тебе є гарний шанс вибороти

Для своєї школи: головний приз — Кубок «Школярика» + DJ-пульт з акустичною системою для свят та дискотек.

Для свого класу: за I місце — TV + DVD-програвач + комплект фільмів «Discovery» або подорож для всього класу;
за II місце — комп'ютер у клас;
за III місце — аудіосистему караоке.

Для себе: за I місце — велосипед BOULDER DISC;
за II місце — цифровий фотоапарат Sony DSC–W30;
за III місце — цифровий плеєр iPod.

Поспішай! Час пішов!

Sony DSC – W30

BOULDER DISC

iPod

Турнір проводиться у два тури:
I-й — з 20.09.2006 по 30.11.2006;
II-й — з 01.03.2007 по 05.05.2007.

Вручення призів за підсумками:
I-го туру — з 14.12.2006 по 19.12.2006;
II-го туру — з 20.05.2007 по 25.05.2007.

Переможцем стане школа,
в якій показник співвідношення маси зібраної макулатури
до загальної кількості учнів цієї школи буде найбільшим.